

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire
NIGHTCLUB

Gabriel
FALLEN

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Empire
NIGHTCLUB

Gabriel FALLEN

K.A. TUCKER
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

GABRIEL FALLEN

EMPIRE GECE KULÜBÜ, #2

K.A. TUCKER

İÇİNDEKİLER

Gabriel Fallen

1. Merhamet
2. Gabriel
3. Merhamet
4. Gabriel
5. Merhamet
6. Gabriel
7. Merhamet
8. Gabriel
9. Merhamet
10. Gabriel
11. Merhamet
12. Gabriel
13. Merhamet
14. Gabriel
15. Merhamet
16. Gabriel
17. Merhamet

Sneak Peek - Kirli

İmparatorluk Ayrıca K.A.

Tucker Yazar Hakkında

Telif Hakkı© 2019 Kathleen Tucker

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Shanoff Designs

Yayımlayan: K.A. Tucker

GABRIEL FALLEN

Uluslararası çok satan yazar K.A. Tucker'dan karanlık ve seksi Empire Nightclub serisi geliyor.

Mercy Wheeler ve Gabriel Easton'ın kirli hikayesi Gabriel Fallen'da devam ediyor Mercy tehlikeli bir yola girerken.

Gabriel, en çaresiz olduğum şeyi, bedeli ne olursa olsun reddedemeyeceğimi bildiği şeyi önümde sallandırmayı bir sanat haline getirdi. Bu durumda, o bedel ben olmaya devam ediyorum.

O hala bir alçak, ama ben daha fazlasını görmeye başlıyorum.

Pazarlığımız hiç beklemediğim şekilde avantajlı olsa da, onun gibi bir adamla ilişkili olmanın getirdiği riskler acı verici bir şekilde netleşiyor.

Ama Gabriel'le olan bu anlaşmanın bana her şeye mal olmasına daha ne kadar var?

Bu kitap Empire Nightclub serisinin ikinci kitabıdır ve Sweet Mercy'den sonra okunmalıdır.

BİR MERHAMET

GABRIEL babamın tek umudu.

Sabah 5:55'te gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey bu. Alarmımdan önce uyandığım üst üste ikinci gün.

Ve Phoenix'in kötü şöhretli suç patronu Vlad Easton'ın oğlu Gabriel Easton'la aynı yatağı paylaştığım üçüncü gece, hala tam olarak içime sindiremediğim bir gerçek.

Bir an yanımda uyuyan adamı inceliyorum. Delici lacivert gözleri beni süzerken ne kadar güzelse, bayginken de o kadar güzel. Ama bu farklı bir güzellik. Yontulmuş yüz hatları rahatlamış, uzun kirpiklerinin kalın saçakları yanaklarını okşuyor, pembe dudakları hafifçe aralanmış. Neredeyse çocuksu görünüyor.

Bakışlarım onun sert, kaslı vücudunda geziniyor, karnı aşağıya inmiş, kaslı kollarını yastığının altına sokmuş, çarşafı kışkırtıcı bir şekilde kalçalarının üzerine örtmüş. Bu vücutta çocuksu hiçbir şey yok, ya da dün gece bana kalçalarımın arasında hâlâ hissedebildiğim bir zevk vermek için onu nasıl kullandığında.

Gabriel çılgın teklifini düşünmem için beni duşta bıraktı ve çıktığımda yatak odasında değildi. Onu aramak yerine -özellikle de bu kadar ahlaksızca teslim olduğum küçük sikiş festivalinden sonra- kardeşi ve Sapık Takımı'yla yüzleşecek havada değildim, ıslanmış yatak takımını koridordaki dolaptan aldığım yeni çarşafarla değiştirdim ve sonra okul ödevim üzerinde çalışmak için ders kitaplarımın yanına çöktüm.

Yine de boşunaydı. Gabriel'in babamın cinayet mahkûmiyetini temyize götürmek için iyi bir avukat tutma teklifinden başka bir şeye odaklanamıyordum. *Gerçekten* iyi bir avukatın -Gabriel'in şüphesiz karşılayabileceği türden- babamı temize çıkarıp çıkarmayacağını merak etmekten kendimi alamadım. En azından

En azından yeniden yargılanmasını ve suçlamaların kasıtsız adam öldürmeye indirilmesini sağlayabilirler. Belki de onu o cehennem çukuru Fulcort Hapishanesi'nden çıkarırlar, karşılığında bir metre altında bir çam kutusuna girmeyeceği bir yer bulurlar.

Bana sadece haysiyetime mal olacak: Babamı hapishanede koruması karşılığında bedenimi Gabriel'e başlangıçta kararlaştırılan haftadan daha uzun bir süre için satmak. Gabriel'in babamı Fleet'in kuzeninin gazabından korumak için ne ve bu planın tutup tutmayacağını bile tam olarak bilmiyorum. Yine de buradayım, başka bir teklif için onunla yatağa atlamak üzereyim - kelimenin tam anlamıyla.

Bu teklife evet demek ne kadar kolay olurdu, üstelik sadece babamın yaşadığı bu kâbusun sona ermesi için bir araç olduğu için değil? Kendime karşı dürüst olursam, son yirmi dört saat tam bir kasırga gibiydi ama korkunç olmaktan çok uzaktı. Şimdi yatağında onun yanında yatarken, dün geceyi hatırlıyorum.

-Yumuşak dudaklarının boynumdaki hissi, sert ellerinin başımın üstünde beni sıkıştırması, etkileyici uzunluğunun içime girmesi, tekrarlama beklentisiyle kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Gabriel Easton tahmin ettiğimden çok farklı biri.

Ama bu adamın kim olduğunu unutamam. *Ne* olduğunu. Bir suç patronunun oğlu, yolsuzlukla dolu bir hayatın getirdiği tüm nimetlerden yararlanan bir adam - zayıf ve savunmasızları avlamak, yasadışı ilişkiler ve gölgelerde kalmak, şüphesiz denesem aklıma gelmeyecek sayısız para kazanma planı.

Öyle biri olmadığını söylüyor. Uyuşturucu ticareti yapıp yapmadığını sordum ve hayır dedi. Ona inanıp inanamayacağımı hâlâ bilmiyorum. Ona inanmak *istiyorum*.

Belki de kendi iyiliğim için yapmalıyım. Belki de hayatın bana uzattığı bu boktan elde, bana sunulan birkaç avantajı kabul etmeyi öğrenmeliyim, Gabriel'inki kadar kirli parmaklarla teslim edilseler bile.

İç çekiyorum. Dün gece uykuya dalana kadar zihnimi meşgul eden düşünceler bunlardı ve bugün de günümün büyük bölümüne hakim olacaklarını biliyorum.

Telefonumun alarmı sessiz odayı dolduruyor. Kapatmak için acele ediyorum.

Yanımda yumuşak bir inilti duyuluyor ve nefesimi tutarak Gabriel'in kıpırdanışını, yavaşça sırt üstü dönmesini izliyorum. Kalın boğazı yutkunmak için çalışıyor; bir kolu kayarak yontulmuş karnının üzerine yerleşiyor. Ama gözleri kapalı, geniş göğsü bir ritimle inip kalkıyor.

Çarşaf, sabah ereksiyonunun ilgi beklediği bacaklarının arasındaki etkileyici çıkıntıyı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Elimi yumuşak, beyaz pamuğun altından geçirip kadifemsi pürüzsüz teni avucumda hissetmeyi, yumruğumu o sert, sıcak uzunluğa sarıp okşamaya başlamayı hayal ettiğimde içimde ısı birikiyor.

O zaman kesinlikle uyanacaktı.

Ve işe geç kalacağımı tahmin ediyorum.

Marsha personelinin zamanında gelmesi konusunda çok titizdir.

İçimdeki dürtüyü bir kenara bırakıp yataktan kalkıyorum ve çıplak ayaklarımla soğuk fayansı yokluyorum. Komodinin üzerindeki düzenli kitap yığımı duraksamama neden oluyor. Gabriel onları ben uyuduktan sonra toplamış olmalı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum - Gabriel'in düşünceli ya da düşünceli olması, onları düzgünce sıralamak için zaman ayırması. Düşünceli olabileceğini zaten kanıtlamıştı, özellikle de Ambien karmaşasından sonra olanları açıklamak için benimle işte buluşmak için çaba gösterdiğinde. Sonra beni masanın üzerinde sikmeye başladı ama ondan *önce* çok tatlıydı.

Bugün için hazırladığım kıyafeti kaptığım gibi sessizce banyoya gidiyor ve hızlıca güne hazırlanıyorum. Sonra, hem esir hem de kurtarıcı olan uyuyan adama son bir kez özlemle bakarak dışarı çıkıyorum.

Köşeyi dönmeden önce Caleb'in mutfaktaki varlığı hakkında beni uyaran hışırtılı bir öksürük duyuyorum. İniltimi bastırıyorum ve kendimi bir başka erkek-fahişe penisi görmeye hazırlayarak sınırlarımı çelikleştiriyorum. İçimden bir ses Caleb'in sabahları ilk iş olarak çırılçıplak soyunarak insanları şok etmekten hoşlandığını söylüyor. Ya da o kadar tembel. Her iki durumda da, bu sefer beni şok etme zevkini ona tattırmayacağım.

Bakışlarımı kahve makinesine kilitliyorum, geçerken çevresel görüşümde geniş çıplak göğsünden başka bir şey yakalayamıyorum. "Günaydın."

Cevap olarak bir homurtu alıyorum.

"Zor bir gece miydi?" Sınıftan eve döndüğümde buradaki titreyen esmerleri düşünerek hafifçe soruyorum. Dolaptan bir seyahat kupası daha alıyorum, kendime bu gece eve geldiğimde arabadan dünkünü getirmem gerektiğini hatırlatıyorum, böylece bir koleksiyona başlamamış oluyorum.

*Evde
değil.
İşte.
Gabriel'e.*

"Genelde arkama yaslanıp Rhonda'nın bütün gece sikime binmesine izin verebilirim, minimum iş. Ama Mindy ya da Misty ya da adı her neyse, gerçek bir kalça hareketi ve kışına bir başparmak gerekiyor-"

"Bir 'evet' yeterli olurdu," diye sertçe sözünü kestim, yanaklarım yanarken makinenin düğmelerine odaklandım. "Hala uyuyor olman gerekiyor gibi görünüyor."

"Pek uyuyamıyorum. Bilirsiniz, uykusuzluk ."

"Bu berbat." Aktif seks hayatı göz önüne alındığında Caleb'ın sürekli yorgun olması gerektiği düşünülebilir.

"Öyle. Gecen nasıl geçti?"

"Tamam." Bu kadar erken saatte biriyle konuşmaya alışık değilim. Bu kadar erken uyanık olmaya da alışkın değilim. Phoenix şehir merkezindeki dairemde olsaydım, çalıştığım uyuşturucu bağımlılığı merkezine arabayla sadece on dakika uzaklıkta olsaydım, bir saat daha uyuyor olurum.

"Gabe'in bana söylediğine göre sen de hâlâ uyuyor olmalıymışsın." Caleb'ın ses tonundaki kahkahayı duyuyorum.

Çenem sıkıştı. Gabriel'in kardeşine dün geceyle ilgili gayrimeşru detaylar vermiş olabileceği düşüncesi nedense beni rahatsız ediyor. Bana bakışı, parmaklarının çenemi okşayışı, hepsi samimi ve özel hissettirdi.

Fincanıma tüküren kahvenin püskürmesi uzun bir süre mutfaktaki tek ses oluyor ve Gabriel'in ağabeyiyle yaptığım müstehcen sohbete bir anlığına ara vermenin keyfini çıkarıyorum.

Caleb krema kutusunu sözsüz bir şekilde yanımdaki tezgâha bırakıyor.

"Teşekkür ." Bir kaşığa uzandım, onun sabit, değerlendirici bakışlarını üzerimde hissettim.

Ben.

"Tabii ki, daha sonra bana geldiğinde kullanmak için depoda biraz sakladı. ve Misty'yi ellerimden . Tanrıya şükür çünkü-"

"Ne?" Tıslıyorum, kaşığın çarpmasıyla midem bulanıyor. Gözlerim Caleb'a kayıyor, bu kez giydiği boxer külotu dalgınlıkla fark ediyorum. "Gabriel dün gece o kadınlardan biriyle miydi?" Fısıltıyla çıkıyor. Beni becerip teklif ettikten sonra başka bir kadını mı beceriyordu?

Öfke ve acı içimde alevleniyor.

Caleb beni dikkatle incelerken gözleri kısılıyor. "Hayır, sadece şaka yapıyorum."

Bakışlarını eşleştiriyorum ve şimdi mi yalan söylediğini yoksa daha önce mi yalan söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Sanki bir şeye karar vermiş gibi başını sallıyor. "Evet... Ben de öyle düşünmüştüm." "Öyle mi düşündün, ne?"

Portakal suyundan uzun bir yudum alıyor, çıkık adem elması her yutkunuşta sallanıyor. Caleb çekici bir adam -neredeyse Gabriel kadar çekici- mükemmel, kaslı bir fiziği ve yakışıklı bir yüzü var. Aynı zamanda zengin. Kadınların ona ulaşmak için kendilerini paralıyor olması şaşırtıcı değil. Ne yapmış olabileceğini bilmeyenler ya da umursamayanlar yani.

Bardağı boşalttıktan sonra bir çingirak sesiyle kuvars tezgahın üzerine bırakıyor. "Aptal kardeşime, onun sana olduğu kadar ilgi duyuyorsun."

"Senin aptal kardeşin bana bir fahişe gibi davranıyor," diye karşılık veriyorum. Bu arada zihnim fazla mesai yapıyor. *Gabriel benden hoşlanıyor mu?* Bu da ne demek oluyor? Gabriel dün gece Caleb'a *tam olarak* ne söyledi?

"Eğer durum buysa, sen pahalı bir kış parçasısın." Caleb ön kapıya doğru yürür ve alarm kodunu girer. "Gabe sabahları kalkmayı pek sevmez. Sanırım burada bir süre kalacaksan, bu kapıya kendi şifreni koysak iyi olur, böylece bu saatte uyuyor olma ihtimalime karşı kapana kısılmamış olursun."

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum, ki bunu yapmaktan çok mutluyum. Kahveme biraz daha krema koyup eşyalarımı topluyorum ve Caleb'ın kesilmiş sırtına çok fazla bakmamaya çalışarak kapıya yöneliyorum. Tanrıya şükür, hareket eden her şeyi becermeye olan eğilimi ona karşı en ufak bir arzu duymamamı sağlıyor. Daha az bariz bir fahişe olsaydı, bu çatı altındaki dinamiklerin farklı olabileceğine dair bir his var içimde.

Eli kulpun üzerinde duruyor, tırnakları hızlıca ısırılmış.

Kapıyı açmasını beklerken, "Zamanını *her ne ile* meşgul ediyorsan sana iyi günler," diyorum. Belki de aile işinde ellerini kirleten Caleb'dir. Belki de babaları parmaklıklar ardında olduğu için şovu o yönetiyordur. Bu adam hakkında, Caleb'in orgazm olurken çıkardığı sesin ötesinde hiçbir fikrim yok.

Caleb iç çeker, başını sallar. "Bana bir iyilik yap ve kardeşime kazık atma."

Elimde değil, homurdanıyorum. "Sanırım Gabriel sikişen kişi ve bundan oldukça memnun."

Ama Caleb şakamı komik bulmuyor, yakışıklı yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Kendini hedef tahtasına koymaya hevesli ve bu senin için."

Bu beni duraksattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak görüldüğü gibi." Caleb ön kapıyı hafifçe itiyor, kaslı kolunu kapının kenarına dayıyor, yakışıklı yüzü nadir görülen ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Küçük kardeşimin bizi içine çekmek üzere olduğu bok fırtınasının ne kadar tehlikeli olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Ne için bir bok fırtınası? Babama avukat tuttuğum için mi?" Bunun neresi tehlikeli?

Caleb bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyen bir şekilde kıkırdıyor. "Başka birine dönüştüğün için." Geri çekilip bana göz kırpmıyor. "Uyuşturucu bağımlılarına kötü alışkanlıklarından kurtulmaları için yardım ettiğin harika bir gün geçir." En azından bu sefer dikkatimi çekmek için seslenmiyor, bunun yerine ben içeri girdikten sonra ağır ön kapıyı arkamdan kapatıyor.

Dışarısı sessiz, bu erken saatte hiç de şaşırtıcı değil. Garaj yolundaki arabalar gitmiş, yani Caleb kiminle yattıysa gece kalmamış.

Ezik, tozlu Toyota'ya yöneliyor, Caleb'in sözlerini, vücut dilini tekrarlıyor, tehlike hakkında ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Gabriel benim için kendini nasıl bir tehlikeye atıyor olabilirdi? Bir Easton olduğu düşünülürse, normalden daha büyük bir tehlike mi? Ve bu onu Fulcort'a getiren türden bir tehlike mi?

Yoksa onu çölde işaretlenmemiş bir deliğe koyan türden mi?

Gabriel bir gün aniden hayatımdan kaybolacak ve bir daha haber alınamayacak mı? Bu düşünceyle göğsümde beklenmedik bir sızı hissediyorum.

Ağır bir iç çekişle sürücü koltuğuma gömüldüm ve motoru çalıştırdım. Tekliyor ve öksürüyor ama dönmüyor. "Hayır..." Tekrar denedim ve aynı şey oldu. Bu şaşırtıcı değil, ama buraya kadar gelmişken bir otobüse atlayabileceğim gibi değil. "Hadi, hadi, hadi," diye yalvarıyorum, anahtarı yerinde tutuyorum, arabamın boğulmasını dinliyorum, içeride bir şeylerin yakalayacağını umuyorum.

Ama sonunda çabalarımın karşılığında elde ettiğim tek şey bir tıklama sesi oluyor ki bu da boğulma sesinden çok daha az umut verici.

"Kahretsin!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi direksiyona vuruyorum ve şimdi işe nasıl gideceğimi merak ediyorum.

Tam o sırada garaj kapılarından biri yavaşça açılmaya başlıyor. Arkasında Gabriel'in dün öğle yemeği için benimle buluşmaya geldiği SUV ve üzerinde bol bir eşofman altından başka bir şey olmayan, yataktan fırlamış saçlarıyla, kan çanağı gözlü bir Gabriel var. Pantolon kalçalarından aşağı sarkıyor ve güzel, çıplak vücudunu sergiliyordu.

Gövdesi, karnının üzerindeki kalın kas tabakası, kalçalarının derin V kesimi.

Ve daha aşağıda ayırt edilebilen çıkıntı.

Tüm bu manzara kalbimin birkaç atışını çalıyor.

"Çalışmıyor mu?" diye soruyor hırıltılı sesiyle, ellerini garaj kapısının alt tarafına asmak için uzanıyor, vücudunu geriyor, pantolonunu aşağı indiriyor.

Kanım kaymalarını beklerken kıpır kıpır oluyor. Kahretsin, soğuk, kirli kaldırıma düşmelerini *istiyorum*. Dün gece yaptığı gibi uzanıp kendini okşamaya başlamasını izlemek istiyorum.

Ne zaman böyle bir sapığa dönüştüm?

Gabriel sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sırtıyor.

Duştan sonra nereye gittin?

Caleb'in odasındaki esmerle yattı mı? Gidip süper garip, süper pis bir seks partisi mi yaptı? Benimle birlikte olduktan sonra oraya mı gitti?

Bu sorular, önümdeki adam için sabahın erken saatlerinde parlayan alevleri etkili bir şekilde söndürüyor. Buradaki tek tehlikenin Gabriel olduğuna karar veriyorum ve ölü arabamdan iniyorum. "Hayır." Daha zekice bir cevap verecek enerjim yok.

"Alternatöre benziyor."

"Ben bilemem." Babam bilirdi ama şu anda hapishanede bir revir yatağında yatıyor. İçimi çektim. "Billy'yi arayıp en kısa zamanda çekiciyle gelmesini söyleyeceğim."

"Bu şey yolda olmamalı."

"Katılıyorum, ama insanların toplu taşıma diye bir şey duymadığı bu kadar uzak bir yere gideceksem," diyerek sesimi yükseltiyorum, "o zaman bu şey beni işe götürmek zorunda."

SUV'ye doğru geri geri giden Gabriel cebinden bir dizi anahtar çıkarır. "Lincoln'ü al. Zaten bu sabah sana onu almanı söyleyecektim, eğer yataktan kaçmasaydın." Ses tonu suçlayıcı.

Lüks araca bakıyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyorum, gönülsüzce. Neden yapamayayım? En azından Lambo değil. *Onunla* kesinlikle bir bağımlılık merkezine gidemem. Ayrıca, o direksiyonun başına geçmek gibi bir arzum da yok. Tanrı korusun, biriyle boya takası yaparım ve Gabriel'e ömür boyu borçlu kalırım.

Ama bir arabaya ihtiyacım var. Lüks SUV bir araba. Onu almalıyım.

Onu alıp bir blok aşağıdaki kuaför salonuna park etmeliyim, böylece iş yerindeki kimse beni onunla gelirken görmez. Bu sorulara cevap veremem.

"Hadi... istediğini biliyorsun." Gabriel anahtarları şingırdatıyor, vicdanıyla savaşıırken beni baştan çıkarıyor. "Ve bugün işe gitmenin tek yolu bu."

İçimi çekiyorum, Toyota'mdan çantalarımı alıyorum ve kapımı çarparak kapatıyorum. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Ona doğru yürüyorum, karanlık bakışları zümrüt yeşili sundress elbisemin üzerinden çıplak bacaklarıma doğru kayıyor, bacaklarımda aç bir parıltı var. Tıpkı dün gece şortuyla köşeyi döndüğü andan duştan çıktığı ana kadar bana baktığı gibi. Her zaman bana bakıyor gibi görünüyor.

Dün geceye ait bir başka zihinsel görüntü gözümün önüne geldiğinde karnım sıkışıyor; bu görüntüde yatakta üzerime yerleşmiş, vücudunu gergin bir şekilde içime sokuyor. Ama hemen ardından Misty-Minnie-Mary her neyse onunla birlikte olduğu bir görüntü geliyor ve midem bulanıyor.

"Dün gece kardeşin ve arkadaşlarıyla birlikte miydin?" kaçırdım.

Gabriel gözlerini kırptırıyor, sonra kaşlarını çatıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "'Birlikte' derken neyi kastediyorsun?"

"Dün gece başka bir kadınla mı yattın?" Ses tonumdaki suçlamayı gizleyemiyorum. Eğer onlardan biriyle yattıysa, üzülürüm ve bu düşünce beni kızdırır. Gabriel'in kiminle birlikte olduğunu umursamak *istemiyorum* ama umursadığımı hızla fark ediyorum. İlişkimiz -ya da her ne demem gerekiyorsa- dün değişti. Yumuşak öpücükler, nazik okşamalar ve saklanmayan sözler arasında bir yerde, aramızda bir şeyler değişti.

Kıkırdıyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor. "Hayır. Dün gece başka kimseye dokunmadım. Kardeşimle konuşmam gerekiyordu." Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Neden soruyorsun?"

Gözlerini uzun bir süre daha inceliyorum. Onlarda bir yalan göremiyorum. Ama görebilir miydim? Aptal Caleb. İçimi çektim ve anahtarları almak için elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüşüyor. "Rica ederim. Sana birkaç şey göstereyim." Beni sürücü tarafına götürüyor, çıplak ayakları -Lanet olsun, ayakları bile beton zemin üzerinde seksi bir şekilde yürüyor. Kapıyı açarak kapıya yaslanır ve birkaç düğmeyi işaret eder. "Eğer navigasyon sistemini kullanmak istiyorsanız.." Onu duymazdan, dikkatim daha çok

Kollarının kesimi ve düz meme uçları ve eşofmanının içinde penisinin ucunun dış hatlarını nasıl seçebildiğim üzerine.

"Mercy? Beni duydun mu?"

Ağızımdaki ani kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Bu bir araba, roket değil. Bir yolunu bulacağım."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor hafifçe, neden bu kadar dalgın olduğumu biliyormuş gibi. Dağınık yatak başı ve uykulu gözleriyle şu anda çok erotik görünüyor.

"Sebebi yok. Bunu bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Bir çizik bile almadan geri getireceğimden emin olabilirsiniz." Eşyalarımı yolcu tarafına atıyorum ve dün Gabriel'in oturduğu deri koltuğa tırmanıp avuçlarımı direksiyonun üzerinde kaydırıyorum. Toyota'ya göre kesinlikle bir üst model.

"Dün gece başka bir kadınla birlikte değildim, Mercy," diyor aniden, daha uzlaşmacı bir tonda, sabit bakışları üzerimde, beni ağırlaştırıyor. "Senden başka kimseye dokunmak gibi bir niyetim yok."

"Tamam. Bu ..." Yutkunuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve gerçeği görüyorum. "Tamam."

"Peki, benim için bir cevabın var mı?" Kollarını cipin üzerine uzatıp vücudunu ve şu anda eşofmanını yukarıda tutan tek şey gibi görünen çıkık sikini bir kez daha görmemi sağlıyor.

Çok serttir.

Gözlerimi onun bedeninden ayırıp fırtınalı mavi gözleriyle buluşuyorum.

Evet.

Evet, burada kalacağım. Evet, istediğimi ve istemediğimden çok emin olduğum bir şeyi elde etmek için öngörülebilir gelecekte Gabriel'i becereceğim.

Dilimin ucuna geliyor ama ısııyorum ve onun yerine "Ne hakkında?" diye soruyorum.

Dudakları kıvrılır. "Aptalı oynamayacak kadar zekisin Mercy. Teklifim hakkında.

Yeni anlaşma."

Bir anlaşma. İşte bu. Yine de bana bakışı, benimle ilgileniyor gibi görünmesi - yemek yiyip yemediğim, uyuyup uyumadığım, güvenli bir arabada olup olmadığım - onun bir erkek arkadaş olduğunu düşünerek kendimi kandırarak kadar aptal olabilirim. Ama değilim. Daha çok onun malı gibiyim, kendime hatırlatıyorum. O sadece yatırımını koruyor.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var" diye karar verdim. Cevabımın ne olduğuna karar vermek için değil, cevabımı vermek için gururumla nasıl uzlaşacağımı bulmak için.

Gabriel'in göğsü derin bir nefesle yükseliyor. "Tamam," diyor basitçe. Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Tamam mı?" Daha büyük bir kavga bekliyordum.

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Gülüyorum ama içi boş geliyor. *Hayır. Sadece kolayca ulaşabileceğin altın bir havuç sallandıracaksın.*

Alt dudağı dişlerinin arasında kayarak bakışlarımı ona çekiyor. "Ama sanırım karar vermek için yardıma ihtiyacın var."

"Ne yapıyorsun-Ah!" Sıcak eli çıplak kalçamı kavradığında ciyaklıyorum. Yüzümü ona dönmem için vücudumu çeviriyor ve bacaklarımı yan tarafa sarkıtıyor. Saniyeler içinde omuzlarına doğru çekiliyorlar ve başım orta konsola dayanana kadar beni geri itiyorlar.

Hiç vakit kaybetmeden elbisemi yukarı kaldırıyor ve külotumu indiriyor.

"Gabriel!" Tıslıyorum, kanım güneye doğru hızla akarken bile onun pençesinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Ilık sabah havası hassas bedenimi öpüyor. "İşe gitmem gerek!"

"İyi denemeydi. Sekizden önce başlamayacaksın." Bakışları gözlerimden bacaklarımın tepesine doğru kayarken alev alev yanıyor. "Ve gördüğüm kadarıyla fazla dayanamayacaksın." Parmak ucunu yarığımın üzerinde gezdirerek dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıkmasını sağlıyor.

"Ama garajdayız. Kameralar-"

"Burada değil," diye garanti veriyor, avuç içleri bacaklarımı okşayıcı bir şekilde kaydırarak külotumun geri kalanını çıkarırken şefkat gösteriyor. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırmak için uzanmadan önce onları ön panelin üzerine fırlatıyor.

Gabriel'e durmasını söyleme isteğim, onun sert betonun üzerinde dizlerinin üzerine çöküşünü ve yüzünün mükemmel seviyeye gelişini izlerken yok olup gitti.

"Çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?" Parmak uçları dürtüyor, özel ve gizli olan her şeyi ortaya çıkarıyor. "Çok sıkı, çok pembe, çok ..." Ağzı üzerime kapanıyor.

Dilinin dikiş yerim boyunca ilk uzun gezintisini hissedince iç çekiyorum, "aman Tanrım" diye fısıldıyorum, alaycı girdabıyla benden kaçıyor, sakallı yüzü hassas tenime lezzetli bir şekilde sürtünüyor. Garajda bu şekilde çıplak olmaktan duyduğum endişe hızla buharlaşıyor, Gabriel'in tüm dikkati beni boşaltmaya odaklanmıştı. Güçlü omuzları baldırlarımın ağırlığını taşıyor, dün gece ağzıma gösterdiği yoğunlukla seksimi yalayıp emerken ve öperken gözleri kapanıyor.

Konsola yasladığım başım bu açıdan bana muhteşem bir manzara sunuyor. Gabriell'in arkasında Lambo yere yakın duruyor, dışarıdan yeterince ışık geliyor ve alçak konumundan dolayı doğru açıyla bu iğrenç sahneyi yansıtıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey ve vücudum buna tepki olarak hızlanıyor.

Gabriel inliyor. Titreşim içimde derinlere doğru ilerliyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor; omurgam boyunca bir karıncalanma dans ediyor.

Gülümsüyor, dilinin ucunun içimde kayışını izlememe izin verecek kadar geri çekiliyor. "Ağzımı üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Mırıldanarak kabul ediyorum.

"Peki ya bu? Bunu da sever misin?" İki parmağını kaygan girişime sokuyor, ardından üçüncüsü beni iyice geriyor. Başparmağını şişmiş klitorisimde kullanırken, her geçişte içimdeki hassas bir noktayı okşayarak içeri ve dışarı pompalamaya başlar. Her vuruşta içimde daha fazla nem . Vücudumun ona verdiği tepkinin sesi utanç verici olmalı, ama kendimi pelvisimi ileri doğru iterken buluyorum, ona daha fazla erişim sağlamak için çaresizim - eğer bu mümkünse.

Konsantre bir ilgiyle dönmemi izliyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyorum nefes nefese, parmak uçlarımı onun yumuşak, çocuksu saçlarında gezdirmek için öne uzanıyorum, dün geceki epik duş seansı sayesinde hangi ürünle şekillendirdiyse artık. Artık dilimi ısırmıyorum, sesimden çaresizlik damlıyor.

Parmaklarını vücudumdan çekerek ayağa kalkıyor ve eşofmanını sıyrarak beni onun mükemmel, çıplak vücuduna hayran bırakıyor. Üzerime eğilip navigasyon ekranının altındaki küçük bölmeye uzanarak bir prezervatif çıkardı.

"Birileri hazırlık yapmış," diye mırıldanıyorum ama ses tonumda düşmanlık yok.

"Dün oraya koydum, sadece senin için." Folyo ambalajın kenarını dişlerinin arasında yakalayıp yırtarak açarken gözleri parlıyor.

"Doğru." Bu cesur yalana gülüyorum.

Prezervatifi şişmiş ucunun üzerinden aşağıya doğru yuvarlarken bir anlığına kendine odaklanıyor ve ben yontulmuş kasların sert düzlemlerine hayran kalıyorum. Bu hazırlıkla birlikte, bana oral seks yaparken gösterdiği sabır ve rahatlık gitmiş, yerine sinsi bir göreve çıkmış bir adam gelmişti.

Tek ve sert bir hamleyle içime batıyor.

Ani istila ve etkileyici boyutuyla gerilmenin ezici hissiyle haykırıyorum.

Gabriel bileklerimi omuzlarına yaslamak için bacaklarımı yukarı kaldırıyor dudaklarını bileklerimden birine bastırıyor. "Bana alışmak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?" fısıldıyor ve dilinin ucunu tenimin üzerinde gezdiriyor.

Fiziksel olarak,

evet.

Zihinsel ...

Tanrım. İşe gidiyor olmalıydım. *Bu* nasıl oldu?

Oh, bu doğru. Gabriel geldi.

Tek yapması gereken bu gibi görünüyör ve bam! Çıplağım.

"Bu rengi sana yakıştırdım." İş için seçtiğim zümrüt yeşili elbisenin askılarına uzanıyor ve onları omuzlarımdan aşağı itiyor, ön kısmının askısız sütyenimin üzerinden aşağı inmesine izin veriyor. "Çıkar şunu. Seni becerirken göğüslerinin hareketini görmek istiyorum."

İğrenç sözleri beni tam birleştığımız yerden vuruyor ve vücudum ihtiyaçla zonkluyor.

Kopçayla uğraşmak çok zor, bu yüzden siyah dantelli giysiyi, elbisemin geri kalanının göğüs kafesinde sıkıştığı yere yerleşmesi için zorluyorum.

Gabriel inliyor ve göğüslerimden birini avucunun içine alıyor, başparmağı tomurcuklanmış meme ucumu tembelce okşuyor. "Bu gece saatlerce bunları emeyeğim," diye söz veriyor. Eşofmanını sol bacağından çıkarıp, kalçalarım koltuğun kenarından ayrılana kadar bedenimi daha da dışarı çekiyor. Bir ayağını sürücü tarafının zeminine koyarak kendini destekliyor.

Ve sonra kalçaları hareket etmeye başlar.

Gabriel cezalandırıcı bir ritimle vücuduma çarparken, parmak uçları kalçalarımın batarken, güzel, kaslı vücudu gerginlikten gerilirken, gözleri beni kazığa oturttuğu yerden sarsılan göğüslerime ve yüzüme doğru hareket ederken, zevk çığlıklarımı bastırmak için yapabileceğim tek şey bu.

Her itişinde derinlere dalıyor, uzman açısı hedefi vurmasını sağlıyor. Dakikalar içinde, omurgamın tabanında artan basıncı hissediyorum. Artık onun garajında olduğumuzu, kapının açık olduğunu, sesin muhtemelen sakin sabaha kadar taşıdığını ve dağdaki herkesin Easton kardeşlerden birinin seks yaptığını bildiğini umursamıyorum.

Gabriel'den bundan ne kadar zevk aldığımı saklamıyorum, çığlıklarım yükseldikçe dudaklarım aralanıyor. Çiğ zevk pelvisimi, kalçalarımı ve karnımı dolduruyor. Kendime dokunmak ve onu dışarı çekmek için aramıza uzanıyorum.

Yoğun zevk dalgaları beni vurdukça iç kaslarım kasılıyor, Gabriel'in uzunluğunun etrafında daralıyor.

Yüzünde neredeyse acı çeken bir ifade beliriyor. Beş hızlı ve sert hamleyle her şey gerçekleşiyor; siki kabarıyor, kalçaları kıpırdamıyor ve içimin derinliklerinde titreştiğini hissediyorum. Dudaklarından kaçan ilkel inilti muazzam bir tatmin duygusu uyandırıyor.

Kabarırken parlayan çıplak göğsüne bakıyorum ve bir an için aramızda hiçbir engel olmadığını, tohumlarını içime akıttığını hayal ediyorum.

İç kaslarım bu yasak düşünceyle onun sikişinin üzerinde kenetleniyor.

Nefes nefese kalmış, bitkin Gabriel öne doğru eğiliyor, alnını Lincoln'un kapı çerçevesine dayayıp nefesini tutuyor, birkaç kez yutkunuyor, seksi boğazı sallanıyor. "Tanrım, seninle dayanamıyorum." Sıkıca kavradığı yerlerimi yatıştırmak istercesine uyluklarımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. "Biraz sert davrandıysam özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

Sorun yok, demek istiyorum ama dilimi bulamıyorum, bedenim gevşek bir paçavra gibi. Eğer bacaklarımı tutmasaydı, kapıdan dışarı sarkmış ve işe yaramaz bir halde olacaktı.

"Hey, Gabe! Madem uyandın, saat sekizde yeşil sahaya çıkalım mı?"

Caleb'in görünmeyen bir yerden gelen gür sesiyle irkiliyorum ve anında geriliyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Gabriel beni olduğum yerde tutuyor, hâlâ içimde ve kalçalarını evin kapısının olduğunu tahmin ettiğim garajın arka tarafını görmemi engelleyecek şekilde kaydırıyor. "Evet, iyi, her neyse."

"Bir süre önce işe gitmen gerekmiyor muydu, Mercy?" Caleb sesleniyor ve sesindeki kahkahayı duyuyorum.

Utancımdan gözlerimi kapatıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"! Defol git buradan," diye homurdanıyor Gabriel ama gözleri yüzümden .

"Evet, evet. Çok önemli bir şey değil. Hepsini daha önce binlerce kez gördüm." Ağır çelik kapı bir an sonra kapanıyor ve bizi garip bir sessizlik içinde bırakıyor, aslında dışarıda olduğumuz gerçeği -garaj kapısı ardına kadar açık-tekrar içimize .

"Ne süre izledi?" Cevabından korkarak sormaya cesaret ediyorum.

"Bilmiyorum ama endişelenme. Oradan pek bir şey göremezdi," diye söz veriyor Gabriel, içimden çıkarken. Dolu prezervatifi çıkarıp görünmeyen bir yere fırlatıyor ve sonra atılmış külotuma uzanıyor. Önce bir ayağımın, sonra da diğer ayağımın üzerinden yavaşça geçiriyor ve

onları yerine yerleştiriyor. Beni örttüklerinde kaşları çatılıyor, sanki en mahrem yerimin onun görüşünden saklanmasından hayal kırıklığına uğramış gibi.

Gabriel beni belimden kavrayarak oturur pozisyona getiriyor ve ardından sütyenimi ayarlayıp askılarımı omuzlarımdan üzerinden geçirirken sessizce beni izliyor.

Nazik bir dokunuşla bacaklarımı sürüş için uygun pozisyona getiriyor ve emniyet kemerini göğsümün etrafından geçirerek tokasına sabitliyor. Koltuğumu ayarlarken ateşli gözleri benimkilere kilitleniyor. "Frene bas."

Hiç düşünmeden talimatları yerine getiriyorum ve o da kontak düğmesine basıyor.

Motor yumuşak bir mırıltıyla canlanıyor.

"İyi misin?" soruyor, eğilip çeneme alaycı öpücükler konduruyor, kirli sakalı tenimi tırmalıyor.

Titriyorum. "Ben iyiyim." Aslında beynim biraz bulanık. Çok tatlı ve şefkatli davranması yardımcı olmuyor. Hâlâ yanımda çıplak duruyor olması da *kesinlikle* yardımcı olmuyor.

"Peki, şimdi benim için farklı bir cevabın var mı?" Sesi yumuşak ve boğuk.

Gözlerimi kapatıyorum, onun pelüş ve becerikli ağzının üzerimde yarattığı sarhoş edici hissin tadını çıkarıyorum. "Sanırım bu avukatın ne kadar iyi olduğuna bağlı." Duraklıyorum. "Ve daha önce de söylediğim gibi, şartlarım var."

"Şartlar..." Parmak ucu çeneme yerleşiyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözlerinde eğlence titreşiyor. "Ne şartları?"

"Karar verdiğimde sana haber veririm." Sesimin soluksuz çıkmasından nefret ediyorum.

"Hmm." Bakışları dudaklarıma düşerken uzun kirpikleri dalgalanıyor. "O zaman belki ben de kendiminkilerden birkaç tane bulmalıyım."

"Devam edin. Pazarlık edebiliriz." Cesaretimi bakışlarını alt yarısına, hâlâ sert olan boyuna indiriyorum ve önceki sözlerini yineliyorum. "Yine de içimden bir ses çok uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Cevap niteliğindeki kıkırdaması içimi titretiyor. Ağzıma yavaş ama cızırtılı bir öpücük konduruyor, kendimi onun üzerinde tatmama izin veriyor, sonunda geri çekilmeden önce alt dudağımı bir kez sertçe emiyor. "Dikkatli sür ve beni sonra ara. Tamam mı bebeğim?"

Sessizce başımı sallıyorum ve gösterge panelindeki saate bakıyorum. İçeri girmek için hâlâ bolca zamanım var, ki bu iyi bir şey çünkü kendimi karmakarışık hissediyorum. Bu sabah biraz daha yavaş sürmem gerekecek.

Geri çekiliyor ve eşofmanını beton zeminden almak için uzanıyor. Parmak uçlarından sallanıyor. Giyinmek için hiçbir çaba göstermiyor, çıplaklığını hayranlıkla seyretmem için bana bolca fırsat veriyor.

Hâlâ şaşkınlık içinde olmalıyım çünkü bakmaktan kendimi alamıyorum. "Neden hasta olduğunu söylemiyorsun?" diye soruyor sırtarak.

Eğer buradan hemen çıkmazsam, tam da bunu yapıp beni yatağa geri götürmesi için ona yalvarabilirim.

Şehvet dolu sersemliğimden sıyrılıp gaz pedalına basıyorum. SUV beklediğimden çok daha büyük bir güçle ileri atılırken lastikler gıcırıyor. Pedalın basıncını ayarladıktan sonra, garaj yolundan aşağı iniyorum.

Dikiz aynasından baktığımda Gabriel'in artık boş olan alanın ortasında durduğunu ve çıplaklığından utanmadan beni izlerken nefis göründüğünü fark ediyorum.

Kalçalarımın arasında derin bir sızı var.

"Boku yedim," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

İKİ GABRIEL

"Şu bok parçasını buradan çekmesi için birini çağırayım mı?" Mutfağa tekrar girdiğimde Caleb mısır gevreğine odaklanmıştı. "Komşular şikayet edecek. Sanırım mülkümüzün hurdalık olarak kullanılmasına karşı bir topluluk yönetmeliği var."

"Muhtemelen arka bahçenizde seks partisi yapmak için de bir tane vardır, ama sanki komşular umurunuzdaymış gibi." Bir kahve fincanı çıkardım ve kendime bir fincan hazırladım. Saat erken -zavallı kırım için çok erken- ama ağzımda Mercy'nin tadı varken uyumama imkân yok. Onu aletimin her yerinde görene kadar bekleyemem. Bu da bana bugün kan tahlili için gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Kardeşimin gözlerini sırtımda hissediyorum.

"Peki, senin içindeki deliliği söküp atmayı başardı mı?"

Sırıttıyorum. "Tam tersine, sanırım beni daha da delirtti." Uyandığımda yanımdaki yatağı yine boş buldum, ama gülsuyu kokusu hala banyodaydı ve bana onu o kadar da özlemediğimi söylüyordu.

Bu beni koşturdu.

Bir kadın için *koşuyorum*. Bunu ne zaman yaptım ki?

Mercy boş yere çalıştırmaya çalışırken arabasının içeriden boğulduğunu ve teklediğini duyabiliyordum. Yalan söylemeyeceğim, Toyota'nın ölmesine çok sevindim. Takdiri ilahi gibiydi. Tanrı bana bir dakika daha kaybetmememi ve onu Lincoln'de becermemi söylüyordu. Mükemmel kalçalarından külotunu yırtmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Tanrım. Ağlama sesini düşündükçe yine taş gibi oluyorum.

Bana ne yaptığı hakkında bir fikri var mı? İşte burada, "şartları" ile geliyor. Haftanın her günü lanet olası bir ağız tıkacı takmamı isteyebilir ve ben de kabul edebilirim, yeter ki aletim onun içine gömülüyken bunu yapayım.

Bugün benim için *çok* ıslaktı. Gerçi her zaman öyledir. İsteddiği kadar benden nefret ediyormuş gibi yapsın, o gizli nokta yalan söylemez.

"Peki, ne yapacağız?" Caleb bir lokma yemek yerken soruyor. "Perris'lerle bir toplantı ayarlamak ister misin yoksa ben mi ayarlayayım?"

Bu ihtimalin beraberinde getirdiği tehditkâr baş ağrısına karşı burnumun kemiğini sıkıyorum. Caleb ve ben dün gece mahzende saatlerce volta attık, Merrick ve Vince Perri'yle temasa geçtiklerine göre onlara nasıl yaklaşacağımıza dair bir oyun planı hazırladık. Bu ikilinin ailelerinin uyuşturucu işiyle bağlantılarını koparmak için *tam olarak* ne düşündüklerini öğrenmek dışında somut bir şey bulamadık. "Hayır, ben yaparım. Öfken yolumuza çıkabilir." En başta bana gelmelerinin bir nedeni var, ben akli başında olanım. "Düşünmem için bana biraz zaman ver."

"Dikkatli olmalıyız," diye uyarıyor Caleb. "Tek bildiğimiz bunun bir tuzak olduğu. Ayrıca, birileri bunu öğrenirse, sorular sormaya başlarlar." Herhangi biri derken, her yerde kendi gözleri ve kulakları olan Peter Amca'yı kastediyor. Saygı ve sadakat vaazları veren bir adama göre, sinsî herifin teki. Öte yandan babamızın da Peter Amca ve kuzenlerimizin yaptıklarına dair kendi göz ve kulak ağrı var. Hatta bizi de.

"Evet," diye mırıldanarak telefonumu çıkarıyorum. "DeHavilland'ı aramalıyım."

"DeHavilland? Gerçekten mi? Onun için büyük silahları mı çekiyorsun?" Kardeşim bana sorgulayıcı bir bakış attı. "O adam seni kömürlerin üzerinde tırmıklayacak."

"Daha azını beklemezdim." Justin DeHavilland eyaletteki en iyi avukat. Aynı zamanda en pahalı orospu çocuklarından biri. Ailemizden para kazanıyor ama parasını da hak ediyor. Daha az yetenekli bir savunmayla, babam en azından cinayet işlemek için komplo kurmaktan hayatının geri kalanını hapiste geçirirdi. Mercy'nin babası, bir avukatı ve kanıtlayacak bir şeyleri olan kindar bir savcı yüzünden hapse atıldı. Altına gömüldüğü bu pisliği temizleyebilecek biri varsa o da Justin'dir.

Ve Mercy burada oyun oynamadığımı ne kadar çabuk görürse, bu sabahın tekrarını istemiyormuş gibi davranmayı o kadar çabuk bırakır... her

Gün. Kabul etse de etmese de, o kadın da benim onu istediğim kadar beni istiyor.

Ama itiraf etmesini istiyorum.

Kahretsin, itiraf etmesine *ihtiyacım*

var.

"Saat sabahın 6:45'i," diye hatırlatıyor Caleb hızlı aramamda.

"Ödediğimiz avukatlık ücretiyle onu gece 3:45'te arayabiliriz. Ayrıca, uyanık."

Ve eğer değilse, lanet ki olacak.

ÜÇ MERHAMET

Masa telefonum çaldığında saat on biri çeyrek geçiyordu. Resepsiyondan Ali arıyor.

"Burada sizi görmek isteyen bir adam var," diyor.

"Gabriel?" Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Yine iş yerime gelecek miydi?

"Hayır, o değil. Başka bir adam." Sesini fısıltıya düşürdü. "Daha yaşlı. Ve zengin görünümlü."

Kaşlarımı çattım. Gabriel'den başka kim beni görmek için Mary'nin evine gelebilirdi ki? "Kim olduğunu söyledi mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sanırım avukat olduğunu söylemişti?" Neşeli resepsiyonistimizin eliyle ahizeyi kapattığını, parlak mavi gözleriyle onu süzdüğünü hayal edebiliyorum. "Babanızın temyiz başvurusu hakkında konuşmak için burada olduğunu söyledi."

"Babam itiraz ediyor," diye kekeliyorum, bilgisayarımın ekranındaki üzücü bütçe tablosuna bakıyorum, ancak artık hiçbir rakam kaydedilmiyor. Ama bu, henüz hiçbir şeyi kabul etmemiş olmama rağmen Gabriel'in çoktan bir avukat tuttuğu anlamına geliyor. Yani ya kabul edeceğimden emin ya da anlamayı kabul ettiğimden emin olmak istiyorum.

Niyeti tamamen skandal olsa bile, beni kovalıyor gibi görüldüğü için göğsüm kabarıyor. Yine de, bu sabah bana karşı çok tatlıydı. İşe gittiğimde ona mesaj atmamı söylediğini düşündüm çünkü acımasızca aletini içine soktuğun kadına böyle dersin, ama iyi olup olmadığımın emin olmak için bana 8:02'de mesaj attı.

Daha iyi bilmesem, şefkatli bir erkek arkadaş gibi davrandığını söyledim. Ama erkek arkadaş malzemesi, Gabriel değil.

"Bir saniye içinde orada olacağım." Telefonu kapattım. Gabriel sayesinde kazandığım elbisemin kırıksıklıklarını düzelterek ön lobiye doğru koşuyorum.

Ali, gri ince çizgili takım elbise giymiş bir adama başıyla selam veriyor. Oradaki tek erkek olduğu ve dar bekleme odasında kulağına dayadığı telefonla volta attığı için buna gerek yok. Daha arkasını dönmeden bu avukatın bizim tuttuğumuz avukatla aynı gezegenden olmadığını anladım. O adam takım elbiselerini ikinci el mağazasından almış gibi görünüyordu ve kahverengi saçları sürekli dağınıktı. Bu adamın takım elbisesi özel dikim, fit vücuduna çok yakışıyor ve gümüş rengi saçları gür ve düzgün, tek bir tel bile dağınık değil.

Arkasını dönüyor ve beni gördükten sonra telefonuna bir şeyler mırıldanıp kapatmadan önce kısaca bir göz atıyor. "Bayan Wheeler?" Sesi bile zengin geliyor.

"Evet. O benim."

Amaçlı bir şekilde ilerliyor ve kendini sıkı bir el sıkışma ve sıkı bir gülümsemeyle tanıtıyor. Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde potansiyel bir müşteriyle tanışmaktan rahatsız olduysa bile bunu belli etmez.

Altmış yaşlarında, çekici, temiz traşlı, ela yeşili gözleri ve güçlü bir burnu olan yaşlı bir adam. Lüks de kokuyor - utangaç avukatların boğucu tıraş losyonlarının aksine. "Benim adım Justin DeHavilland. Bay Easton beni babanızın davasına yardım etmem için tuttu. Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?"

"Um..." Ali'ye bakıyorum, dikkat kesilmiş. Böyle insanlar Mary's'e adım atmaz.

Toplantı odası çizelgesini hızlıca tarar, ama irkilir. "Oda Üç boş ama sadece önümüzdeki on dakika için-"

"Bu iyi olacak. Bu sadece kısa bir temas. Lütfen, Bayan Wheeler." Justin manikürlü elini uzatıyor ve pahalı altın saatine bir göz atıyorum, saat işaretlerindeki minik elmaslar bana göz kırıyor.

Onu özel danışmanlık seansları için kullanılan küçük toplantı odalarımızın en uzağına götürüyorum. Odaların hiçbirisi özellikle rahat değil - sert sandalyeler ve sarı duvarlar güneşli ve parlak bir ruh hali uyandırmak için tasarlanmış ama bunun yerine sadece soluk ve nemli görünüyorlar - ama bu özellikle kaba görünüyor. Alçıpanda sinirli bir danışanın açtığı bir delik ve köşede muson mevsiminde olduğumuz için çatımızdaki sızıntıdan gelen suyu tutmak için bir kova var.

Justin'in oturmadan önce odaya düz bir bakış atmasından, binamızın üzücü durumunu fark ettiğini söyleyebilirim. Onu burada görmek neredeyse komik. Tahminimce, takım elbisesinin ve saatinin fiyatını toptasam beş haneli rakamlara ulaşır.

"Gabriel Easton benden babanızın cinayet mahkûmiyetinin temyizinde onu temsil etmemi istedi," diyerek hemen konuya girdi. "Sanırım mahkeme belgelerinin kopyaları sizde var? Elbette bunları mahkemeler aracılığıyla talep edebilirim ama bu daha hızlı olur."

"Evde. Evet."

"Tamam. Hepsini bana ofisime getirebilerseniz. İşte adres." Masanın üzerinden bir kartvizit uzatıyor. "İlk davada babanızı kim temsil etti?"

"Melvin Burns."

Justin'in kaşları çatılır. "Kimin?"

"Aynen öyle." On dakikamı o salak hakkında konuşarak harcamak umurumda değil. "Gerçekten babama yardım edebileceğini düşünüyor musun? Onu oradan çıkarabilir misin?" Sesimdeki umudu yanlış anlamak mümkün değil.

Bana tek taraflı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gabriel bana durumunun kısa bir özetini verdi. Daha çok bilgiye ihtiyacım var ama duyduklarıma dayanarak, temyiz için güçlü bir davamız olduğunu söyleyebilirim. Olmazsa da... Temyiz için bir dava bulacağım."

Çok heyecanlanmak istemediğim için sinirlerimi yutuyorum. "Peki temyiz ne kadar sürer?"

"En iyi ihtimalle bir ila iki yıl, en kötü ihtimalle çok daha uzun." Yine o kararsız omuz silkmelerden biri. "Hukuk katipleriyle bağlantılarınızın olması işleri hızlandırmanıza yardımcı olabilir."

"Peki ya siz? Katiplerle bağlantılarınız var mı?"

Bir süre bekledikten sonra mükemmel bir sıra kapaklı beyaz dişini gösteriyor. "Her yerde bağlantılarım var, sevgilim."

"Bu çok iyi." Daha öğlen bile olmamışken bu havalı, zengin avukatın Mary'nin evine gelip bana kendini tanıtmaması gözümünden kaçmadı. Muhtemelen bunu yapmak için sabah için planladığı her şeyi bıraktı. Bunun üst düzey bir avukat için normal bir protokol olduğundan şüpheliyim.

Gabriel onun önemli bir müşterisi olmalı.

Tereddüt ediyorum. "Normalde Gabriel'in işlerini siz mi temsil ediyorsunuz?"

"Firmam Easton ailesinin hukuki ihtiyaçları için tutuldu," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. Pratik bir cevap.

Peki ya yasadışı ihtiyaçları için?

Easton ailesi dedi. Bu Gabriel'den daha fazlasını kapsıyor. "Yani Gabriel'in babası da mı?"

Göz kırıyor. "Doğru."

İkiyle ikiye bir araya getirdiğimde kanım damarlarımda daha sert pompalanmaya başlıyor. Aman Tanrım. Babamın hapisten çıkmasına yardım eden bir suç ailesinin avukatı var.

Justin'in babamı temsil edip etmediğine dair bir tartışma olmadığını, Gabriel'in anlaşmasını kabul edip etmediğime dair bir soru olmadığını fark ettim. Eminim Justin'in anlaşma hakkında en ufak bir fikri yoktur. Bir davayla ilgili olmadığı sürece müvekkilinin kirli kişisel ilişkilerini bilmek istemez. Ama Gabriel çoktan kabul ettiğimi varsayıyor ya da bu süslü avukatı önüne sürerek kabul ettiğimden emin oluyor.

İyi oynadın.

"Babanızla görüşmek üzere Fulcort'a gitmeden önce davaya aşına olmak istiyorum. Adı Duncan Wheeler, doğru mu?"

"Evet." Babam. "Yaklaşık bir buçuk hafta önce başka bir mahkûm tarafından saldırıya uğradı. Bir süre hastanede kaldı. Revirden ne zaman çıkacağını bilmiyorum. Onlardan hiçbir bilgi alamıyorum."

"Öğrenmek için arayıp size haber vereceğim. Her iki durumda da, eğer avukatıysam onu görmeme izin vermek zorundalar."

Sertçe yutkunuyorum. "Doğru, bu konuda." Bunu nazikçe nasıl söylerim? "Bu davayı ücretsiz olarak üstlendiğinizi ona söylemenizin bir yolu var mı?"

Justin'in gözleri kısıldı.

"Yani, tabii ki değilsin," diye ekliyorum hemen. "Ama çok fazla soru sormamasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Hiçbir şey hakkında." Ama özellikle Gabriel ve onun neden faturayı ödemeye bu kadar istekli olduğu hakkında. Babam çok eğitilmiş olmayabilir ama aptal bir adam da değil. Bu durumun en azından bir kısmını anlayacaktır - babamla aynı hapisanede hüküm giymiş bir suç patronunun oğluyla yattığım kısmı. Eğer bu olursa, babam Justin'in yasal yardımını reddedecektir.

Justin de aptal bir adam değil. Neredeyse beyninde parçaların bir araya geldiğini görebiliyorum. Dudakları bükülüyor. "Benim şirketimin karşılıksız iş yaptığı bilinir. Bir ya da iki kez."

"Yani babamın bildiği kadarıyla bu üçüncü sefer olabilir mi?" Sorma cüretini gösterdim. Avukatlık ücretlerinin kaynağını bu şekilde gizlemek yasal mı? Gerçi

İçimden bir ses, bir suç ailesinin avukatının, müvekkillerinin işine yarayacak şekilde yasal olanın sınırlarını nasıl belirsizleştireceğini bildiğini söylüyor.

Bakımlı ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Easton'lar bana her şekilde ödeme yapıyor."

"Özellikle bilmemesini istediğim kısım bu. Easton'ların ödeme yapmasını kastediyorum. Bunu hiçbir koşulda öğrenmemeli."

"O zaman yapmayacak," diyor Justin basitçe. Titrek bir nefes aldım.

"Tamam."

"Görünüşe göre" -saatini kontrol ediyor- "beni bilgilendirmen için altı dakikamız var."

Buna devam ederek Gabriell'in son teklifini kabul etmiş mi oluyorum? Sanırım vazgeçebilirim. Dava dosyasındaki evraklar olmadan pek bir şey yapamaz. Kartviziti bende var. Onu arayıp vazgeçtiğimi, Gabriel'e harcadığı zaman için fatura kesmesini ve Fulcort'a gitmemesini söyleyebilirim.

Ama bunu yapmayacağımı zaten biliyorum. İyi oynadın, gerçekten, Gabriel.

"SEN ONUN SEKS KÖLESİSİN!" Michelle'in parlak gözleri seks kelimesini duyunca açılır. "Kapa çeneni!" Kimsenin duymadığından emin olmak için kafenin etrafına bakıyorum.

O. Neyse ki, çoğu insan işten eve dönüyor ya da yerel barlarda şarap içmek için buluşuyor; mevcut kaygı düzeyimle başa çıkmanın bir yolu olarak bir kadehin on kadehe dönüşeceğinden endişelenmeseydim, bu gece memnuniyetle yapacağım bir şeydi. "Henüz kabul etmedim."

Gözlerini deviriyor. "Öğle yemeğinde dosyaları avukatın ofisine bırakmak için koşa koşa eve gittin. Evet, öyle yaptın."

"Sadece Justin'in şirketinin tehlikeli bir deponun arkasında olmadığından emin olmak istedim." Bu tamamen yalan değil. Bir suç ailesinin avukatı çok karanlık biri olmalı. Belki de öyledir ama şirketi Phoenix şehir merkezindeki camdan bir gökdelenin en üst birkaç katını kaplıyor. Sadece bu da değil, Justin'in adı ortakları arasında geçiyor. DeHavilland, Arnold ve Gold.

Onun adı ilk , alfabetik sıraya göre değil.

Dosyaları resepsiyon görevlisine bıraktım, o öğle yemeği toplantısından döner dönmez Justin'e ulaştıracağına söz verdi ve ben de öğleden sonrayı çalışıyormuş gibi yaparak geçirmek için Mary'nin evine geri döndüm, bir yandan da Easton suç ailesinin avukatı hakkında araştırabildiğim her şeyi araştırdım.

Onun hakkında öğrendiğim her şey, en iyinin en iyisi. Elinde dumanı tüten bir silahla yakalanan ve ona gitmeyi göze alabilen herkes ona gidiyor. Görünüşe göre hiçbir müvekkili savcılığın belirlediği suçlardan dolayı hapse girmiyor. Bazıları da tamamen beraat ediyor.

Şöyle ki, eğer babamı en başta Justin savunmuş olsaydı, Fulcort'un soğuk, beton duvarları arasında bir gün bile geçirmeyebilirdi.

Gabriel'in babası bile üzerine yıkmaya çalıştıkları suçların yarısından suçsuz bulundu, ki tahminimce o da günah kadar suçluydu.

"Peki şimdi bu avukatın yasal ve harika olduğunu biliyor musun?" Michelle bilmiş bir gülümsemeyle dürtüyor.

"Şimdi... Sanırım bu gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz." İçimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. Eve gittiğimde ne olacak? Gabriel dün gece olduğu gibi yine beni bekliyor olacak mı? Ona karşı koyabileceğimi düşünerek kendimi kandırdıktan beş dakika sonra beni baştan çıkarmayı başaracak mı? Bir başka uzun düş sevişmesi için zamanım yok. Yarın akşamki ders için bitirmem gereken ödevlerim var.

En iyi arkadaşımın gözleri önce kısıldı, sonra genişledi. "Aman Tanrım! Merhamet!

Onunla çok ilgileniyorsun!"

"Hayır, kesinlikle değilim!" Tam telefonum gelen bir mesajla cıvıldarken inkar ediyorum. Bak sen, Gabriel'den gelmiş. Sanki altıncı hissi varmış gibi.

Rosita bir parti daha carnitas yaptı. Daha eve gelmedin mi?

Heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Eve. Beni bekliyor. Kaç kilo olursa olsun görkemli, dalgalı, sert kaslar ve en az sekiz inçlik zevk beni bekliyor.

Hemen cevap yazdım:

Merhamet: Michelle ile kahve içiyorum. Yediye kadar dönerim.

Gönder tuşuna basar basmaz pişman oldum. Ben onun kız arkadaşı değilim, kendime hatırlatıyorum.

Ve onun çağrılarına cevap vermemeliyim.

Bir takip mesajı gönderdim:

Merhamet: Ya da sekiz. Hazır olduğumda döneceğim. Bir ödevimi bitireceğim ve yaklaşan sınavlarıma çalışacağım.

Michelle'in bir randevu için birazdan çıkması gerekiyor, bu yüzden yedide evde olacağım, ama Gabriel'in her şeyi bırakıp ona koştuğumu, burada üstünlüğün onda olduğunu düşünmesi için hiçbir neden yok. Ama belki de bunu bekliyordur. Şimdi Justin'i ayarladığına göre, zıpla dediğinde ne kadar yükseğe çıkacağımı sormamı mı talep edecek?

Gabriel: Empire'daki sevimli sarışın mı?

Merhamet: Evet.

Onu davet . Eminim Caleb onunla tanışmayı çok ister.

On

u. **Merhamet:** Bunu en iyi arkadaşşıma neden yapayım ki?

"Bu sırtıma ne için?" Michelle soruyor, bir anlık bakışımı yakalamak için

Ekran. "Benden mi bahsediyorsun?"

"Hayır. Şey, evet. Gabriel gelip Caleb ile tanışmanı söyledi-" "Tamam!"

Düz bir bakışla onu düzeltiyorum. "Hayır,

Michelle." "Kardeşı kadar seksi mi?"

"Bazıları öyle düşünebilir." Ama ben buna katılmıyorum. Kimse Gabriel kadar çekici olamaz. "Ama inan bana, onunla hiçbir şey yapmak istemezsin. Şuradaki ağaçtaki düğümü görüyor musun?"

Parmağımı tezgâhın yan tarafına doğru takip ediyor, sahipleri orayı çamla kaplamış. "Öyle mi?"

"İçine sokardı." Bir kahkaha

patlattı.

"Şaka yapmıyorum," diye devam ediyorum ama ben de gülüyorum. "Oraya gider, pantolonunu indirir -eğer giyiyorsa bile, çünkü adam evde çıplak dolaşiyor- ve herkesin önünde içine sokar."

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Adam benim orada olduğum her gece birkaç kadınla birlikte oldu.

Onlardan birini arkadaşlarının önünde verandada becerdi."

Düğme burnu kırıyıyor.

"Aynen öyle. Bununla hiçbir alakan olsun

istemezsin." Dudağını çiğniyor. "Peki ya

Gabriel?"

"Ne olmuş ona? Onunla birlikte olmayacaksın!" Kendimi tutamadan uyarmak için acele ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Onu başka biriyle görüp görmediğini soruyordum, ama vay canına, çok mu kıskandın?"

"Kıskanmıyorum," diye inkar ediyorum, o ince yapılı kızılın üzerindeki ellerini düşünüyorum. Bu sabah bana söyledikleri doğru mu? Başka kimseye ilgi duymadığı doğru mu? Yoksa bu da bana söylediği diğer yalanların üzerine eklenmiş bir yalan mı? Duymam gerektiğini bildiği şeyi mi söylüyor? "Ve hayır. Her boş dakikasında bacağımı becermeye çalışmakla meşguldü."

Kıkırdıyoruz.

"Demek o kadar iyi, ha?" Michelle bir yudum kahvenin arkasından gözleri parlayarak sordu.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra koltuğumda kayarak elbisemin alt kısmını yukarı kaydırıp kalçalarındaki küçük, koyu morlukları ona gösteriyorum. Onları daha önce tuvaleti kullanırken fark etmiştim. "Bu sabah onun parmaklarından."

Nefes nefese. "Aman Tanrım. Seni incitti mi?"

"Hayır, kesinlikle acımadı," diye itiraf ediyorum, garajdaki sahneyi anlatırken yanaklarım hafifçe kızarıyor. "Bana iyi davranıyor." İyiden de öte. Bana el üstünde tutulması ve korunması gereken bir şeymişim gibi davranıyor.

"Kahretsin..." Kullanılmış bir peçeteyle kendini yelpazeliyor. "Şu sürücü koltuğunda mı?" Dışarıda park etmiş cipi işaret ediyor. Onu sürdüğüm bir günden sonra, boktan Toyota'ma nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Utangaç bir şekilde sırtıyorum.

"Alınma ama beni bekleyen o şey olsaydı çoktan seni bırakıp eve koşardım. Neden hala buradasın?"

İç çekiyorum. "Çünkü tüm bunların bir bedeli var Michelle. Henüz ne kadar ödemeye hazır olduğuma karar vermedim." Gabriel benim erkek arkadaşım değil, rolünü iyi oynasa bile. Ama eve döndüğümde bir cevap isteyecek.

Michelle'in dudakları bükülür. "Tamam, bunu zaten yapacağını biliyorsun, değil mi? Baban için." Pragmatik moduna geçiyor.

"Muhtemelen. Evet," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. Duncan Wheeler'ı o cehennem çukurundan çıkarmak için her şeyi yaparım.

"Tamam." Parmaklarını masanın üzerinde gezdiriyor. "Öyleyse bunun ona neye mal olacağını bulalım."

DÖRT GABRIEL

Göz ucuyla simsiyah saçlarının girdabını fark ettim. Mercy saat yedide evdeydi, mesajlarıyla mesafeli ve kontrollü kalmaya çalışmasına rağmen olacağını biliyordum.

Havuzda günlük turlarımı atmaya devam ediyorum, kalbim çok daha fazla atmıyormuş ve bunun fiziksel eforla bir ilgisi yokmuş gibi davranıyorum.

Anlaşma tamam.

O benim.

Mercy babasının tüm dava dosyalarını Justin'in ofisine getirdi bile. Çalıştığı o bok çukurundan çıkar çıkmaz eve koşmuş olmalı. Biliyorum çünkü derhal bir güncelleme talep ettim ve söylediği şey hakkında onu sorguya çektim, bu da temelde "evet" ile "lütfen bana yardım et" ve "elbette, babamı çıkarırsan Gabriel'in horozunu 7/24 yalayacağım" arasında her şey gibi geliyordu.

Ama bu küçük oyunu oynamaya devam etmek istiyorsa, sonuçta her gece yatağında çıplak olduğu sürece oynayacağım.

Birkaç dakika sonra avlu kapısı kayarak açılıyor ve bu sabah yukarıya çıkardığım çiçekli yeşil elbisesini giyerek yalınayak dışarı çıkıyor. Tarzını beğendim. Seksi ama değersiz değil. Kıvrımlarını göstermek için bandajlı dar elbiseler giymek zorunda değil.

Havuzun kenarına yaklaşp kollarımı betona dayıyorum. "İyi bir gün müydü?" Kesik kesik nefeslerimin arasından soruyorum, bakışlarımın onun ince, sıkı bacaklarının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Biraz daha yaklaşırsa, bu sabah soyduğum külotunu görebileceğim. Acaba bütün gün beni düşünerek onları ıslattı mı?

Sikim bu sabahın anılarıyla sertleşmeye başladı.

Omuz silkiyor, keskin, karanlık gözleri üzerimde gezinirken bile umursamazmış gibi davranıyor. "Sadece başka bir gün."

"Yani, farklı bir şey yok mu? İlginç, heyecan verici ya da ..."

Gözleri kısıldı. "Justin sana dosyaları bıraktığımı söyledi." Sesi sinirli geliyor.

"Tabii ki bana söyledi. Ona ödeme yapıyorum."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim," diye karşı çıkıyor. Kıkırdıyorum.

Bu onu daha da sinirlendirmişse benziyor. "Oraya geri dönüp babamın tüm dosyalarını toplayabilir ve ona teşekkürler ama hayır diyebilirim."

Sırt üstü yüzmek için kendimi suya bıraktım, ona vücudumu ve şortumdaki şişkinliği tam olarak gösterdim. *Hepsi senin için bebeğim.* "Peki neden ona teşekkürler ama hayır demek istiyorsun?"

"Çünkü henüz hiçbir şeyi kabul etmedim." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sana söylediğim gibi, şartlarım var."

Gülümsememi bastırmak için mücadele ediyorum. "Tamam, çek." Muhtemelen tüm gün boyunca bu konuşmayı kafasında canlandırmıştır. Bu eğlenceli olmalı.

Sertçe yutkunuyor. "Aramızdaki bu şey ne kadar sürecek?"

"Ben bittiğine karar verene kadar." Asla, şu an hissettiğim gibi. Caleb öğleden sonra yüzmek ve sevişmek için bir kadın çağırdı. Onu çıplak görmek beni korkutmadı bile. Tamam, beni korkuttu. Mercy'nin iş yerine gidip onu masasının üzerinde domaltmak istedim. Masası var mı?

Dudaklarını tekrar sikimin etrafında hissetmek için ölüyorum. Ben de Lulu'nun bu konuda yetenekli olduğunu sanıyordum. Mercy ve onun ateşli ağzı karşısında hiçbir şeyi yok.

"Hayır, bir son tarihe ihtiyacım var. Ucu açık olamaz," diyerek Mercy kirli düşüncelerimi yarıda kesiyor.

"Tamam. Temyiz sonuçlanana ya da ben işi bırakana kadar. Hangisi daha erken olursa." "Temyiz yıllar sürecek."

"Yani?"

Bir an bana boş boş bakıyor. "Peki bir ay sonra benden sıkıldığına karar verirsen ne olacak? Babamın yasal masraflarını yıllarca ödemeye devam mı edeceksin? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

Gözlerini deviriyor.

"Sana söyledim, sözüm senettir." Merdivenlere doğru yüzüyorum ve havuzdan çıkıyorum. "Ayrıca, senden ne kadar etkilendiğimi göz ardı etmek için bu kadar acele etme."

Delici kahverengi gözleri beni boylu boyunca sürüklüyor. Açlar. Benim üzerimdeyken hep açtırlar. Acaba ne kadar açık olduğunun farkında mı? Ve bundan ne kadar hoşlandığımı.

Yavaş ve yumuşak bir nefes veriyor. "Bunu bir ay olarak belirleyelim, o noktadan sonra şartları yeniden müzakere edelim."

"Bir ay," diye tekrarlıyorum, zihnimde bu fikri evirip çeviriyorum. Bu tam dört hafta demek. Aynı kadınla hiç dört gece geçirmediğim, bu yüzden dört hafta muhtemelen fazlasıyla makul. Ayrıca, bir ayını burada, ona sağlayabileceğim tüm lükslerle yaşayarak, yatağında, her gün benim tarafımdan becerilerek geçirmesi ve sonunda bağımlı olmaması ihtimali nedir? Tabii beni uykumda öldürmeye çalışmazsa. "Gerçekten bu teslim tarihine mi takıldın?"

Çenesi geriliyor. "Bir bitiş tarihine ihtiyacım var."

Düşünüyor gibi yaparak dudaklarımı büküyorum. "Peki. Bir ay. Sonra yeniden görüşürüz." Bakışlarımla vücudundan aşağı kaymasına izin veriyorum, onu çıplak hayal ediyorum. O ayın sonuna kadar bana doyamayacağından emin olacağım.

Sanki sinirlerine hakim oluyormuş gibi çenesini geriyor. "Ve babamın yasal ücretlerinin sadece benim erişebileceğim, takip edilemez bir hesapta olmasını istiyorum. Justin'in tüm temyiz masraflarını karşılamaya yetecek kadar."

Kaşlarımla kalktığını hissediyorum. Bunu beklemiyordum. Etkilendim. "Bunun ne kadar para olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Karşılığında bana gergin bir gülümseme veriyor.

"Parayı alıp kaçmayacağını kim söyledi? Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü benim sözüm senettir," diye alaycı bir tonda yineliyor. "Ayrıca, beni ya da babamı bulamayacağın nereye gidebilirim ki?"

Doğru. Kesinlikle bunu düşünüyor. Bu terime hayır dersem ne yapacağını mü? Düşünebilirim, kolayca.

Yapmalıyım.

O zaman gururunu bir kenara bırakıp yine de bana boyun eğmek zorunda kalacak, çünkü babasına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmayacağını biliyorum.

Bir pislik *olabilirim*. Ve eğer bu başka biri olsaydı, tam bir pislik *olurdum*.

"Ya sana bir şey olursa?" demek için acele ediyor ve ben Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi ses tonunda bir çaresizlik belirtisi var. "Ya sen

Başınız belaya girdiği için sözünüzü tutamadığınızı mı? Easton ailesindeki insanların başına gelebilecek türden bir bela mı? O zaman ben de babam da mahvoluruz, senin iyi niyetine rağmen."

Uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmış birinin başına gelebilecek türden bir bela, diyor. Hapishane gibi.

Ya da ölü.

Belli ki dün gece ona söylediğim yalanı yutmamış. Ve yaklaşan dalgalanma göz önüne alındığında, adil bir senaryo çizmiş olabilir. Caleb haklı.

-Eğer bu oyunu akıllıca oynamazsak, babamızın gazabını kazanacağız ve ne yapacağı belli olmaz.

Mercy'yi çaresiz bırakma düşüncesi -bu konuda üzerime düşeni yapmamak-midemi bulandırıyor. "Parayı yarına kadar bir hesaba yatıracağım." Bunu yaptığımı inanamıyorum. Caleb öğrenirse, bunun sonunu asla duyamam.

Mercy de buna inanamıyor gibi görünüyor. Yüz hatlarında bir şok ifadesi beliriyor ve sonra bu ifadeyi düzeltiyor. "İzi sürülemez."

"Tabii ki."

Başını hafifçe sallıyor. "Justin de bunun ücretsiz bir iş gibi görünmesini kabul etti."

"Şimdi mi?" Piç herif muhtemelen defterlerini düzenleyecek ve bundan bir tür hayır kurumu bağışı çıkaracak, tabii öyle bir şey varsa. "Sorun değil. Sen ne istersen onu söyleyecek kadar para alıyor."

Başını sallıyor, gözleri gece gökyüzünün genişliğinde ve aşağıdaki şehir ışıklarında dolaşıyor, şimdi güneş battığı için parlıyor, sonra tekrar bana yerleşiyor. Sanki parçalarını birleştiremediği bir yapbozmuşum gibi beni inceliyor. "İstedğin herkese sahip olabilirsin. Neden benim için bu kadar zahmete giriyorsun?" Sesinde bir parça kırılmalılık var şimdi.

"Nasıl yapamam?" Gerçek bu. Üç kez içine girdim ve onun içini tekrar hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Onun savunmasız çılgınlıklarını duymaya ve iç kaslarının aletimin etrafında kenetlendiğini hissetmeye, beni istememe kararlılığına rağmen parçalandığını görmeye ihtiyacım var. Böyle bir kadına sahip olan bir adam nasıl hayatına devam edebilir ki? O delinin neden ona takıntılı olduğunu anlayabiliyorum. Babası onu öldürdüğü için şanslı. Yoksa ben öldürürdüm.

Ancak, artık ona olan fiziksel bağımlılığımın beni bir gösteri fino köpeği gibi çemberlerden atlattığından emin değilim.

Mercy bakışlarımla buluşmadan önce sertçe yutkunuyor. "Kabul etmeniz gereken birkaç şey daha var."

"Tabii ki var." Hesap ve bitiş tarihi en önemli konulardı; bir an önce içini dökmek istediği şeyler, anlaşmayı sağlayanlar ya da bozanlar. Şimdi eğlence ve oyunlar başlasın. Eğlenceme -ve onun mücadelesine- eğlence katmak için ıslak şortumu çıkarıp şezlonga uzandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirerek rahat bir poz verdim. Çölde yaz gecelerinin sevdiğim bir yanı varsa, o da asla havluya ihtiyaç duymamanızdır. "Ne gibi?"

Dürtüsüyle savaşıyor ama kaybediyor, bakışları vücudumun uzunluğundan aşağı sürüklenerek aletime yerleşiyor. Orada öylece duruyor, sert ve merhaba diyor, gelip üzerine oturması için onu çağırıyor. Ve gözlerindeki sıcaklıktan, bunun nasıl bir his olacağını hayal ettiğini tahmin ediyorum. Bu sabahki garaj sikişi seansını ne kadar süre tekrarladı? Benim gün boyunca yaptığım kadar çok mu?

O işte her ne yapıyorsa onu yaparken amı ağrıyor muydu?

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı dönüyor ve benim bilmiş gülümsememi görüyor. Çenesini sertleştiriyor ve iş moduna geri dönüyor. "Başka kadın yok."

Bunu bekliyordum. "Benim için mi, senin için mi?" "İkimiz için de. Ama kesinlikle senin için."

"Ama ya ihtiyacım olursa ve sen yanımda olmazsan?"

"Ciddiyim, Gabriel," diyor eşit bir şekilde. "Başka kadınlarla da birlikte olduğunu düşünürsem seninle birlikte olamam. Benim eğlenip eğlenmediğimi umursuyorsan olmaz. Ben senin etrafını sarmayı sevdiğin sık değiştirenlerden değilim."

Hayır, kesinlikle değilsin. Bu sabah ona başka bir kadın istemediğimi açıkça söyledim, ama ona ölümsüz aşk fısıltılarıyla serenat yapmaya başlamayacağım. "Dediğin gibi, Phoenix'in kadın nüfusunun yarısını çoktan becerdim. Belli ki karışıklıkta istediğimi bulamadım, o yüzden belki de tek eşlilik gitmem gereken yoldur." Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Başka kadın yok."

"Pazar öğleden sonraları çıplak barmenlere güneş kremi bile sürmüyorum."

"Altını giymişti," diye karşı çıktım.

"Caleb'e mi yoksa ikizlere mi güneş kremi sürmemi istersiniz?"

Mercy'nin ellerinin başka bir adamın üzerinde olduğunu düşününce omuzlarım geriliyor.

Anlaşıldı. "Kadınlara hiçbir sebeple dokunmak yok."

Sözlerimdeki doğruluğu değerlendiriyormuş gibi uzun bir süre daha beni inceliyor ve sonra tatmin olmuş gibi görünerek "Tamam" diyor.

"Ama erkek de yok."

Mükemmel kaşlarını kaldırıyor. "Senin için mi, benim için mi?"

Gülüyorum. "Ben o şekilde sallanmıyorum bebeğim. Ama kardeşime nasıl gördüm."

"Sanki ben..." Bir kahkaha atarak sözünü kesiyor ama sonra teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırıyor. "Tamam. Tamam. Kendimi tutmak benim için ne kadar zor olsa da sana bu imtiyazı vereceğim." Duraksıyor. "Ve ne ona ne de başkasına gösteri yok."

"Peki ya benim için?" Kendimi kökten uca bir kez okşuyorum, gözlerinin hareketi takip edişinden zevk alıyorum. "Ya senden benim için bir gösteri yapmanı istersem? Utanmayacaksın, değil mi?"

Dudakları seğiriyor. "Ruh halime göre değişir."

"Bu sabah garajımda havanda olduğunu düşünmedin, değil mi? Sonra seni sırt üstü yatırdım ve bir dakika içinde adımı sağladım."

Yanakları . "Erkendi. Beni hazırlıksız yakaladın."

"Ve bahse girerim şu anda elimi kalçalarının arasına soksam, benim için sırlıslık olursun." Kahretsin, hayatımda hiçbir kadını, o bana her yaklaştığında olduğu kadar çok becermek istememiştim.

Duruşunu ayarlıyor ve bahse girerim sözlerimden dolayı amı sızlıyordu. "Başkasına gösteri yok," diye tekrarlıyor, sertçe yutkunuyor, gözleri sikimin üzerindeki elime kayıyor. "Senin ev filmlerinde de yıldız olmayacağım." Güvenlik kameralarını işaret ediyor.

"Seni burada becerirken onu kapattığımdan emin olacağım." *Sikmek* kelimesine yaptığım vurgu üzerine keskin nefes alışını kaçırmadım. "Başka ne var?" Çünkü taşaklarım fena halde ağrıyor.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçekte kim olduğun hakkında bana yalan söylemeyi bırak. Sen ve kardeşin tüm bunlara sahip olmak için ne yaptınız?" Evimizi küçümseyerek el sallıyor.

Kaşlarını çatıldı. Bunu ben de beklemiyordum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye başlıyorum, sesimi eşit tutarak. "Caleb ve ben paramızı Empire'dan kazanıyoruz."

"Sadece dur." Sözlerimi engellemek için elini kaldırıyor. "Anlaşmamız şu: Sormayacağım, çünkü tahminimce hiçbir şey bilmemem ilgili herkes için daha iyi. Ama bana neler olup bittiğini bilmeyen ya da umursamayan bir aptalmışım gibi davranmayı bırak." Çenesi gerildi. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam ve neler olup bittiğine dair oldukça iyi bir fikrim var. Ben sadece

kendi çıkarlarım için görmezden gelmeyi seçiyorum. Bunu hazmetmek için yapmam gereken şey bu."

"Tamam. Sorma, söyleme. Bu anlaşılmaya ." Üzerinde çalışabileceğim tek anlaşma bu çünkü Mercy kesinlikle detayları öğrenemez. Bu onu ve bizi riske atar.

Sertçe yutkundu. Kirli uyuşturucu işine tekrar bulaştığımı inkar edeceğimi mi umuyordu?

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bir şey daha var. Babam bunların hiçbirini asla öğrenemez. DeHavilland'ın parasını kimin ödediğini, senin ve benim hakkımda, bu anlaşma hakkında." Gözleri bir an için yere düşüyor, ama gözlerindeki utanç parıltısını görmeden önce değil. Ona yalan söylediği için mi utanıyor? Yoksa benimle bu anlaşmayı kabul ettiği için mi?

Ya da en benim gibilerle ilişkisi olduğu için mi?

Bu sonuncusu beni şaşırtmadı -Mercy gibi bir kadından da bunu beklerdim- ama yine de beni istediğimden çok daha fazla rahatsız ediyor. Tüm günahlarımı itiraf etmek, ondan af dilemek ve bir tür kefaret arayışında olduğuma dair ona söz vermek istememe neden oluyor. Ya da en azından ona değişmeye çalıştığımı söylemek.

"Benden öğrenemeyecek," diyorum ciddiyetle. "Hepsi bu mu?"

Alt dudağını ısıyor. Bunu yaparken o kadar seksi görünüyor ki sikim avucumun içinde zıplıyor. "Sen de mi şartların olduğunu söyledin?"

"Bir ya da iki." Bütün gün bununla oynadım.

Verandadaki bir sandalyeyi kaydırarak yavaşça içine yerleşiyor. Kendini yaklaşan kıyamete hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Tamam. Devam et."

"Yapmak istediğim her şeyi şikayet etmeden kabul edeceksin."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Şaka yapıyor olmalısın-" ", " diye açıklıyorum, son kelimeyi vurgulayarak. "Ben biraz Aksi halde mücadele etmene bayılıyorum. Ama o ateşli, sıkı vücudundan ne istersem alırım. Anlaşıldı mı?"

Gözleri temkinli bir şekilde açılıyor. "Ben fetişlerden, acıdan falan hoşlanmıyorum." "Ben de öyle," diye onu temin ederim. "Ama sanırım ben daha kirli seviyorum alışkınsın."

Bunu düşünürken bana bakıyor. Şu anda onun zihnini okuyabilmek için neler yapmazdım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye soruyor sonunda.

"Bekleyip görmeniz gerekecek. Güven bana, bunların hiçbirisi sana zarar vermeyecek." İkna edici olduğunu umduğum bir bakışla onu hizaya getiriyorum. "Ve sen de

"İşim bittiğinde tekrar yaparım."

İfadesini düzeltmeden önce muhteşem yüzünde bir merak parıltısı beliriyor.

"Bana zarar vermediği sürece."

Bunu ilk evetiniz olarak kabul ediyorum.

Taşaklarım beklentiyle geriliyor. Bu kadına yapacağım şeyler... "Ne istersem, ne zaman istersem," diye açıklıyorum.

Derin bir nefesle göğsü yükseliyor ve bu taleple savaştığı gibi görünüyor.

Yine de bir süre sonra ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "RİA kullanıyorum," diye itiraf ediyor.

Tanrıya şükür. "Kan testi sonuçlarım yarın gelecek." Cebe para atmanın modern tıpta yapabildikleri bir mucize. Ama bu kadınla eysiz seks yapmak için bu kadar çaresizim. "Temiz olduğumu görür görmez, içine boşalacağım." Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla seks yapmamıştım. Mercy'nin ıslak sıcaklığını hissetmek için sabırsızlanıyorum, ten tene.

Sertçe yutkunuyor ve tekrar konuştuğunda sesi boğuk bir ton alıyor.

"Tamam. Başka bir kadının yanına gitmediğin sürece."

Bu fikir en az benim kadar onun da hoşuna gitmişe benziyor. Bir kan hücumu sikimi şişiriyor. Daha fazla sertleşebileceğimi sanmıyordum ama işte buradayız. "Yapmayacağıma söz verdim zaten. Ayrıca, işine ve okuluna karşı yükümlülüklerin dışında, benimle bir yere gelmeni istersem, orada olacaksın. Bu hafta sonu Empire'da olacağım ve senin de orada olmanı istiyorum."

"Bütün hafta sonu mu?"

"Sadece akşamları."

Başını iki yana sallıyor. "Bu hafta sonu çalışmam gerekiyor. Gelecek hafta finallerim var ve başarısız olmak için çok uzun süre çok çalıştım. Şu anda burada seninle seks köleliğimi müzakere etmek yerine ders çalışıyor olmalıydım, özellikle de dün gece *hiçbir şey* yapmadığım için."

Çünkü duşta o seksi kıcıyla benimle alay etmekle meşguldü. Doğru ya. "Gelecek hafta işin bitiyor mu?" Öğrencilerle ilgilenmeye ve okul ödevi gibi şeyleri düşünmek zorunda kalmaya alışık değilim.

Ama yine de kimseyle ilişki kurmaya alışık değilim. Mercy ile her türlü yeni suya giriyorum.

"Evet. Babamla yaşadıklarım göz önüne alındığında durumum pek de parlak değil. Tek profesörüm başlarda ama artık verecek siki kalmadı." Yüzü stresle sıkışıyor.

Bir öğretmenin Mercy'ye zorluk çıkaracağı düşüncesi içimde bir öfke dalgası yarattı, özellikle de neler yaşadığını bildiği halde. "Adamlarımın onu ziyaret etmesini ister misin? Sana geçer not verdiğinden emin olmak için? Bunu yapmak benim için sorun değil."

Gözlerini deviriyor ama sonra gülüyor. En azından şaka yaptığımı düşünüyor. "Tamam. Bu hafta sadece Perşembe gecesi."

"Perşembe günleri grup terapisinde gönüllü çalışıyorum." Ona bilmiş bir bakış attım. "Gece yarısına kadar mı?" "Hayır," diye isteksizce itiraf ediyor.

"Güzel. Sonra benimle kulüpte buluşabilirsin."

Başını sallayıp iç geçiriyor ve bir gece buna razı olacağını söyleyebiliyorum. "Neden beni orada istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki de seni kısa bir elbiseyle görmek hoşuma gidiyordur. Sarışın arkadaşını da yanında getirebilirsin."

Öfkelendi. "Peki. Ama şimdi ödevimi bitireceğim. Ve yemek yiyeceğim, çünkü açlıktan ölüyorum." Bunu vurgulamak istercesine kollarını beline doluyor.

Burada ağzınızı dolduracak bir şey var.

Aletime yavaş, alaycı bir vuruş daha yapıyorum ve dudakları aralanıyor, küçük bir iç geçiriyor. Bu görüntü hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "İnsan ruhunu ya da okulda her ne yapıyorsan onu analiz etmeden önce bana burada yardım etmek zorunda hissetmediğinden emin misin?"

Tereddüt ediyor, kahverengi gözleri güneye, benim bariz ikilemime doğru kayıyor. "Bu bir 'ne zaman istersem' testi mi?"

Evet. Kahretsin, şu anda ağzını sikime dolamasını istemek ne kadar kolay olurdu? Ve gözlerindeki arzu parıltısından, neredeyse ona bir bahane vermemi beklediğini düşünüyorum. Bütün gün bekledim ve şu anda bütün geceyi kucağımda geçirmesini talep etmek istiyorum.

"Gidip bir şeyler yemelisin," diye homurdandım. "Buzdolabında senin için bir tabak var, eğer Caleb henüz yemediyse. Git ve ödevini yap."

Ayağa kalkıp bana doğru bir adım atıyor ama sonra duruyor. "Carnitas mı dediniz?"

"En iyisi. Caleb dün gece hepsini yedi, bu yüzden Rosita ikinci bir parti yaptı."

Dönüp uzaklaşmadan önce yakıcı bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor. "Kendinle oynamanın tadını çıkar," diye sesleniyor, başı dik, gülümsemesi muzaffer.

BEŞ MERHAMET

GABRIEL'in ondan uzaklaşmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Şu anda bile, onun yatak odasında durmuş, karnıyarığın kokusunu içime çekerken -uzun zamandır yediğim her şeyden daha güzel kokuyorlar- onun zarif, güçlü formunun suyun içinden geçişini, turlarına kaldığı yerden devam edişini izliyorum ve bu ödeve odaklanmamın mümkün olmadığını biliyorum. Yemek yemeye bile odaklanamıyorum.

İştahım tamamen farklı bir şey için ve açlıktan ölüyorum. Lanet olası piç kurusu, soyunup sandalyeye uzanıyor.

Sanki beynimin içine girmiş, Ambien'in neden olduğu o erotik rüyayı çekip çıkarmış ve yeniden canlandırmış gibiydi. Tek düşünebildiğim onun kucağına çıkmaktı.

Michelle, teklifini kabul etmem için ondan ne istediğimi anlamama yardımcı oldu. Taleplerimden bazıları anlaşmayı bozan şeylerdi, bazıları ise çok zorlamaydı. Hepsini kabul etmesi beni çok şaşırttı. Ya da o öyle diyor. Bakalım sikini kadın personelinden uzak tutabilecek mi? Ama para hesabının olmayacağından, reddedeceğinden ve sonra yine de ona boyun eğmek zorunda kalacağımdan o kadar emindim ki, çünkü önümde sallandığı türden bir avukattan vazgeçmemin imkanı yok. Bunu biliyorum ve Gabriel de çok iyi biliyor.

Ama bana bir nezaket gösterdi.

Bir diğeri de, serbest bırakılmaya açıkça ihtiyacı varken onu hemen orada becermemi talep etmeyerek. Yeni şartlarımıza göre, eğer talep etseydi, uymak zorunda kalacaktım çünkü ben onunum. Ne zaman, ne olursa.

Tam da kaçınmaya çalıştığım durum.

Yine de Gabriel'in alışık olduğumdan daha kirli şeyler istemesinin ne anlama gelebileceğine dair çeşitli senaryolar oynamaya başladığımda arzuyla dolup taşıyordum. Adama güvenmiyor olabilirdim ama vücudumla ne yaptığını bildiğine güveniyordum.

Gabriel çözmeye başlayamadığım bir bulmaca. En başta beni bu karmaşanın içine çekme şekli, tüm temel ahlak kurallarından yoksun bir adam olduğunu gösteriyor ama yine de ihtiyacım olabilecek ya da isteyebileceğim her şeye sahip olmamı önemsiyor gibi görünüyor. Acaba bu gerçek bir endişe mi yoksa sadece beni kontrol altında tutmak için mi?

Onun sikinden daha fazlasını istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendime onun kim olduğunu hatırlatmaya devam etmem en iyisi.

O bir Easton. Easton ailesi suça bulaşmıştır ve her suç örgütünün bulaştığı bir şey varsa o da yasadışı uyuşturucudur. Bana söylediği yalanlar ne olursa olsun, ailesinin uyuşturucu işinde olduğunu biliyorum.

Yine de o parayı masum bir adamın -babamın- ikinci bir şans elde etmesine yardım etmek için kullanıyor. Kendi sapkın kazancı için elbette, ama yine de.

Michelle sadece ondan ne alacağıma odaklanmam gerektiğini ve iyi olacağımı söyledi.

Şu anda ihtiyacım olan şey bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmek.

Akşam yemeğimi şimdilik bırakarak, daha önce evimden kurtardığım bikinimi çantamdan çıkarıp banyoda üzerimi değiştirdikten sonra dışarı çıkıyorum. Dışarıdaki hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor.

"Üzerinde çalışman gereken bir ödevin olduğunu sanıyordum?" Merdivenlerin kenarından dönüp düşürdüğü şortun üzerinden geçerken Gabriel bana sesleniyor ve yemin ederim sesinde bir eğlence duyuyorum.

"Önce serinlemek için yüzmek istedim." Çıplak vücudu güçlü ve kaslarla dalgalanıyor ve havuz ışıklarının morumsu parıltısında özellikle güzel görünüyor. "Her gün tur atıyor musun?" Dün dersten döndüğümde yüzmeden yeni gelmişti.

"Formda kalmak için harika bir yol." Kendini uzaktaki duvardan fırlatıyor ve bana doğru yüzüyor. "Tur havuzu burayı satın aldığımızda sattığımız özelliklerden biriydi.

-"Sana ne oldu böyle?" Ayağa kalktı, güçlü adımlarla suyun son birkaç metresine doğru ilerliyor, sert bakışları bacaklarımda.

"Neden bahsediyorsun sen?" Panikle gözlerini takip ediyorum. Sonra nereye odaklandığını fark ediyorum: Tenime bulaşan koyu renkli parmak izlerine. Bir kakhaha attım. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu morluklar? Onlar *senden*. Hatırlıyor musun, bu sabah?"

"Benden mi?" Gerginlik hâlâ ondan yayılıyor. "Seni incittim mi? Yaralandın mı?" diye soruyor.

Gözlerindeki dehşeti görmek beni şaşırttı. Ailesinin insanları öldürdüğüne şüphe yok. Bildiğim kadarıyla Gabriel'in kendisi de insanlara zarar verdi - her ne kadar mesaj göndermek için "erkekleri" olduğu konusunda şaka yapmış olsa da. Yine de, ateşli sabah seksimiz sırasında kalçalarımı morarttığı fikri onu dehşete düşürmüştü benziyor?

Şu anda kafasını *karıştırabilir* ve ona bacaklarımın dokunmak için ağrıdığını, bütün gün acı çektiğimi söyleyebilirdim, ama bunun yerine kendimi onun vicdanını rahatlatmak isterken buluyorum. Ona ulaşmak için iki adım atıyorum, bir elimi saçlarının arasından geçirip geriye doğru itiyorum. "Ben iyiyim. Sadece kolay morarıyorum."

Omuzları çöküyor ama yüzü hâlâ ciddiyetini koruyor ve ilerlememi engelliyor. "Seni incitmediğime emin misin?"

"Eminim." Parmak ucumu önce birine, sonra diğerine bastırıyorum. "Gördün mü? Acımıyor."

Morlukların en koyu olanına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor, dudakları sudan serinlemiş ama tenimde yakıcı bir sıcaklığa sahip. "Sana bu kadar sert davranmak istememiştim."

Sırıttım. "Evet, öyle yaptın."

İç çekiyor, çenesi geriliyor. "Evet, sanırım yaptım." Ciddi gözlerle bana bakıyor. "Ama bir daha yapmayacağım."

Tereddüt ediyorum. "Ya ben istersem?" Bu sabahın anısı -güzel vücudundaki her kasın eforla gerilmesi, yüzünün coşkuyla buruşması- tüm günümü ateşledi. Birdenbire bana karşı yumuşamasını istemiyorum.

Gözlerinde ateş parlıyor. Islak, güçlü ellerini kalçalarımın arkasına doğru kaydırıp kığımın iki yanını kavrayıp sıkarken bakışlarımı tutuyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, Gabriel'in dudaklarının çürükten çürüğe geçişini izlerken bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, yüzü gömmek için can attığım yere çok yaklaşıyor.

İçimi çektim. O dudakları tekrar öpmek için sabırsızlanıyorum. "Yeni mayo mu?"

"Hayır. Bugün babamın dava dosyalarını almak için evime döndüğümde aldım."

Parmakları tenimde geziniyor ve bikini altımın iplerine yerleşiyor. "O daireye bensiz dönmeni istemiyorum. Güvenli değil."

Çekildiğini hissediyorum. "Hey!" Ellerimi onunkilerin üzerine bastırarak bağları tamamen çözmesini engelliyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Sana hiçbir ev filminde oynamayacağımı söylemiştim."

Dilinin ucunu iç uyluğum boyunca gezdiriyor ve nabzım hızlanmaya başlıyor. "Kamerayı çoktan kapattım."

"Hayır, yapmadın." Bu tarafa doğru eğilmiş olana bir göz atıyorum ama anlayamıyorum.

"Yaptım. Telefonumdan, sen içerideyken. Geri geleceğini biliyordum."

Müziği kesinlikle açmış, yani sanırım mümkün. Yine de... "Sana inanmıyorum."

"Neden benimle bu konuda tartışıyorsun?"

"Seninle tartışmamdan hoşlandığını sanıyordum," diye karşılık veriyorum, kahkahasını kazanıyorum. "Ve geri döneceğimi *bilmiyordun, umuyordun.*"

"Yemek nasıldı?" Sırıtıyor. "Buraya bu kadar çabuk dönmek için kürekle doldurmuş olmalısın."

"Çok lezzetliydi." Biz konuşurken yemek yatak odasında soğuyor ve kendini beğenmiş piç bunu biliyor.

"Başka ne lezzetli biliyor musun?" Ağzı altımdaki malzemenin üzerinde geziniyor. Dilinin düz kısmını merkezime doğru bastırıyor, tam klitorisimin altında olduğu yerle alay ediyor.

Dürtüyle bacaklarımı ayırıyorum, bu da onun gamzeli gülümsemesini kazanıyor.

"Ne *zaman* istersem istediğimi elde etmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Gözleri vaatle parlıyor, yumrukları popomun kenarlarına dolanıyor.

Beni *şimdi* istiyor.

Sert bir yutkunmayla ellerimi çekiyorum.

Altımdaki ipler direnç göstermiyor, biraz daha sert çektiğinde kolaylıkla çözülüyor, cimri malzeme basamağa düşüyor.

"Hayatımda en seksi vücuda sahipsin." Gabriel, ilk olarak nereye saldırmak istediğine karar verir gibi, ortaya çıkardığı pürüzsüz tene uzun uzun bakıyor. "Her santimetrekaresini ağzıma almak istiyorum."

Nefesimi tutuyorum, hoşuna gittiği gibi yüzüstü bacaklarımın arasına dalmasını bekliyorum. Ama bunun yerine parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve bir adım geri çekilerek beni havuza götürüyor, ta ki ben onun yüksek, çıplak formunun önünde durup erimiş gözlerine bakana kadar.

Öp beni. Bakışlarımla yumuşak bir yalvarış yansıtıyorum.

Dikkati ağızma yöneliyor ve kazandığımı düşünüyorum, ta ki "Arkanı dön" diye fısıldayana kadar. Beni yönlendirmek için eli kalçalarımı buluyor. "Fazla giyinmişsin."

Üstümün iplerinde keskin bir çekiş hissediyorum ve sonra bikininin geri kalanı düşüyor, beni çıplak bırakıyor, ılık gece havası çakıllı meme uçlarımı okşuyor. Garip bir şekilde, burada kendimden utanmıyorum. Evin Gabriel'in kanadında, dağın tepesinde, hiçbir komşunun bakmadığı, yeterince özel bir yer. Evin bize ait olması kesinlikle yardımcı oluyor.

"Bütün gün sana ne yapmayı düşündüğümü biliyor musun?" Dudaklarıyla boynumun kıvrımını okşamak için eğildi. O doğal, gür sesiyle söylediği sözler tek başına felaketim olabilirdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve sırtıma bastırıldığı sert uzunluğunun tadını çıkarıyorum, geri uzanıp onu okşama dürtüsüne direniyorum. Onu ne kadar çok istediğimi henüz bilmesini istemiyorum. "Eminim bana söyleyeceksin."

Elleri kalçalarımın kıcıma doğru kayarak her bir yanağıma yavaş daireler çizerek masaj yapıyor, her geçişte etimi kasıtlı bir şekilde ayırarak hassas tenimi serinletici suya maruz bırakıyor. "Sanırım sana göstermeyi tercih ederim." Beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. "En üst basamağa diz çök." Sesi yumuşak ama emredici.

Kendimi sorgulamadan itaat ederken bulduğumda midem kıpırdıyor. Belki meraktan, belki de arzudan. Muhtemelen ikisi de.

Arkamdan yaklaşıyor. Güçlü, nasırlı eller kalçalarımın arasından kayarak bacaklarımı ayırmaya ikna ediyor. Daha uzağa, daha uzağa, ta ki basamakların tüm genişliği boyunca gerilene ve ellerimi kullanarak havuzun kenarına dayanmak zorunda kalana kadar.

Bu gece dün gecedен çok farklı. Dün gece kontrol hâlâ bendeydi ya da en azından öyle bir yanılsama vardı.

Bu gece tüm kontrolümü Gabriel'e kaybettim. Ve bir parçamın umurunda değil.

Avucunu yavaşça, alaycı bir şekilde seksimin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, işaret parmağının her geçişinde klitorisimi okşadığından emin oluyor. "Bütün gün beni mi düşünüyordun?"

"Belki bir iki dakikalığına," diye yalan söyledim.

Kıkırdıyor. "Beni istediğini itiraf , değil mi?"

"Sanırım bunu öğrenmen gerekecek." Gözlerimi kapatıyorum ve mutlu bir şekilde davetsiz misafiri bekliyorum.

Avucunu beş kez daha işkence edercesine yavaşça geçirdikten sonra Gabriel iki parmağını içime sokuyor.

Pelvisimi eline doğru yuvarlarken dudaklarım duyulmayan bir sesle ayrılıyor.

"İşte bu, bebeğim." Gabriel boştaki elini sırtımın alt kısmına yerleştiriyor, bastırıyor ve beni öne doğru itiyor. "Daha fazla eğil."

Dirseklerimi sert kaldırımın üzerine yerleştirirken midem sinirden kıpır kıpır oluyor. Bu pozisyonda tamamen açıktayım.

"Çok seksisin," diye mırıldanıyor, parmakları hâlâ çalışırken, boştaki eli kıcımlı yumuşatıyor, etimi yoğuruyor. Gabriel'in yapmadığı bir şey varsa, o da vücuduma iltifat etmekten çekinmektir.

Bir an sonra dilinin hassas etime ilk vuruşunu hissediyorum ve geriliyorum.

"Hadi, Mercy. Sana her santimetrekaresi istediğimi söylemiştim," diye fısıldıyor.

Birkaç derin nefes alarak kendimi rahatlatıyorum. Ona istediği her şeyi vermeyi kabul ettim. Ve dün gece, biraz keşfetmesine izin verdiğimde, bu parçamı istila etmesine izin verdiğimde, daha önce hiç olmadığım kadar sert boşaldım. Eğer istediği buysa ...

"İşte böyle, bebeğim. Sana burada dokunmamı ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?" Gümüş rengi dili tekrar tekrar üzerimde dönerken, parmakları sihrini konuşturuyor ve kurtulmak istediğim bir gerilim yaratıyor.

Isı merkezime doğru akıyor.

"Bak ne kadar ıslanıyorsun. Bundan hoşlanacağını biliyordum," diye homurdanıyor, emiyor ve vücudumda kimsenin yaklaşmasına izin *vermediğim* o noktayla alay ediyor. Kollarını kalçalarımın doluyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımın açıyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi şımarırken alt dudağımı ısıırıyorum, dili alıştıırıyor, kaydırıyor ve derinlere daldırıyor, ancak daha sonra kayıyor ve diğer girişimle oynuyor, acımasızca dürtüyor. Ve tekrarlıyor. Bu ezici ve sarhoş edici. Alnımı kollarımın bastırıyorum, omurgam boyunca gerilim oluşmaya başladığında onun adı dudaklarımda fısıltıyla inliyor. Bu adamın becerisi ve tutkusu benzersiz, sınırları yok.

Ve o haklı. Vücuduma tapıyor gibi görünmesinden zevk alıyorum. Kendimi hiçbir şeye karşı destekleyemiyorum ama kalçalarımı döndürmeyi başarıyorum.

Dilini istediğim yere sokuyor, omurgamda bir karıncalanma oluşurken kirli sakalının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Çılgılığını duymama izin ver." Sesi içimde titreşiyor, orgazmımı bir sel gibi başlatıyor, dili derinlere gömülürken her kas geriliyor.

"Gabriel!" Yoğun dalgalar birbiri ardına bana çarparken, vücudum yüzüne doğru sallanırken kalçalarım titriyor. Her bir sarsıntının peşinden koşuyorum, zihnim bir anlığına tamamen boşalıyor. Sonuncusu da dindiğinde, alnımı kollarıma dayayarak gevşiyorum. Mütevazı olmak için enerji bulamıyorum.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," diye fısıldıyor, sert pantolonu hassas etime değiyor. Kalçalarımı serbest bırakıyor ve bedenimi suyun içine doğru yönlendiriyor, ancak beni döndürüp tekrar kaldırıyor. Kendimi tekrar basamaklarda buluyorum ama Gabriel'in kucağına oturuyorum.

Kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu söylemek üzereydim ki beni kendine doğru çekti, kaslı kollarını şefkatli bir şekilde etrafımda dolaştırırken teni ısı yayıyordu. Ona doğru sokuluyorum, seks sonrası mutluluğa sarılıyorum.

Ama bacaklarımın arasında, su çizgisinin hemen altında, çıkık siki yarığımıza baskı yapıyor. Şimdi şişmiş uzunluğunu inceliyorum. Şimdiye kadar birlikte olduğum en donanımlı adam ve aletini nasıl kullanacağını bilmesi henüz tam olarak takdir etmediğim bir bonus.

Bu kadar kendini beğenmiş olmasına şaşmamalı. Bunun için bir sebebi var. Yine de önce beni becermeye çalışmadı. Daha çok beni boşaltmaya odaklanmıştı. Şimdiye kadar aramızdaki her iğrenç karşılaşmada böyle oldu. Gabriel'in bencil ve narsist versiyonunu çözdüğümünden çok emindim. *Bu* versiyon, Fulcort'ta karşımda oturup beni bir avcının avını izlediği gibi izleyen versiyona hiç benzemiyor.

"İstediğin bir şey görüyor musun?" diye fısıldıyor, dişlerinin arasında bir meme ucunu yakalamak için eğilmeden önce bana muzip bir bakış fırlatıyor.

Keskin çimdikle tıslıyorum, ama hemen ardından şakacı, yatıştırıcı bir yalama geliyor.

"O ağzın bambaşka bir şey." Parmak uçlarımı sert çene çizgisinde gezdirerek emişini izliyorum.

"Bekle. Bu ... Az önce bana gerçekten iltifat mı ettin?" diye dalga geçiyor, dişlerinin bir başka sıkışını hissetmeden önce bana gamzeli bir gülümseme sunuyor. "Bu bir ilk."

"Buna alışma." Ellerimi ıslak saçlarının arasından geçirip sıkıca kavıyorum, böylece başını nazikçe geriye doğru eğebiliyorum. Loşlukta bile güzelliği beni bir an için hazırlıksız yakalıyor.

Koyu renk gözleri kısıldı. "O güzel küçük kafanın içinde neler oluyor?"

"Sadece çeneni kapatmak için seni öpmem gerektiğini düşünüyorum." Dolgun dudaklarını kendi dudaklarımla yakalamak için eğildim, yavaş, yakıcı bir öpücükle, tıpkı bu sabah, gün için ayrılırken bana verdiğine benzer bir öpücükle.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Senin gibi bir pisliğin öpüşmeyi bu kadar seveceğini kim bilebilirdi ki?" diye fısıldıyorum.

"Sevmiyorum. Ama *seni* öpmek hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor Gabriel, dili ağzımı açıp içeri giriyor ve benimkini yavaşça okşuyor. Ama sonra geri çekiliyor. "Ama şu anda senin bu seksi ağzına başka bir yerde ihtiyacım var."

Çok hevesli görünmemeye çalışarak ikinci basamağa, güçlü kalçalarının arasına oturuyorum. Gabriel dirseklerinin üzerine yerleşmek için arkasına yaslanıyor, bacaklarını açıyor, öne doğru eğilmemi izlerken koyu renk gözleri yoğunlaşıyor. Dilimle ucunu yokluyorum, zaten boncuk boncuk olan tuzluluğun tadına bakıyorum.

"Lütfen bebeğim," diye yalvarıyor, başı geriye düşüyor, adem elması dışarı fırlıyor. "Acıyor."

"Sanırım sabırlı davrandın." Ağzımı sikinin üzerine kapatıyorum ve ilk dalışında onu derinlemesine alıyorum, geri dönerken sertçe emiyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Bu işte nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?" Pürüzsüz, yağlı ucuna bir kez daha alaycı bir girdap veriyorum.

"Hayır. Yapma. Bu beni çok kızdırır ve birini öldürmek istememe neden olur."

"Dikkatli ol, yoksa kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuşmaya

başlayacaksın." Bir an duraksıyor ve sonra soruyor: "Bu o kadar kötü mü

olurdu?" "Bu öyle bir şey değil." Boğazımı açarak onu tekrar içime alıyorum.

Gecenin sessizliğine karışan derin, gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor ve sonra başımın arkasını kavramak için uzanıyor. Normalde bunu yapan bir erkeğin elini tokatlayarak uzaklaştırırdım ama Gabriel söz konusu olduğunda parmaklarının sert ve saçlarıma dolanmış olmasından hoşlandığımı fark ediyorum.

Sabit bir ritme yerleşiyorum, gözlerim onun seksi çıplak vücudunda yukarı doğru kayıyor, kasları dalgalanıyor, göğüs kasları iki mükemmel tümsek, beni dikkatle izleyen gözlerini yakalamak için, dizginlenmemiş şehvet onlarda parlıyor.

Onu tokatladığım gün otoparkta benden istediği şey buydu. İşte buradayım, ona istediğini veriyorum.

Ve bundan büyük keyif alıyorum.

Hayat bazen gerçekten ironik olabiliyor.

Birkaç dakika içinde Gabriel'in elinin aciliyeti artıyor, nefes alış veriş düzenleniyor ve kalçaları yumuşak bir şekilde itmeye başlıyor ve uzun sürmeyeceğini biliyorum.

İlk sıcak, tuzlu döl akışı boğazımdan aşağıya akmadan bir saniye önce gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, uzunluğu her akışta dilime çarpıyor ve ağzımı dolduruyor.

Ucuna nazik bir öpücük kondurarak onu serbest bırakıyorum ve ağır penisin bir tokatla karnına düşmesine izin veriyorum. Hâlâ sert.

Gabriel, işaret parmağını çenemin altına yerleştirip bakışlarımı kendisiyle buluşturmadan önce başparmağının bir hareketiyle alnıma dökülen nemli saç tellerini fırçalıyor. "Yut beni," diyor yumuşak bir sesle ve ardından "lütfen" diyor.

Onu reddetmeyi, bu son güç görüntüsüne tutunmayı düşünüyorum, bu düşünce ne kadar yanıltıcı olursa olsun.

Sonunda hepsini kabul ettim.

Yumuşak bir memnuniyet iç çekişi yapıyor, iri bedeni önce ikinci basamağa, sonra da üçüncü basamağa kayarak yanıma oturuyor. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömerken bakışları uykulu. "Akşam yemeği yemelisin," diye mırıldanıyor, köprücük kemiğime seksi, dilli bir öpücük konduruyor, bir kolu omuzlarımda kıvrılıyor, diğer eli karnımda şefkatle yayılıyor.

"Benim de ödevimi yapmam gerekiyor." Şu anda, uzuvlarım Gabriel'in gücüyle sarılmışken, hiçbir yere gitmek için acelem yok. Böyle rahat hissetmeyi çok uzun zaman olmuştu.

Yanılıyor olabilirim ama Gabriel'in de bir yere gitmek için acelesi yok gibi görünüyor.

Başımı arkaya yaslayıp gökyüzünü inceliyorum, sessiz ve huzurlu anın tadını çıkarıyorum. Yıldızlar için henüz çok erken ama onları ilk gece, içinde bulunduğum durumu içerek atlatmaya çalışırken gördüm. Kendilerini gösterdiklerinde, buradan, dağın tepesinden muhteşem görünecekler. "Kardeşinle bu evi neden aldığınızı anlayabiliyorum."

"Evet..." Bakışlarımı takip ediyor. "Artık şehir merkezindeki daireme neredeyse hiç gitmiyorum. Sanırım yaklaşık bir ay oldu."

"Senin de mi şehir merkezinde bir dairen var?" "Birkaç yerim var."

Tabii ki biliyor. "Nerede?"

"Orada burada," diye kaçamak cevap veriyor. "Çoğunlukla tatil mülkleri."

Bu konuda ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissediyorum. "Sen ve Caleb ne zamandır bu evde yaşıyorsunuz?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "İki ya da üç yıl oldu mu?"

"Peki neden onun yanına taşındınız? Madem Phoenix'te kendi evin var. Siz ikiniz gerçekten bu kadar yakın mısınız?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle? Neden onunla burada yaşamıyorsun? Sadece benim için çok büyük olurdu." Başparmağının ucuyla alt dudakımın üzerinde geziniyor. "Neden birdenbire bütün bu soruları soruyorsun?" Yanılıyor olabilirim ama ses tonunda bir şüphe seziyorum.

Sanırım onun gibi biri doğal olarak şüpheli olurdu. "Çünkü seninle yatıyorum," diyorum gayri ciddi bir şekilde. "Düşündüm ki... Senin hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum ve belki de bilmeliyim." Az önce adamın bana yapmasına izin verdiğim şeyden sonra, en azından birkaç sorunun adil olduğunu düşünüyorum.

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hapishane otoparklarında tur yüzmek ve kadınlara teklifte bulunmak dışında ne yapıyorsun?"

"Sorma, söyleme" kuralımız olduğunu sanıyordum."

"Evet, tabii ki. Ama normal şeylerden bahsediyorum. Gün içinde yaptığınız normal bir şeyler olmalı?"

Hafif bir parmak ucunu omzumda gezdirerek ürpermeme neden oluyor. "Ben bir gece kuşuyum, bu yüzden genellikle üç ya da dörtten önce yatağa gelmem ve on ya da on bire kadar uyumayı severim."

"Bu sabah erken kalkmıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve lanet olsun, buna değdi." Gülümsüyor. "Ama öğleden sonra da biraz kestirdim."

Homurdanıyorum. "Zor bir hayat."

Gülüyor, derinden gelen ses bedenimin zevkle titremesine neden oluyor. Artık etrafımızda rahat bir hava var. Bu beni daha da rahatlatıyor. "Caleb ve baban dışında başka bir ailen var mı?"

"Bir amca ve birkaç kuzen. bu kadar." "Onlarla yakın mısınız?"

"Pek sayılmaz." Sesi sakın ama omuzlarındaki ani gerginliği hissediyorum. Sanırım buna şaşırmamalıyım. Onunki gibi bir aile sorunlarla dolu olmalı. Onlar lanet olası suçlular!

"Peki ya annen?"

"Peki ya o?" Sesi keskinleşiyor. Belli ki sinirlendirmişim. Caleb'a annelerinden bahsettiğimde de aynı sinire dokunmuştum.

"Sadece... onu sık sık görüyor musun?" "Hayır. Hiç."

Belki de bilgi almak için araştırmaya devam etmemeliyim, ama merakım muhakeme yeteneğimin önüne geçiyor. "Peki, babanın hapiste olması hakkında ne düşünüyor?"

"Hiçbir şey düşünmüyor." Derin bir nefes alıyor, sert bakışlarını havuzun uzunluğuna dikeyyor. "Ben on yaşındayken vefat etti."

"Oh." Göğsüm empatiyle kabarıyor. "Özür dilerim." Çünkü gerçekten üzgünüm. Çocukken anneni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. "Neden bundan daha önce bahsetmedin?" Ölü anneler hakkında konuştuğumuz zaman. Bu bahsettiğiniz şeylerden biri, yeni tanıştığınız biriyle ilişki kurmaya çalışmak için doğal bir eğilim. Tabii bu konuda konuşmak onun için hala acı verici değilse.

Omuz silkiyor. "bir şey değil." Tereddüt ediyorum. "Nasıl oldu bu?"

Çenesi gerilir. "Araba kazası." Kendini sıyırıp beni tuttuğu yerden bıraktı. "Git ve yemeğini ye."

Bu ani bir reddetme ve bana bunca yıl sonra bile annesinin ölümü hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söylüyor. Ayrıca hikayede daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ama sonra iç geçirir. "Haydi Mercy," diye ikna ediyor, sesi yumuşamış. Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni ayağa kaldırıyor. "Şu ödevi bitir."

İç çekerek ayağa kalkıyorum.

Gabriel'in bakışları çıplaklığımın üzerinde geziniyor. "sonra buraya her geldiğinde böyle . Kıyafetlerini kapıda bırak. Bu yeni bir kural olmalı."

"Sanırım o zaman bunu şartlarından biri haline getirmeliydin. Artık çok geç."

Sırıttırıyor. "Her zaman gelecek ay, yeniden pazarlık yapacağımız zaman var."

Doğru, bunu kabul ettim. Gelecek ay. Bütün bir ay boyunca. "O zamana kadar sıkılırsın. Ayrıca, kardeşinin ve ikizlerin beni çıplak görmesini gerçekten istiyor musun?" Evin ışıkları hâlâ kapalı. Caleb'ın evde olma ihtimali olsaydı bu kadar rahatça ortalıkta dolaşmazdım.

"Kıskançlıktan ölmelerini izlemek bile buna değer. Sen sadece ..." Gözleri utanmazca dolaşırken sözleri kayboluyor. "Benim olduğuna inanamıyorum."

Daha önce de erkekler tarafından süzölmüştüm ama Gabriel beni *böyle* hissettiren ilk kişi. Sanki göklerden gelen bir hediyeymişim, her yönden mükemmelin ötesindeymişim gibi. Benim için bu kadar para ödediğine göre böyle düşünüyor olmalı.

Ama o benim için ödüyor.

"Bedenim senindir," diye düzeltiyorum onu. "Şimdilik. Ama açık olalım, *ben* senin değilim ve asla da olmayacağım."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa." Yüzünde beliren gülümseme insanı çileden çıkarıyor. "Ama bundan bir ay sonra düşüneneğin son şey beni terk etmek olacak."

Homurdanıyorum. "Bunun için seni gerçekten önemsemem gerekir."

"Ve bu çok mu imkansız olurdu? Bana aşık olamaz mıydın?" Hâlâ gülümsüyor ama bakışları yüzüme yerleşirken sesinde bir tuhafılık var.

"Hadi ama Gabriel. *Neden* birlikte olduğumuz, *nasıl bir* araya geldiğimiz konusunda gerçekçi olalım." Zorlama ve rüşvet. Gerçek bir ilişki için sağlıklı bir başlangıç değil. "Senin gibi bir adamı asla sevemem."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğniyor. "Benim gibi bir adam değişmeye istekli olsa bile mi?"

"Gördüğüm zaman inanırım." Ve yaptığı karanlık işler radarımın altında olduğu için aradaki farkı asla anlayamayacağım. Hayır... Gabriel asla kalbimi alamayacak.

Başını sallıyor ve bu konuda daha fazla şey söylemek istediğini ama söylememeye karar verdiğini anlayabiliyorum. "Kıpırdasan iyi *olur*, yoksa seni o dersten bıraktırırm ve bunun için zerre kadar üzölmem."

Bir an için tekrar oturup vücudum için başka neler sakladığını keşfetmeyi düşünüyorum. Ama bu gece vaktim yok. Havuzdan çıkıyorum ve havlumu etrafıma sarıyorum.

"Bu arada," diye seslendi arkamdan, "babam revirden çıktı." "Gerçekten mi?" Kalp atışlarım hızlandı. "Nereden biliyorsun?"

"Bugün oradaki bağlantımı aradım. Bu hafta sonu ziyaretçi kabul edebilecek."

"Oh, Tanrıya şükür." Onu tekrar görene kadar haftalar geçecek diye korkuyordum. "Onu kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük." Gabriel'in beni düşünmesi, sormama gerek kalmaması.

Gizemli bir gülümseme dudaklarına değiyor. "ederim, Mercy."

Tereddüt ediyorum. "Ya Fleet'in kuzeni? Şu andan itibaren onu rahat bırakması gerektiğini biliyor, değil mi?"

Gabriel gece gökyüzüne bakmak için başını arkaya yatırıyor, boğazı kalın, sivri ucu lezzetli bir şekilde çıkıntı yapıyor, bu havluyu bırakıp kucağına tırmanmak ve dilimi üzerinde sürüklemek istememe neden olan bir şekilde. Ben ona binerken. "Dersini aldı."

Gabriel'in sesinde omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir şey var, ama bunu çabucak bir kenara itiyorum. O piçi daha fazla misilleme yapmaması konusunda uyarmak için ne yaptıklarının bir önemi yok. Gabriel'in "adamları" ona ne yaptıysa hak etmişti. Önemli olan babamın saldırıya uğramaktan kurtulmuş olması ve onu kurtarmak için çalışan harika bir avukatı olması.

Şeytanla bir anlaşma yapılmış olsun ya da olmasın, *sonunda* işler bizim için iyiye gitmeye başladı.

ALTI GABRIEL

"GİTMELİYİZ ve burayı görmeliyiz." Dizüstü bilgisayarımda Mage oteli ve kumarhanesinin resimleri arasında geziniyorum. Emlakçımız Howard, bizim için Vegas şeridinde Empire'ın genişlemesi için olası seçenekleri araştırıyor: boş alanlar, yeni bir sahip ve yenilemeye ihtiyaç duyabilecek daha köhne kulüpler.

Bizi büyük düşünmeye ikna etti. Bir Empire Otel ve Kumarhanesi çok büyük olur. The Mage batmak üzere ve o da bunun üzerine atlamaya hazır olmamız gerektiğini düşünüyor - çatı katında bir kulüple birlikte Empire Otel ve Kumarhanesi'ne dönüştürmek. Burası eski bir yer ve son birkaç yıldır kötü yönetiliyor, sahibi burun deliklerini beyaz tozla doldurmakla ve hem erkek hem de kadın, canının çektiği her şeyi becermekle o kadar meşgul ki duvardaki yazıyı göremiyor.

Howard bu adamın iflas etmesine ya da aşırı doz almasına bir ay kaldığını duymuş. Muhtemelen ikisi de.

Bu büyük ve riskli bir adım ve Howard'ın bu işten müthiş bir satış komisyonu kazanacağını farkındayız, bu da bizi buna itmesi için ciddi bir motivasyon kaynağı. Ancak Howard bizi yanlış yönlendirmeyeceğini de iyi biliyor, bu yüzden bu fikri ciddi bir şekilde düşünmeden edemiyorum.

"Dostum. Bir otel, kumarhane ve kulüp mü? Federaller zaten kıcıımızda sürünüyor. Onları çatı katına davet edelim de bize düzgün bir jant işi yapsınlar," diye mırıldanıyor Caleb dalgınca, dikkati bugünkü gazetenin ön sayfasında. Şehirde olup bitenleri -politikayı, suç olaylarını, yeni iş girişimlerini- takip etmek konusunda çok titizdir. Aptal bir playboyu oynuyor olabilir ama kardeşim aslında çok zeki biri.

"İşte şimdi konuşmaya başladın." Kıkırdıyorum. Çünkü Vegas'ta kumarhane açmak böyle bir şey olurdu. Şu anda Vegas'ta o yerleri işleten yeterince itibarsız puşt olmadığından değil. Bir tane daha olsa ne olur? "Yine de kötü bir fikir değil." Özellikle de bizi hapse attırmayacak yeni bir sayfa açmaya çalıştığım düşünülürse.

Caleb'in cevabı "Temiz başla, temiz yürüt, saklayacak bir şeyimiz yok, değil mi?" olsa da bunu küçük bir omuz silkme ve alaycı bir gülümseme takip ediyor, çünkü böyle bir girişimde bulunmak için ihtiyacımız olan para temiz olmayacaktır. Birçoğu henüz aklanmadı bile. Yabancı alıcılara verilen özel gayrimenkul kredilerinde duruyor, ya temerrüde düşmelerini ya da satıp paramızı bizim için temizlemelerini bekliyor. Geri kalanı ise offshore hesaplarda, çok sayıda katman ve takma ad altında saklı, iyi bir şekilde kullanılmayı bekliyor.

Ama bunu başarabilirsek, hayat boyu hazır oluruz. Bir Vegas hayatı, ama zaten bunun için yaratılmamış değiliz. O keyifsiz dünyanın getirdiği gölgeler içinde doğduk ve büyüdük - bazen gri alanlar, çoğu zaman da içinde gelişebilmemiz gereken düpedüz siyah alanlar.

Uyuşturucu işine ihtiyacımız olmazdı - kartelin içinde yüzmesine izin verirdik - ve hapishane dövüş pistinden uzaklaşabilirdik. Vegas demek kumar, dövüş ve dövüş üzerine kumar demek. Biz bunların hepsinde uzmanız.

"Biliyor musun, ondan bize yardım etmesini istersek Mike'ın kalbi patlayabilir." Kulüp neyse de, bu koca canavar oteller ve kumarhaneler hakkında ne biliyor ki?

Caleb, "Mike'ın aleti, bu işte bize yardım ederek kazanacağı parayı görünce patlayacak," diye karşılık veriyor. "Ama bu kadar büyük bir işi üstlenmek, ikimizden birinin bir süre orada yaşaması anlamına gelir. Öngörülebilir bir gelecek için Vegas'ta bir otelde yaşamaya razı mısın? Çünkü ben ister miyim bilmiyorum. Burada oldukça sabitim."

Haklı, her şeyi Mike'a bırakamayız, her ne kadar bizi ayağa kaldırmanın ve çalıştırmanın büyük bir parçası olacak olsa da. Ne yaptığını bilen güvenilir yöneticilerden oluşan bir kadroya ihtiyacımız var ve içimizden birinin de yatırdığımız milyonların bize istediğimiz getiriye sağladığından emin olmak için orada olması gerekiyor.

"Otel hayatı bana göre değil." On sekiz yaşındayken ve Avrupa'da dolaşırken bir yaz boyunca denemiştim. Yine de burası tek bir yer olacaktı. Ve lanet olası otel bizim olacaktı. "Ayrıca, Mercy'nin babası hâlâ hapisteyken dört saat uzağa taşınmak isteyeceğinden şüpheliyim, ki bu yıllarca sürebilir."

Caleb'ın kafası bana doğru savruluyor. Güneş gözlüklerini burnunun köprüsünden aşağı iterek yüksek kaşlı bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Ne. Ne. Sikeyim. Gabe?"

Kahretsin.

O haklı. Ne sikim, Gabe haklı. Beni becermesi için rüşvet verdiğim bir kadın bu ve bir şekilde hayatımı onun etrafında mı planlamaya başladım?

Mercy ile dün gece ... Evet. Harikaydı ve sevişmedik bile. Sonra oturup konuştuk ve doğrusu bütün gece orada kalıp onunla konuşabilirdim. Belki de konuşurduk, eğer annemden bahsetmeseydi. Bu ona açıklamak istediğim bir hikaye değil. Bunu nasıl karşılardı?

Bu onu mu?

Öyle olsaydı onu suçlamazdım.

Bu yüzden onu yemek yemesi ve ödevlerini yapması için gönderdim ve daha sonra içeri uzattığımda, kitaplarına ve dizüstü bilgisayarına o kadar dalmıştı ki, saçları tepesinde, fosforlu kaleminin ucu dişlerinin arasında, alnında çalışkan bir kaşla kütüphaneci gibi görünüyordu - ikimize de bir iyilik yaptım ve uzakta durup oturma odasındaki maçı izledim.

On bire yakın bir saatte, bir dakika daha uzak kalamayarak ve bir sikiş umuduyla içeri girdiğimde, yatağa yayılmış, sızmıştı. Ben de yapmak istediğim şeyi yapmadım -bacaklarını açıp onu sikimle uyandırmak- ve onun yerine eşyalarını toplayıp onu . Sonra gidip duşta otuzbir çektim.

Bu kadın hayatıma girdiğinden beri umutsuz bir okul çocuğu gibi davranıyorum.

Ve şimdi birden evliliği düşünüyormuşum gibi konuşmaya başladım. Mercy'nin evliliği düşünmediği kesin.

Senin gibi bir adamı asla sevemezdim.

Söylediği buydu ve ben de bunu bekliyordum ama yine de acıdı.

Caleb bir kadına takılıp kaldığım için beni azarlamaya fırsat bulamadan veranda kapısı açılıyor ve Peter Amca ile Vic dışarı çıkıyorlar.

Vic selamlamak için, "Rosita bizi içeri aldı," dedi.

Tabii ki yapar. Onlar aileden. Teknik olarak. Ama bu konuda onunla konuşmamız gerekecek.

Kardeşimle hızlıca bakışıyoruz ve hızlıca -ama çok da belli etmeden- dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Onların ya da başka birinin, yani babamızın, biz gerçekten yapmadan önce ne yapmak istediğimizi öğrenmesine gerek yok.

taahhüt. Onaylamazlar. Birkaç mağaza ve cansız düğün salonlarıyla radarın altından uçmak, Vegas'taki bir gökdelenden çok daha kolaydır. Ama zaten buranın onlarla hiçbir ilgisi olmayacak.

"Bu hoş sürprizi neye , sevgili amcam?" Caleb, küçümseyen ve amcamızla kuzenlerimizin canını sıkan o ses tonuyla mırıldanıyor. Kardeşim Peter'a karşı duyduğu küçümsemeyi saklamakta her zaman zorlanmıştı. Camillo Perri'yle olan kan davasını ateşleyen, Perri bölgesine tehlikeli ve açık bir şekilde giren babamızdı. Ancak üçüncü nesil aile restoranlarını havaya uçurarak alevlerin üzerine benzin döken Peter Amca'ydı. Camillo'nun annesinin içeride el yapımı gnocchi yuvarladığını bilmiyordu.

En azından öyle söyledi.

Ama Perris'in intikam peşinde koşacağını biliyordu, bu yüzden ailesini sakladı ve Camillo Perri ağını daha da genişletmeye karar verdi. İntikam intikamdır, değil mi?

Sonunda bunun için yakılan annemiz oldu. Aileye bulaşılmaması için kanlı bir mesaj. Belki de Easton imparatorluğunun iki tarafı arasında bir bölünme yaratma girişimi, bizi zayıflatmak ve böylece içeri girebilmek için.

Tek yaptığı savaşı körüklemek oldu. Camillo misillemenin kaçınılmaz olduğunu biliyordu ve bu yüzden karısı üç yıldan daha uzun bir süre bilinmeyen bir yere götürüldü, sanırım gerginliğin yatışmış olabileceğini düşünene kadar.

Gena Perri'nin Mercedes'i yağmurlu bir gecede, sahibi oldukları Sonoma üzüm bağlarından birkaç mil ötede, özellikle tehlikeli bir yamaçtan aşağıya uçtu.

Bir şekilde hayatta kaldı.

Ondan sonra çocukların iyiliği için ateşkes ilan edildi. Bunca yıldır en iyi ihtimalle sallantıdaydı.

Ve işte şimdi buradayız, bir ittifakı düşünüyoruz.

Kuzenimiz Vic havuzun kenarında dolaşıyor, manzaraya dalmış gibi yapıyor, ellerini rahatça ceplerine sokuyor. Biz kanmadık. O kısa, tıknaz vücut her zamanki gibi gerginlikle dolup taşıyor. Otuz beş yaşında, Easton çocuklarının en büyüğü ve genel olarak hayata küskün. Caleb'in yanındayken, bu acısı katlanıyor gibi görünüyor. Bunun nedeni genellikle Caleb'in onun damarına basacak bir şey söylemesidir.

Ama şu anda etrafımızı inceliyor.

"Konuşabilir miyiz?" Peter Amca karşımdaki şemsiyenin altına oturuyor ve fötr şapkasını masanın üzerine koyuyor. 1920'lerin içki yasağı dönemi gibi.

O ve babamın aynı koleksiyonu var. Caleb ve ben babamıza her zaman onun bir aptal olduğunu söyledik; başının üzerinde "işte buradayım!" diyen bir ok işaretiyle dolaşsa daha iyi olurdu.

Peter Amca'nın karşımızda oturması birçok açıdan babamızın burada olması gibi bir şey. Aralarında sadece birkaç yaş var ve birbirlerine çok benziyorlar - aynı dar, soğuk gözler, aynı şişkin burun ve çukurlu cilt, aynı yapmacık sırtma-babamın son zamanlarda hızla kilo alması bu benzerliği azaltmış olsa da. Peter Amca'nın sarı saçları babamdan önce tel tel griye dönmüş ve çok daha seyrek ama o saçlarını düzenli ve kesik tutuyor.

Sonuç olarak, Peter Amca kardeşinin daha zayıf, daha sağlıklı bir versiyonu gibi görünüyor.

Telefonuma birkaç dokunuşla hoparlörlerden müzik yayını geliyor, dinleyen biri olursa kayıtları boğacak kadar yüksek bir sesle; gerçi Büro'daki bağlantım son zamanlarda bizi gözetleyen herhangi bir ekipten bahsetmemiştii. "Yeterince güvenli," diye cevap veriyorum.

"İki gece önce ortaklarımızdan biri daha kayboldu," diye söze başlıyor ve bir an manikürlü ellerini inceliyor, her elinin bir parmağı süslü altın yüzüklerle bezenmiş. "*Sorunumuzun* devam etmesine izin veremeyiz."

"Ortaklarımız", daha sonra sokak seviyesinde satabilecekleri büyük partiler satın almalarına güvendiğimiz, gıda zincirinin üstündeki satıcılar - motorcu başkanları, Puff gibi çete liderleri -. Eğer biri kaybolduysa, kartel onu ele geçirmiş demektir. Korkutarak mallarını almasını sağladılar ya da reddettiği için gömdüler. Ya da federaller onları avladı. Her iki durumda da, bu iyi değil. Ürünü taşımak için güvenilir bir ağa ihtiyacımız var.

"Sanırım bu hafta cüzdanın kardeşinin işlerine karışmasını dert edemeyecek kadar hafiflemiş." Caleb hafifçe söylüyor. Amcamızın sözlerini ona geri fırlatıyor.

"Demek ki senin çantan da hafif," diye araya giriyor Vic, sesinde öyle bir zehir var ki zehirli buharlardan bayılmadığımıza şaşıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok. İmparatorluk iyi gidiyor," diye veriyor Caleb.

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, belki de Harriet'in iyi durumda kalmasını sağlamak için yardım etmeyi düşünürsünüz. Babanızı rahat ettiriyor ve size bu lüks yaşam tarzını sunuyor." Peter Amca elini sallıyor.

Caleb çileden çıkarıcı bir gülümseme sunar. "O olmadan da hayatta kalırız." Ama bu adamlar değil. Hem Peter hem de Vic'in kumar sorunları olduğu ve kötü iş yönetimi becerilerinin onlara küçük bir servete mal olduğu bir sır değil. Ayrıca, boktan küçük yan işleri neredeyse hiç gelir getirmiyor.

Kesinlikle büyük bayrakları kaldırmadan paralarını yeterince hızlı temizleyemezler.

Peter Amca sırtıyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman geçen gün neden evime geldin?"

"Çünkü biz sevgi dolu oğullarız." Caleb derin bir iç çekerek gazetesini katlar ve masanın üzerine koyar. "Pekâlâ. Lütfen bize bu sorunu çözmek için ne yapmamızı önerdiğini söyle, ey bilge kişi? *Size* nasıl yardımcı *olabiliriz*?"

Peter Amca'nın dudakları küçümsemeyle bükülüyor, ama bu tedirgin olduğunun tek işareti. Geri çekilip kalın altın yüzüğünü Caleb'in suratında parçalamayı çok istediğini biliyorum. O ve babam saygı ve sadakati aile şiarı olarak benimseyen deli herifler ve Caleb'in de saygısızlıktan başka bir şey yaptığı yok.

Mesele şu ki, kardeşim rahat bir playboyu oynayabilir, ancak bir veya üç kez çirkin kafasını kaldıran vahşi, öngörülemeyen bir öfkesi var. Peter ona gerçekten vurursa ne yapacağını kim bilebilir? Caleb'in beyni benimkinden farklı çalışıyor. Yanlış bağlanmış. Öfkelendiğinde kısa devre yapıyor ve Peter ve kuzenlerimizin yanında sürekli kaynayan bir öfke halinde.

Peki Peter ona el kaldırırsa Caleb ne yapar? Söylemesi zor ama muhtemelen öfkesini Vic'ten çıkarırdı. Kardeşim götün tekidir ama yaşlı amcasını dövmez.

Arkama yaslanıp bizi Easton ailesinin diğer yarısıyla savaşa sokacak şeylerin olmasını beklemekten daha iyi bir fikrim var.

"Vadideki eski aile dostlarımızla bir konuşma yapmamız *önerildi*," diyorum.

Peter Amca'nın manikürlü kaşları . "Bunu Vlad mı önerdi?" Başımı salladım.

Düşünüyor gibi görünüyor. "Birleşirsek ayakta kalırız. Bölünürsek düşeriz." " gibi bir şey." Caleb'a hızlı bir bakış atıyorum ve onu beni dikkatle izliyor.

Vic yanımıza geldi. "Geçmiş düşününce bu akıllıca mı?"

Caleb'in bu iki adama duyduğu öfkenin kaynadığı yerde, Perris'e duyduğu nefret iltihaplanmış bir volkandır.

Ama Caleb kurnazdır ve az önce amcamıza Perristen neden bahsettiğimi anlamıştır. "En genç iki çocukla görüşmek isterim. Geçmişte olanlarda onların hiçbir payı yok," diye tamamen yanlış olmayan bir isteksizlik havasıyla söze başlıyor ve Merrick ve Vince ile yapmamız gereken görüşmeye zemin hazırlıyor. Bu şekilde, eğer Peter Amca ya da babamız

Bunun rüzgarıyla, onlara karşı bir ittifak değil, kartele karşı bir ittifakı tartışmak için toplandığımızı düşünecekler.

Peter Amca düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Gerçekten böyle bir fikre sıcak bakacaklarını düşünüyor musun?"

"Bunu kontrol altına alamazsak bizim kadar onların da kaybedeceği çok şey var." Kartelin bizi seçtiğinden şüpheliyim. Onlar eşit fırsatçı pislikler.

Peter Amca oğluna bakar, o da omuz silkip başıyla onaylar. Sanki onun onayı bir bok ifade ediyormuş gibi. Siktiğimin saksocusu.

"Tamam. Buluşmayı ayarlayın ve nereye gideceğimizi bildirin."

"Biz senin sekreterin değiliz. İlk teması biz kuracağız." Caleb, hınzırca bir sırıtışla amcamızın sözünü kesiyor. "Ne de olsa küçük tatlı Nonna'yı havaya uçurdun. Seni gördüklerine sevineceklerini hiç sanmıyorum."

Amcamız ona sert bir bakışla bakıyor. "Şartları görüşmek için bir toplantı yapmadan bir ittifakı kabul etmiyoruz."

İçimi çektim. Şartlar. Önce Mercy, şimdi de bu adamlar.

Yine de Mercy ile anlaşmak çok daha zevkliydi.

Her zaman kışkırtıcı olan Caleb, "Belki de aynı fikirde olup olmamanız umurumuzda değildir," diye karşılık verir.

"Belki de bize karşı biraz daha nazik olmaya başlamalısın yoksa seni

denklemden çıkarırız," diye tıslıyor Vic. "Siz ikiniz gerçekten ne halt ediyorsunuz?" "Biz ne halt ediyoruz..." Caleb'in ağzından kelimeler dökülürken Vic yankılanıyor ve ses tonundaki gerginliği yakalıyorum.

Lanet olsun.

Sonraki birkaç saniye bulanıktı. Caleb hızla ayağa kalktı, eli Vic'in boğazına kapanırken sandalyesi bir gürültüyle devrildi.

Vic, Caleb'in ağzına bir el ateş ediyor ama bu onu korkutmuyor bile. Vic'in ayaklarına tekme kuzenimizi yan masaya çarpıp pleksiglas camı kırarak yere düşürüyor. Yine de bu Caleb için yeterli değil. Vic'i havuzun kenarına çekiyor ve dizlerinin üzerine çökerek kuzenimizin başını su yüzeyinin altına doğru itiyor. "Bence oldukça faydalı olduk, sence de öyle değil mi?" diyor dişlerini sıkarak.

"Seni duyamaz," diye uyarıyorum. Caleb'in bir adamın kafasını havuza soktuğunu ilk kez görmüyorum. Umarım bu sefer hava kabarcıkları tamamen yükselmeden onu yukarı çeker, çünkü kuzenimizi boğmak aile dinamikleri için iyi olmayacaktır.

Peter Amca tüm bunlar olurken ürkütücü derecede sakindi. Onun tavrına ayak uydurmakta zorlanıyorum. Birinin bu ziyaretin nükleer bir hal almasını engellemeye çalışması gerekiyor. "Konuşmaya başlayalım, sonra da herhangi bir şeye karar vermeden önce hepinizi içeri alacağız. Önce onları anlamak ve işleri daha iyidir ve sanırım bizim departmanımızın bu olduğunu kabul edersiniz." Perrisler Peter'ın üzerinde yürüdüğü toprağı yakmak istiyor ve ne Vic'in ne de Alexei'nin vücudunda sevimli bir kemik yok.

"Bu muhtemelen akıllıca olur." Peter'ın soğuk mavi gözleri havuza kayar, bu da kavgayı fark ettiğinin tek göstergesidir.

"Caleb!" Birkaç saniye sonra oraya gidip fiziksel olarak ayırmak zorunda kalmamayı umarak keskin bir uyarıda bulunuyorum.

Sonunda yumuşar, Vic'i çeker ve serbest bırakır. Vic birkaç dakikasını kaldırımda debelenerek geçiriyor. Umarım ağzını açıp kendine bir raunt daha kazandıracak kadar aptal değildir, çünkü kardeşim bunu bütün gün yapabilir. Neredeyse hiç uyumayan bir adam için yüksek enerji seviyesi eşsizdir.

"Yakında size ulaşacağız ve hafta sonuna kadar ne bulduğumuzu size bildireceğiz," diye söz veriyorum.

"Güzel." Peter Amca şapkasına uzandı. Gündelik sohbete gerek yok. "Sen her zaman akıllı olan oldun."

Cevap vermeye fırsat bulamadan kardeşime uyarı niteliğinde bir bakış fırlatıyorum. Arka bahçemizde zaten kartel var ve düşmanlarımızla aynı yatağa giriyoruz. Her açıdan topyekûn bir savaşa ihtiyacımız yok.

Vic ayağa fırlar, gömleği sıırıslıktır, yüzü öfkeden mosmor olmuştur.

"İyi günler dilerim." Caleb çatlamış dudağına rağmen ikisine de kocaman sırıtıyor.

Bu onun "dağıtmak istiyorum" sırıtışı.

Eminim Peter da bunu anlamıştır. "Bir daha gördüğünde kardeşime merhaba de." Şapkasını tekrar kafasına geçiriyor ve Vic'le birlikte avlu kapısından çıkıp gözden kayboluyorlar. Rosita'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama tahminimce onlar kapıdan girer girmez evin uzak köşesinde bir banyo bulup temizlenmiştir.

Caleb'a ters ters bakarak, "İyi gitti," diye alay ediyorum.

"Onlara güvenmiyorum." Vic her an geri dönüp saldıracakmış gibi kapıya bakıyor.

"Kimseye güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum." Dudağını yalıyor, hiç şüphesiz kanın bakırimsı rengini tadıyor. Vic'le mücadelesinin tek kanıtı bu ve nemli kolları.

Nefes alış verişi bile sabit. Adamda çılgın bir şalter var: aç ve kapat, aynen böyle.

İç çekiyorum. "O zaman ne yaptığımı bildiğime güven. Bunu bir düşün. Şimdi, eğer bizi izliyorlarsa buluşma için bir kılıfımız var."

Caleb iç çekerek sandalyesine oturur ve gazetesini toplar. "O bok kafalının ne dediğini duydun mu? Babam parmaklıklar ardında olduğu için bizi tamamen dışlamak istiyorlar."

"Bu da sürpriz değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, eğer bunu deneyecek cesaretleri varsa canları cehenneme. Bunu yanlarına bırakmayacağız."

Gözlerimi deviriyorum. Caleb da en az kadar kirli uyuşturucu işinden uzak durmak istiyor. "Bu senin egonun konuşması." Dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Peter ya da Vic'in bir hamle yapması bizim yararımıza olur. Babamın öfkesi bize değil onlara yönelir." Çünkü Peter böyle bir ihanet yaparsa? Bu, oğullarının aile işini devam ettirmemesinden yüz kat daha kötü olur.

Ve hapishane duvarları babamın erişimini henüz kısaltmadı. İşbirlikçi bir orospu çocuğu.

"Haklısın. Bu onlar için lanet olası karteli ele geçirmekten daha kötü bir son olacak." Caleb'in kıkırdaması uğursuz bir nitelik taşıyor.

"Tabii ki haklıyım." Belki o zaman bu beladan sonsuza dek kurtulabiliriz. Tabii Vic ve Peter bu süreçte bizi gömmeye çalışmazlarsa. Ama kardeşimin endişelerinde haklı; onlara hiçbir konuda güvenemeyiz.

"Bakalım Perris'i şehre ne kadar hızlı sokabilirim." Cebimden kullan-at telefonumu çıkarıp Merrick'in bana uzattığı kartviziti cüzdanımdan çıkarıyorum.

"Bu gece mi?"

"Hayır. Kuzeyde işim var." Başka bir hapishane maçı için kod. "Bu doğru.

Güneyden bir mofo çıkardıklarını duydum."

"Mad Dog." Duyduğuma göre sert yumrukları olan ve böbreklere vurmaya meyilli bir canavarmış. Her şeyin serbest olduğu bir ringde, bu bizim nakit ineğimiz için sorun yaratabilir. Chops'un mesajı aldığından emin olmalıyım. Bunu bizzat iletmeliyim.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi, her ne kadar bu fikirden nefret etsem de." Başını sallıyor, bakışları gazetede ama aslında okumadığını anlayabiliyorum. "Bir yanımızda ailemiz, diğer yanımızda lanet olası kartel var ve şimdi de ezeli düşmanlarımızla yatağa mı giriyoruz? Biz

karşılarına oturmadan önce öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Nerede yemek yediklerini, nereye sıçıklarını, kimi becerdiklerini. *Her şeyi.*"

"Stan'i çağırın." Özel dedektifimiz, emekli bir polis ve bize ihtiyacımız olan şeyi zamanında getirme konusunda çok becerikli. Yaptığı şeylerin yarısını nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama her zaman sağlam istihbarat. Tahminimce yasalar ve temel insan hakları onun ahlaki pusulası için geçerli değil.

Ve bu bizim için sorun değil.

"Yani, Perris'in bize tuzak kurmadığını nereden bileceğiz?" Caleb, her zaman şüpheli olan, diyor.

"Bileceğiz. *Ben bileceğim,*" diye söz veriyorum ona ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ekliyorum, "ne de olsa Peter Amca'yı duydun. Akıllı olan benim."

"Biliyor musun, küçük kardeşim? Bir hafta önce seninle aynı fikirdeydim. Ama sonra bizimle yaşaması için bir kadına rüşvet verdin ve şimdi böyle konuşuyorsun ve bilmiyorum, Gabe." Başını sallıyor. "Sırada ne var? Yüzük alışverişine çıktın mı?"

"Siktir git. O konuya girme bile." Herhangi bir kadının parmağına yüzük takmayı düşünmekten çok uzağım, buradan aya kadar. Gerçi biri kafama silah dayasa ve yarın seçim yapmam gerektiğini söylese, Mercy'ye karım demekten çok daha kötü şeyler düşünebilirim. Kadın zeka olarak benim dengim ve cesareti de var.

Ayrıca, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık. üzerinde.

"Yüce . Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Caleb başını sallıyor.

"Sadece yükünü ona boşaltırken içinden başka bir şey sızmadığından emin ol, bilirsin işte, bizi babamla baş başa bırakacak şeyler gibi."

Ona ters ters baktım. "Ben aptal değilim."

"Bunu bir kadına kendisini becermesi için rüşvet veren ve şimdi de ona aşık olan aptal söylüyor," diye alaycı bir kahkaha atarak karşı çıkıyor.

"Ona aşık olmayacağım."

"Tamam. Bu gece onu becermeme izin ver."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Ona dokunursan seni öldürürüm!"

Caleb ellerini havaya kaldırır. "Anlaşıldı."

"Odaklan, bok kafa! Şu anda uğraşmamız gereken daha önemli şeyler var." Merrick'in kartvizitini elimde sallıyorum ve arkasındaki mavi mürekkeple yazılmış numaraları tuşluyorum.

Birinin telefona cevap vermesini beklerken kardeşimin yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor.

Acaba geriye dönüp baktığımızda ... evet, bu bizim ölüm belgelerimizi imzaladığımız andı diye düşünecek miyiz?

YEDİ

MERHAMET

Çarşamba gecesı kampüs binasından çıktığımda gece havası bunaltıcıydı, kitaplarım bir kolumun altında, cipin anahtarları parmak uçlarımda sallanıyordu. Ben amfide Profesör Pearson'ın anlattıklarını dinlerken sağanak yağmur yağmış olmalı. Bu diplomayı almak için bunca yıl çalıştıktan sonra, her derste dikkatimi toplamak daha da zorlaşıyor. Bunun nedeni bitirmeye çok yaklaşmış olmam olabilir.

Ama şimdi daha çok bu gece arabamın diğer ucunda beni neyin beklediğiyle ilgili.

Gabriel'i tekrar göreceğim düşüncesi damarlarımda endişe ve heyecan karışımını dolaşıyor. Dün gece ben tekrar uyuduktan sonra yatağıma geldi, kitaplarımı benim için topladı. Sabah alarmım çaldığında yerinden kıpırdamadı ve bir parçam hayal kırıklığına uğramadı desem yalan olur.

Güne başlamadan önce dudaklarını dudaklarımda hissetmek istemediğimi. Ama bu gece benim için ne getirecek?

"Hey, Mercy! Bekle!" Sırık gibi sarışın sınıf arkadaşım Ben, sanki koşuyormuş gibi nefes nefese kapıdan dışarı fırladı. "Cumartesi öğleden sonra sınava çalışmak için buluşmak ister misin? Bilirsin işte, geçme şansım olsun diye?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu senaryoda yardım alan tek kişi benim. Ben çok zeki ve sabırlı biri ve onu tanıdığımın beri geçen dört yıl boyunca birlikte aldığımız derslerde hep daha başarılı oldum. Şimdiye kadarki iyi notlarımı kısmen ona borçluyum. Öğrencilere özel ders verdiğini biliyorum ama bana özel ders vermeyi ve ücret almayı hiç teklif etmedi.

Muhtemelen Ben'in onunla tanıştığım ilk günden beri bana aşık olmasından kaynaklanıyor, tüm sınıf boyunca öbür ucundan beni süzmüştü.

Yine de hiç böyle davranmadı ve biraz garip olmasa da her zaman tatlıydı, bu yüzden fark etmemiş gibi davranmayı umursamıyorum.

"Cumartesi günü gelemem. Babamı görmeye gideceğim."

"Doğru, tabii ki." Bir elini kahverengi buklelerinin arasından geçiriyor. Daha yirmi bir yaşında ama on altı gösteriyor. Haftada bir kereden fazla tıraş olduğundan şüpheliyim. "Özür dilerim, unuttum. Pazar günü o zaman?"

Zihnim çalkalanırken bile, "Pazar günü ," diyorum kararsızca. Tabii Gabriel bir yerlerde olmamı talep etmezse. Gerçi ona bu hafta sonunun ders çalışmak için olduğunu söyledim, o yüzden buna karışamaz. Ayrıca, hafta sonları evdeki partilerin merkezidir; tüm gün boyunca içki ve göğüsler. Başka bir yerde kitaplarla uğraşmam daha iyi olur.

Bu düşünceyle birlikte içimi saran endişeyi görmezden gelemiyorum. O günler, etrafta kasıla kasıla dolaşan, kirpiklerini kırıştıran ve ellerinde güneş kremi şişeleri tutan çıplak kadınlar demek. Gabriel göğüslerden, kalçalardan ve kardeşinin sapkın davranışlarından etkilenecek mi? Bu, "Mercy beni birinin içine sokarken yakalayamazsa, bu gerçekten olmuş mudur?" vakası mı olacak?

Midemde bir yanma alevleniyor. Tanrım, kıskandım. Kıskanç olmaktan *nefret ediyorum*. "Evet, tabii. Pazar günü olur mu?" Bunu yapamayacağım. Kafamda dönen bu tür sorularla tek başıma çalışıyorum.

Ben gülümsüyor ve tüm yüzü aydınlanıyor. "Tamam, harika. Neden benimle 11'de kütüphanede buluşmuyorsun? O zamana kadar kiliseden eve dönmüş olurum.

..." Sözleri kesiliyor, bakışları arkama kayıyor, gözleri açılıyor. Bir ıslık çaldı. "Birinin güzel bir arabası var."

Siyah Lamborghini'nin kaldırıma yanaştığını ve akşam derslerinden çıkan öğrencilerin meraklı bakışlarına maruz kaldığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Gabriel daha dışarı adımını atmadan kalbim çarpmaya başlıyor. Rahat bir kot pantolon ve yumuşak gri bir tişört giymiş ama bir şekilde bunu lüks gösteriyor. Ama burada ne işi var? Daha önce mesaj atıp dersin bittiğini ve hangi kampüste olduğumu sormuştu. Sıradan bir sohbet olduğunu düşündüm. "Seni daha sonra orada takip edeceğim."

Spor arabasının etrafında dönüyor ve arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve bana bakıyor, ifadesi okunamıyor.

"Bu adamı tanıyor musun?" Ben temkinli bir şekilde sorar.

"Evet. O... bir arkadaş." Gabriel'e başka ne diyebilirim ki? Ben, Michelle kadar anlayışlı değil. O bir Baptist papazının oğlu. Hâlâ bakire olduğuna bahse girerim. Kendimi içine soktuğum bu karmaşayı anlamasına imkân yok. "Pazar günü sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Elbette. İyi geceler." Gabriel'i izlerken kaşları çatılır ama başka bir şey söylemez.

Gabriel'i nasıl karşılamak istediğime karar vermeye çalışarak merdivenlerden inerken sandaletlerim betona çarpıyor. Kolonyasını içime çekecek kadar yaklaştığımda, tuzlu bir selamlama seçiyorum çünkü , yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmek için duyduğum ezici ve istenmeyen dürtüyü durduracak. "Ne güzel bir sürpriz!" Alaycı bir tonda söylüyorum. "Dur tahmin edeyim, buralardaydın."

"Onun gibi bir şey. On iki yaşındaki kim?" Keskin bakışları merdivenlerde oyalanan ve telefonundaki mesajları kontrol eden Ben'in üzerinde.

"Bir arkadaş."

"Seni becermek isteyen bir arkadaş."

Gözlerimi deviriyorum. Bu bir soru değildi. "Erkek yok diye anlaşıştık."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gülüyorum.

Gözlerimle karşılaştığında Gabriel'in yüzündeki sert ifade aslında öyle olmayabileceğini söylüyor.

"Anlaşmamızın insanlarla *konusmakla* hiçbir ilgisi yok, bu yüzden sakın bana kıskançlık saçmalığı yapmaya kalkma," diye tıslıyorum, bu alfa saçmalığı karşısında öfkem alevleniyor. "Şimdiye kadar becerdiğin tüm kadın personeli kovmak istemiyorsan olmaz."

Gabriel'in kaşları kalkıyor.

"*Kesinlikle*. Tahminimce Empire'da çalışacak kimse kalmazdı. Ben bir arkadaş. Bazen birlikte çalışırız. Aslında, bu Pazar birlikte çalışacağız. Ve eğer denersen-"

Gabriel'in ağzı sert bir öpücükle benimkine çarpıyor, dili benimkine karışmak için içeri giriyor ve kalan kelimeleri çalıyor. Hızlı ve güçlü bir öpüşme ve üniversite kaldırımına uygun değil ama içimden bir ses Gabriel'in umurunda olmadığını söylüyor.

Şu anda ben de bilmiyorum.

Kitaplarımı elimde tutmak ve dizlerimin bükülmesini engellemek için yapabildiğim tek şey bu, Gabriel'in kalçamdaki elinin sıcaklığı yakıcı. Bir yerlerden bir ses geliyor ve bunun arabayla bir ilgisi olmadığını biliyorum.

Gabriel sonunda serbest kaldığında, gözlerinde hınzır bir parıltı vardır. "Beni her azarladığında bunu yapacağım," diye baştan çıkarıcı bir mırıltıyla uyarıyor. "Ve ne zaman başka bir erkeğin sana baktığını , *bunu* yapacağım. Böylece benim olduğunu bilecekler." Kıcımlı kavramak için uzanarak beni çekiştirdi.

Beni vücuduna doğru çekerek öne doğru ilerledi, sert boyu belime bastırdı.

"Sen delisin." Nefesimi tutmak için bir an duruyorum.

Gülümsüyor, etkilenmemiş. "Ve beni azarlarken çok ateşli oluyorsun."

Ben'in çoktan gitmiş olduğunu görmek için merdivenlere bir göz atıyorum.

Gabriel sırtıyor, sert bakışları dudaklarımda geziniyor. "Akıllıca olanı yaptı ve gitti."

"Burada ne işin var? Beni hırpalamak için evine dönmemi bekleyemedin mi?"

Sonunda beni bırakarak bir adım geri çekildi. "Aslında bu gece gitmem gereken bir yer var. Sana garajdan eve girmen için bir kod mesaj atıyorum," diye mırıldanıyor telefonuna dokunarak. Bir saniye sonra telefonum çantamda cıvıldıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Düşünmeden sordum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bilmek isteyeceğinden oldukça şüphelendiğim bir yer."

Sorma, söyleme. "Boş . Sanırım sonra görüşürüz?" "Geç kalacağım."

"Oh." Beklenmedik bir hayal kırıklığı dalgası beni vurdu.

Gabriel güler. "Merak etme bebeğim. İstersen eve gittiğimde seni uyandırabilirim."

Evet, lütfen. Kaçmasını engellemek için bu isteği yutuyorum. "İyi olacağıma eminim. Özellikle de Caleb evdeyse," diye alaycı bir tonla ekliyorum.

"Kardeşimin aletini yanına yaklaştırmaktansa kendi kolunu koparmayı tercih edersin ama iyi denemeydi. Ayrıca, buna cesaret edemez."

"Neden olmasın? Her zaman paylaştığınızı sanıyordum."

"Sen değil." Gabriel arka cebinden bir kartvizit çıkarır. "Ben de sana bunu vermeye geldim. Dün gece konuştuğumuz şey var ya? Ayarlandı."

Ön tarafı taradım. George Collins. Muhasebeci. Bu babamın savunması için gereken parayla ilgili olmalı. "Gerçekten mi? Çoktan bitti mi?"

"Sana öyle olacağını söylemiştim," diyor

yumuşak bir sesle. Sözü senettir.

Elimdeki kartı karıştırıyorum. Bu numaranın diğer ucunda bir ton para var - ne kadar olduğunu bilmiyorum - benim için yasal yardım sağlamak için

Baba. Belki de özgürlüğü. En azından ben öyle düşünüyorum. Gabriel beni dolandırıyor olabilir mi?

"Bu numarayı arayın, George ihtiyacınız olan şeyi, ihtiyacınız olduğu anda almanıza yardımcı olacaktır. Ne yapmanız gerektiğini size açıklayacaktır. Yine de onunla her zaman yüz yüze konuştuğunuzdan emin olun." Gabriel bana uyarıcı bir bakış attı. "Bu şekilde istediğin gibi kalacaktır."

İzi sürülemez. E-posta yok, telefon konuşması yok. Paranın nasıl saklanacağını bilen biri varsa o da Easton'ların muhasebecisidir diye tahmin ediyorum.

Kartı çantama koyuyorum. Bunun için ona teşekkür etmeli miyim? Bunu elde etmek için nelerden vazgeçmek zorunda kaldığımı düşünürsek, bu uygun olur mu?

Ona teşekkür etmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Yine de dilimi ısırarak kaçmasını engelliyorum, kendime Gabriel'in kim olduğunu ve bunun karşılığında benden ne istediğini hatırlatıyorum.

Her kuruşunu fazlasıyla hak ettim.

"Bugün çok meşguldün," diyorum onun yerine.

Gülümsüyor. "Ben aldım." Gömleğinin cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor.

Merakla açtığımda Gabriel'in kan testi sonuçlarının bir çıktısını buluyorum. Sayısız kadınla yatmış olabilir ama temiz.

Bu da demek oluyor ki bir dahaki seksimizde içime boşalacak. İç kaslarım bunun beklentisiyle kasılıyor. Bu fikir beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Yine dudaklarındaki o küçük şeytani kıvrımı görüyorum, sanki sırrımı biliyormuş gibi. "Pekala. Gitsem iyi olacak. Biraz yolum var ve geç kalamam." Gabriel bunu söylüyor ama harekete geçmiyor, karanlık gözleri kampüs binasının üzerinde geziniyor. "Demek üniversite böyle bir şeymiş."

"Hiç gitmedin mi?" Bu adam hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum. "Ben mi? Üniversite mi?" Kıkırdıyor. "Hayır."

"Neden olmasın? Akıllı bir adama benziyorsun. Girebilirdin."

"Ben zekiyim. Burada zamanımı boşa harcamamam gerektiğini bilecek kadar zekiyim."

"Evet, sanırım olmaz. Zor kazanılmış dağ gibi paranla oynayamazsın."

Alaycılığına sırtıyor. "Ayrıca tüm işleri benim yerime yapmaları için başka akıllı insanları işe alabiliyorum. Sonra görüşürüz, bebeğim." Dudaklarıyla çene çizgimi sıyırmak için eğiliyor, Lambo'nun sürücü tarafına doğru yürümeden önce birkaç kez orada kalıyor, hala üzerimizde olan birçok meraklı bakışı görmezden geliyor.

"Hey!" diye sesleniyorum tam içeride kaybolmak üzereyken. "Neden geldin?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani evine girmem için bana şifreyi mesaj attın ve diğer iki şey daha sonraya kalabilirdi. Peki, bu gece buraya neden geldin?" O açılır onun ağız için Cevap ve bocalıyor, bir Garip, okunamayan ifade yanıp sönüyor karşısında onun yüz. "Mesela sen dedi, I oldu içindeve mahalle."

Kaçmak üzere olan gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırdım. Hayır, değildi. Sadece bu gece beni görmek istedi. Bunu bilmek hissetmek istemediğim bir heyecan veriyor.

Sırıtişıyla birlikte seksi bir gamze beliriyor. "Eve döndüğümde görüşürüz." Arabasına tırmanıyor ve Lambo'nun motorunu bir kez daha çalıştırarak geceye doğru yola çıkıyor.

Dikiz aynasından beni artık seçemeyeceğinden emin olduğumda, aptalca sıırıtişımın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

SEKİZ

GABRIEL

Yatak odamın kapısından içeri girdiğimde saat neredeyse sabahın üçüydü.

Mercy panjurları açık bırakarak ay ışığının içeri girmesine izin verdi. Ay ışığı, ipeksi beyaz çarşafa bürünmüş, hareketsiz halinin üzerinde bir parıltı yarattı.

Uyanamayacak kadar huzurlu görünüyor.

Eve dönerken yol boyunca taş gibiydim, içinin ne kadar iyi hissedeceğini, ilk kez içine boşalmanın ne kadar heyecan verici olacağını hayal ediyordum.

Benim de ciddi bir duşa ihtiyacım var, diye kabul ediyorum, ellerimdeki ve gömleğimdeki kurumuş kana bakarak. Dövüş bittiğinde Chops'un bir düzine yerinden kan sızıyordu, ona rakibini anlatmama rağmen. Bu Çılgın Köpek denen adam cehennemin dibinden geliyordu; anlaşılan Meksika hapishanesinde on yıl geçirdikten sonra Amerika'ya dönmüş ve bizim hapishane sistemimize girmesini garantileyecek bir dizi suç işlemişti. Meksika hapishanesinde her ne öğrendiyse iyi kullandı, çünkü Chops gibi bir adam bile ondan kurtulamadı. Gerçekten de gezegendeki son kemiğin peşindeki kuduz bir köpek gibi dövüşüyordu.

Chops yine de kazandı ama dikiş atılacak ve sağlığına kavuşturulacak çok şey vardı. Maç sırasında herkesin nefesini tuttuğu bir an vardı ve onun yere düşüp bir daha kalkamayacağından emindim. Oradan kendi ayakları üzerinde zar zor çıkabildi ve onu bu gece revirde kan işerken bıraktım. Ödüllü fahişesi Joyce'u bile pas geçti, yani kötü olduğunu biliyorum.

Şimdi Tucson'a gidip Mad Dog'u *bizim kuduz* köpeğimiz olması gerektiğine ikna etmeli miyim diye merak ediyorum. Hapishane gardiyanlarının ceplerini, bizim adımıza konuşan adamdan daha fazla parayla dolduracağımız kesin.

Ronny adında bir serseri, babası bir market zincirinin sahibi ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun parmak boyasıyla uğraşması gibi yeraltı dünyasıyla uğraşıyor.

Mahvolmuş gömleğimi çöpe attıktan ve duş başlığının ılık spreyi altında uzun bir günün pisliğini yıkadıktan sonra, Mercy'nin yastığının üzerinde yayılan simsiyah saç yığınının hayranlıkla bakmak için duraklayarak kral boy yatağıma uzanıyorum.

Onu kampüste, dersinden sonra ve maça gitmeden önce bulmam gerektiğine karar verdiğimde saat altı civarıydı. Haklı, meşru bir sebebim yoktu.

Sadece onu görmem gerekiyordu.

Birkaç dakikalığına da olsa onun esnek bedenini kendi bedenimde hissetmeye, tatlı dudaklarını tatmaya, ipeksi tenini koklamaya ihtiyacım vardı.

Kendimi onun hayatına sokmam gerekiyordu.

Merdivenlerde o küçük pisliğin ona sarktığını gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Bir kadın için hiç bu kadar kıskanç olmamıştım. Ağabeyimin ve ikizlerin benimle işi biten kadınları becermelerini izledim ve içimde en ufak bir burukluk bile olmadı. Hiçbir şey, hiçbir şey.

Bu adam söz konusu olduğunda, koltuğumun altına sıkıştırdığım Glock'u kapıp merdivenlerden yukarı fırlayarak suratına fırlatmak ve kazara Mercy'ye bir kez daha baktığında altına işemesini sağlamak aklıma geldi.

Ama sonra Mercy bana saçmaladığımı söyledi ve ben kıskançlıktan yanarken onu arabamın kaputunun üzerinde eğmeye hazır hale geldim.

O zamandan beri, eve döndüğümde onu yatağımda görmekten başka bir şey düşünemiyorum - tabii ki Chops'un ölüp ölmeyeceğini merak ettiğim birkaç kısa an dışında.

Şimdi, sığ nefeslerini dinlerken, teninin ve saçlarının o çiçek kokusunu içime çekerken, daha nazik tarafım kendime uyumasına izin vermem gerektiğini söylüyor - sonuçta üç saat içinde kalkması gerekiyor. Ama bencil yanım, yani rahatlamaya ihtiyacı olan sekiz inçlik oduna sahip olan yanım, onun sıkı, ince bedeninin arkasına geçip

Kız çıplak.

Çıplak, sıcak tenini hissettiğimde heyecanla tıslıyorum. Yatağa her zamanki boxer'ı ve atleti olmadan gitti.

Eğer bu onu uyandırmamı istediğine dair bir işaret değilse...

Bir elimi kalçasında gezdiriyor, düzgün kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Saat kaç?" diye fısıldıyor uykulu bir şekilde. Kadın, babasıyla yaşadığı onca şeyden sonra, bir de hayata devam etmeye çalıştığından, bu noktada dumanla çalışıyor olmalı. Gece kitaplarını kaldıramadan sızıp kalmasına şaşmamalı.

Uyumasına izin vermeliyim. Ne yazık ki bencil tarafım her zaman galip gelecek. Zaten bu yüzden burada.

"Sana kendini iyi hissettirme vaktim geldi." Ona doğru bastırıyorum, sikimin kıcının çatlağıyla aynı hizaya gelmesine izin veriyorum. Onu almak için sabırsızlanıyorum. Ama bu gece değil. Bu gece, içine girdiğimde gözlerinin içine bakmak istiyorum. Kollarını ve bacaklarını bana dolmasını istiyorum; dudaklarını dudaklarıma değdirmesini istiyorum.

"Seni sarılacak biri olarak düşünmemiştim," diye mırıldanıyor, uykulu sesinde alaycı bir gülümseme var.

"Buna böyle mi diyorsun?" Bir elimi bacağına doladım ve kalçalarını aralarına sığacak şekilde açarak kalçalarını birbirinden ayırdım. Aletim kaygan kıvrımlarının arasından kayarak yumuşak bir iç çekmesine neden oluyor.

"Hiç sertleşmez misin?" Uzuvarları gevşemiş, direnç göstermiyor. "Senin etrafında mı? Hayır." Yüzümü kuzguni siyah saçlarının arasına gömüyorum. saçlarını okşuyor, sarhoş edici kokuyu içine çekiyordu. "Hiç ıslak değil misin?" Nefesimi tutup tamamen uyanmasını ve kıllanmasını, onu azdırdığımı inkâr etmesini bekliyorum çünkü aksini gösteren apaçık kanıtlar hissetmeme rağmen bunu kabul edemeyecek kadar inatçı.

"Senin etrafında mı?" Neredeyse isteksizce iç geçiriyor. "Hayır." Vücudunu biraz kaydırarak bacaklarının arasına daha iyi erişmemi sağlıyor.

"Yarı uykulu halini seviyorum. Daha az dikenli oluyorsun." "Beni dikenli sevdiğini sanıyordum."

"Sanırım seni daha da tatlı bulabilirim." Normalde ön sevişmeyi severim ama bu saatte sabrım kalmadı. Ayrıca taşaklarım acıyor. "Bundan sonra her gece çıplak uyumaya başlayacaksın." Sırt üstü yatana kadar kalçalarını yönlendiriyorum ve sonra üzerine çıkıyorum.

"Şimdi öyle miyim?" diye mırıldanıyor, elleri omuzlarıma yerleşiyor, sanki şekillerini ezberliyormuş gibi şefkatle üzerlerinde geziniyor.

Ay ışığında yüzünü incelemek için duraklıyorum. "Sen bir meleksin." Zeus tarafından el yapımı bir melek gibi. Vücudu kelimenin tam anlamıyla mükemmel - teni kremi ve pürüzsüz, bacakları uzun ve ince, meme uçları simetrik soluk pembe diskler, göğüsleri sıkı, yüksek ve dolgun, gövdesi uzun, karnı düz.

Bacaklarının arasındaki cennet dünyanın en dar, en pembe noktası.

Şimdi bana gösteriyor, kalçalarını genişçe ayırıyor, ağırbaşlı bir gülümsemeyle beni çağırıyor.

Ve yüzündeki o ifade?

Bu, umutsuzca bunu isteyen ve ilk kez bu gerçeği benden saklamayan bir kadının bakışı.

Bir yanım gün doğana kadar burada oturmak istiyor, ta ki bu görüntü kafamın derinliklerine öyle bir kazınsın ki bundan elli yıl sonra geriatrik sikimi bu anıyla otuz bir çekiyor olayım.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Sesim huşu dolu.

"Muhtemelen yattığın diğer kadınların sana yaptığı şeyin aynısı. Seni boşaltıyorlar," diyor kuru bir sesle, ama ben bir şeylerin ipucunu yakalıyorum sesinde başka bir şey.

"Hayır." Kendisini Lulu, Raina ya da becerdiğim diğer kadınlardan herhangi biri gibi düşünmesine dayanamıyorum. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, aslında bilmiyorum Gabriel. Anlamama yardım et," diye fısıldıyor ve ona baktığımda, uyku hali yerini başka bir şeye bırakıyor. Savunmasız bir şey. "İstediğin herkese sahip olabilirsin. Neden bana sahip olmakta bu kadar ısrarcısın?"

"I ..." Sözlerim yarım kalıyor. Burada neler olup bittiğini kendim bile anlamazken kendimi nasıl açıklayabilirim?

Bildiğim tek yol bu sanırım. Ona göstereceğim.

Kendimi onun üstüne konumlandırıyorum, başını kollarımın arasına sıkıştırıyorum, pelvisimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum, uyluklarını gidebildikleri kadar ayırıyorum. En son ne zaman bir kadını misyoner tarzında becerdiğimi hatırlamıyorum - normalde gözlerimi kapayabilmek, derin ve sert girebilmek ve onları öpmekten kaçınmak için onları eğiyorum - ve yine de bu Mercy'nin üstünde olduğum, gözlerinin içine baktığım ve yüzünün coşkuyla sıkıştığını görmek için endişelendiğim ikinci sefer olacak.

"Bana bak," diye emrediyorum, kirpiklerimiz birbirine çarpana ve irislerinin kahverengisi bulanıklaşana kadar alnımı nazikçe onunkine yerleştiriyorum. Aletimin ucu onun merkezinin sıcaklığını, doğrudan cennete giden o ıslak noktayı hissedene kadar kalçalarımı döndürüyorum.

Ama dün garajda yaptığımın aksine, sert bir hamleyle içine girmiyorum. Bu sefer kalçalarımı zorlukla hareket ettiriyorum, yavaşça içeri girmeme izin veriyorum, tüm vücutlarımız aynı hızdayken, onun dik meme uçları benimkilere bastırılmış, yüzlerimiz burun buruna, düzensiz nefeslerimiz aramızda birbirine karışıyor.

için tek yapabildiğim bu.

"Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor, iç duvarları beni sıkıca sararken dolgun dudakları ayrılıyor, dizginlenemez bir şehvetle bana bakıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor, kalçaları kalçalarımı sıkıyor. "Prezervatif takmıyorsun, değil mi?"

"Sana yapmayacağımı söylemiştim." Tamamen içine girdiğimde duraklıyorum ve dilimi ağzının tadına bakmak için içeri sokma fırsatını değerlendiriyorum. Uykudan sonra bile tadı çok güzeldi. "Sen yaşayan en seksi kadınsın," diye fısıldıyorum, neredeyse sonuna kadar çekiyorum, yavaşça geri itmeden önce bir iki saniyelğine yokluğun acısını karşılıyorum.

Derin, gırtlaktan bir çığlık atıyor ve ben neredeyse boşalıyorum.

Hızlı ve sert, şu anda onunla arzuladığım şey değil. Bunu kaldıramam. Onunla ten tene olmak hayatımda hissettiğim en güzel şey.

Kalçalarımı döndürmeye başlıyorum, onun sıcaklığından, benimkine bastırılmış çıplak etinin hissinden, ağzının tadından, öğütürken burnunun sıyrılmasından zevk alıyorum. Bu daha önce bir kadınla yaşadığım her şeyden bin kat daha samimi.

Tırnaklarını tenime sürüyor, bedenlerimiz birlikte hareket ederken, ben çekip iterken, kendimi ritmi acı verecek kadar yavaş ve sabit tutmaya zorlarken gözleri benimkilere yapışmış halde kalıyor.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldıyor nefes nefese.

"Seninki de öyle." Göğsüme vuruyor, göğüslerinin pelüş tümsekleri bunu maskeleyemiyor. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve o da hevesle karşılık veriyor, anında derinleştirdiğim bir öpücüğe dönüştürüyor, ağızlarımız birbirlerine doyamayan iki insanın kışkırtıcı dansında birbirlerine karşı hareket ediyor.

Mercy'ye kesinlikle doyamıyorum.

Ve bu yavaş tempoya rağmen taşaklarım patlamaya hazır.

"Gabriel." Adım dudaklarında bir iniltiye dönüşüyor. Bacaklarını yukarı çekiyor, kalçalarını daha geniş açıyor. Elleri omuzlarımda, kollarımda, sırtımda geziniyor. "Boşalmam lazım."

Tam şu anda bunu yapmayı ne kadar çok istesem de, onun bu tatlı yanından acele edemeyecek kadar keyif alıyorum. "Bana kibarca sor," diye fısıldıyorum, dilimin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirerek.

Bana bakarken kirpikleri titriyor. "Lütfen beni boşalt."

Kalçalarımı bir kez daire şeklinde döndürüyorum ve onun nefesini kesiyorum. "Buna ne kadar ihtiyacın var?"

Parmakları kıcıma giriyor, neredeyse acı verecek kadar sıkıyor ve beni ileri doğru sarsarak daha da içine çekiyor. "Sana yalvarıyorum."

İsa Mesih.

Kalçalarımı daha sert, daha hızlı itmeye başlıyorum ve on saniye geçmeden, daha önce başka bir kadına hiç yapmadığım bir şekilde onu işaretleyerek, derinlerine boşalırken bağıriyorum. Çığlık atıyor, kendi salınımı onu altımda titretiyor ve etrafımda nabız atıyor, iç kasları beni her son damladan boşaltıyor.

"Bu..." Sözleri pantolonuyla birlikte kayboluyor. Saçlarımın nemli tellerini alnımdan uzaklaştırıyor ve yüzünde mutluluk, hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Şu anda aklından neler geçiyordu? Benim hissettiklerimi o da hissetti mi? Bu bağlantıyı?

Sertçe yutkunuyor. "Bu kirli değildi."

"Hayır, değildi." Kıkırdıyorum. "Merak etme, bir dahaki sefere daha kirli yapacağım, tatlım, söz veriyorum." Şu anda o kadar seksi ve sevimli ki, yavaş ve derin bir öpücük daha çalmak için öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Her ne kadar bütün gün onun içinde yaşayabilsem de, muhtemelen birkaç saat daha uyuması gerekiyor. Bitmiş sikimi onun cennet gibi ıslak noktasından çıkarıp yanına sokuluyorum.

Hiç olmadığım kadar memnun bir şekilde .

DOKUZ

MERHAMET

Bu düzenle ilgili tahmin edilebilir bir şey varsa o da alarmım sabah 6:00'da çaldığında Gabriel'in yerinden kıpırdamamasıdır. Kollarını bana dolayarak uykuya dalmış olsa da, onu her zamanki pozisyonunda, yan yatmış halde buluyorum.

-Yastığına sarılmış, çarşaf mükemmel, biçimli kışına kışkırtıcı bir şekilde oturmuş, güzel yüzü uykuda çocuksu, nefesi sığ.

Keşke kıpırdasa.

Daha birkaç saat önce beni uyandırdığı gibi, çıplak bedenimi onunkine bastırarak onu uyandırmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Yine de şikayet etmiyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en samimi, en inanılmaz seksti.

Ve bunun nereden geldiğini anlamaya başlayamıyorum.

Gabriel bu kadar kişisel, bu kadar duygusal bir şey yapamaz, değil mi? Ama gecenin üçünde üstümdeydi, kalçalarını yavaşça döndürüyor, ağzımı yalayıp yutuyor, sanki o anın bitmesini hiç istemiyormuş gibi tempoyu yavaş tutuyordu. Sanki... sevişiyor gibiydik.

Ve doruğa ulaşmayı bitirdiğimizde, bana baktı ve gözlerindeki bakış tam bir hayranlıktı.

Onun bu versiyonu her kimse, tekrar geri gelmesini istiyorum çünkü ikinci raundu arzuluyorum. Ama şimdi dönüp onu uyanırken öpersem, elimi şilte ile vücudu arasında kaydırıp onu uyanırken okşarsam, hangi versiyonu elde edeceğim? Bir dahaki sefere kirli olacağına söz verdi, yani beni çiğ çiğ sikecek mi?

Belki de onun daha sert versiyonu daha güvenli, çünkü yüzde yüz fiziksel ve benim için daha az kafa karıştırıcı.

Yataktan kalkıp parmak uçlarımda banyoya gittim. Kalçalarımın içi hâlâ içime boşaldığı yerden yapış yapış. Ya da belki de benden kaynaklanıyordu, prezervatif takmadığını, ten tene olduğumuzu hatırladığım anda ne kadar ıslandığımdan. Vücudum sanki için ağrıyormuş gibi tepki verdi, bu beni daha önce hiç tahrik etmemiş bir şeydi.

Ama Gabriel'le ilgili her şey beni ediyor.

Menisi bile.

Kıyafetleri dün gece attığı yerde bir yığın halinde. Yumuşak gri tişörtü yarıya kadar çöpte asılı. Oraya yanlışlıkla mı düştü?

Ön tarafına sıçrayan lekelerle dikkat ederek çıkarıyorum. Kahverengimsi kırmızı lekeler.

Kan lekeleri.

Çok fazla kan lekesi var.

Aman Tanrım. Onu yanıyormuş gibi çöpe geri atıyorum ve ellerimi yıkamak için lavaboya koşuyorum, bunu düşünürken kendi kanım kulaklarıma hücum ediyor. Gabriel'in yüzü iyi. Mükemmel. Bir çizik bile yok.

Yani bu başka birinin kanı olmalı.

Gabriel dün gece bilmek istemeyeceğim bir yere gittiğini ima . Ne halt ediyordu? Ve onun her tarafını kanatan bu kişi şimdi nerede?

Yaşıyorlar mı? Gabriel onlara vurdu mu? Bu yüzden mi başkasının kanına bulandı? O kadar çok kanı akıtmak için o kişiye defalarca vurması gerekirdi.

Sonra ne oldu? Birini dövdü -ya da daha kötüsünü- ve sonra benimle yavaş ve tatlı bir seks yapmak için geri mi geldi?

"Sorma, söyleme, sorma, söyleme, sorma, söyleme..." diye tekrarlıyorum aceleci bir fısıltıyla, midem kazınırken ve hayal kırıklığım kabarıırken ellerimi onun bir parçası olduğu suçun tüm kanıtlarından temizliyorum.

Dün gece ne kadar inanılmaz olursa olsun, bana ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, Gabriel'in hala benden istediğini almanın bir yolunu bulmuş bir suçlu olduğunu kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

Çabucak işe gitmek için hazırlanıyorum ve sesimi çıkarmadan sıvışıyorum. Neyse ki Caleb ilk kez mutfakta değildi de bu Allah'ın belası evde kimseyle uğraşmak zorunda kalmadan kaçabildim.

Gabriel'e burada olacağımızı söylediğinden neredeyse bir saat sonra vale kuyruğuna girdiğimizde EMPIRE ZATEN insanlarla taşıyordu.

"Bu hayata kesinlikle alışabilirim." Ben cipi ileri doğru sürerken Michelle'in gözleri parlıyor. Önümüzde kobalt mavisi bir Porsche, takım elbiseli gümüş bir tilki ve onun üçte biri yaşında uzun bacaklı bir sarışını taşıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Ailenin Scottsdale'de bir kuyumcu dükkânı var. Sen bu hayata alışkınsın." Banks ailesi şehrin dışında milyonlarca dolarlık bir çiftlikte yaşıyor. Michelle on altı yaşından beri her yıl lüks spor arabaların anahtarlarını takas ediyor. Şehir merkezindeki evi bir vakıf fonuyla alınmış ve ödenmiş. Dolabı benim boktan apartman odam büyüklüğünde ve pahalı giysilerle dolu; Gabriel'in Empire'daki zorunlu gecesine hazırlanmak için gönüllü seansımdan sonra oraya gittiğimde bu gece için ödünç aldığım ipeksi kırmızı elbise de dahil.

Aşırı kısa ve evden çıkarken giyilebilecek bir kıyafetten çok bir sabahlığa benziyor ve ben bunu seçtiğimde Michelle'in gözleri yuvalarından fırladı.

Neden yaptığımdan tam olarak emin değilim. Bir parçam Gabriel'e isyan etmek ve bu gece gelmemek istiyordu. Açıkçası, gizliden gizliye Gabriel'in başka biri olduğunu keşfetmeyi umuyordum -iyi biri, aşık olabileceğim biri- ve bu sabahtan sonra, onun o adam olmadığından şüphe duymuyorum. Bunu kabul etmek zorundayım. Ona istediğini vermeli ve kendime eyaletteki en iyi avukata ödeyecek bir hesap dolusu param olduğunu hatırlatmalıyım.

Yine de tüm gün boyunca düşünebildiğim tek şey Gabriel'in tişörtünün üzerindeki kanlı sanat baskısı ve bunun bana verdiği mutlak sıkıntı.

Ona "faaliyetlerini" bilmek istemediğimi söyledim ama şu anda tek bilmek istediğim dün gece ne olduğu. Neredeydi? Kiminleydi? Biri mi öldü?

Porsche'nin fren lambaları yanıp sönüyor ve ardından bir vale arabayı götürüyor. "Ne yapmam gerekiyor?" Michelle bu dünyadan olabilir ama ben hâlâ bu şeyin navigasyon sistemine alışmaya çalışıyorum.

"Sadece kenara çek, gerisini onlar halleder. Gördünüz mü? Senin için çoktan hazırlar." Michelle yeni cilalanmış elini ileride duran sıska bir valeye doğru sallıyor. Arkasından iki iri yarı fedai geliyor.

Söyleneni yapıyorum ve fedailerden biri - parlak mavi gözlü ve temiz tıraşlı seksi bir adam - ben daha parka girmeden kapımı açıyor. "İyi akşamlar Bayan Wheeler. Benim adım Wayne. Lütfen beni takip edin," diye mırıldanıyor.

derin bir baritonla, güçlü bir kol uzatıyor. Bir defans oyuncusu gibi inşa edilmiş, takım elbisesinin dikişleri Hulk esnekliğiyle parçalanmaktan bir adım uzakta görünüyor.

Sanırım Gabriel onlara bizi beklemelerini söylemiş.

Gabriel son bir saat içinde bana üç kez mesaj attı ama mesajlara hiç cevap vermedim. Onu ilk kez görmezden gelmiyorum. Daha önce de bir kez görmezden gelmişim, Ambien gecesinden sonra. Onu o zaman da çok az tanıyordum, şimdi de çok az tanıyorum ama bir erkekle birkaç kez muhteşem bir şekilde orgazm olmanın sizi ona bir şekilde daha yakın olduğunuza inandırması şaşırtıcı.

Şimdi onu görmezden gelmemi nasıl karşılayacak merak ediyorum. Sanırım öğreneceğim.

Michelle diğer tarafta aynı muameleyi bu fedainin ikiziyle (sadece biraz daha küçüğüyle) görüyor ve abartılı kulübe girme umuduyla sabırla bekleyen uzun insan kuyruğunun önünden geçiriliyoruz.

"VIP'sizin için bir masamız var ama Bay Easton önce sizi ofisinde görmek istiyor," diye anons etti Wayne, gür sesi baş döndürücü müziğin tınısını bastırarak. "Dwayne sizi için misafirinize eşlik edecek."

"Şaka yapıyorsun," diye . "Wayne ve Dwayne mi?" Omuz silkiyor. Eminim bunu daha önce binlerce kez duymuştur.

Sorgulayan gözlerle Dwayne'den sarkan Michelle'e bakıyorum, küçük bedeni onunkinin yanında neredeyse komik kalıyor.

"Devam et. Ben iyiyim." Bana el salladı. "Sen dönene kadar misafirim var. Değil mi?"

Dwayne ona çarpık bir gülümseme atar.

Bununla birlikte, Wayne ve yol boyunca bize katılan iki kişi tarafından son derece korunan bir ünlü gibi kalabalığın arasından geçiriliyorum, insanlar iri adamlara yol açmak için ayrılıyor. Bir köşeyi döndüğümüzde iki fedainin daha belirlediğini görüyoruz; biri telsiziyle birilerine rapor veriyor. Dik merdivenlerden yukarı, ağır, siyah metal bir kapının yanında duran iri yarı bir başka fedaiye işaret ediyor. "Bay Easton sizi bekliyor."

"Teşekkürler." Gabriel beni mutfaktan arka sokağa götürürken bu kadar güvenlik olduğunu hatırlamıyorum. Bu bir kulüp için normal mi? Yoksa Easton suç ailesinin bir parçası olduğunuzda ihtiyacınız olan güvenlik bu mudur?

Michelle'in dört inçlik kırmızı topuklu ayakkabılarıyla basamakları dikkatle tırmanırken bunu düşünüyorum, aşağıda duran dört adam izliyorsa onlara görünmemek için ellerimi arkamda tutuyorum. Arkamı dönme dürtüsüyle savaşıyorum.

olup olmadıklarını görmek için. Bu arada, önümdeki o ağır, siyah kapıya her adım yaklaştığımda, midemdeki çırpıntılar daha da artıyor.

Merdivenlerin başındaki adam bana kapıyı açtı.

"Teşekkürler," diyorum kibar bir gülümsemeyle. Taş kesilmiş yüzünde en ufak bir kıpırdanma bile olmuyor.

Tamam o zaman. Ofise giriyorum ve hızlıca inceliyorum. Daha çok kulübün bir uzantısı gibi görünüyor; koyu renkli duvarları, deri koltukları ve içki raflarıyla dolu küçük bir oyuğu olan bir salon. Bir duvar tamamen cam ve kulübün dans pistine bakıyor. Canlı ışık gösterisi DJ ile birlikte çalarken mor ve mavinin sessiz parıltıları içeri akıyor.

Burada ofisi çağrıştıran tek unsur bir masa ve şu anda masanın üzerinde siyahlar giymiş, cilalı ayakkabılarını masanın üzerine koymuş, temiz traşlı, devasa bir adam oturuyor.

Yine de takdir dolu bakışlarımı karşımda duran, bir sütuna rahatça yaslanmış, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş adamdan uzak tutamayarak hızla üstünden geçiyorum. Gabriel bu gece gözlerindeki çelik mavisini ortaya çıkaran kalaylı bir elbise gömleği giyiyor. Siyah pantolonu kaslı kalçalarına tam oturuyor. Bir parçam ondan arkasını dönmesini istiyor, böylece sıkı kalçalarını nasıl sardığını görebiliyorum. Saçları dolgun ve mükemmel şekillendirilmiş, çenesi yeni tıraş edilmiş, dudakları dolgun ve hafifçe ayrılmış, öpülmeyi bekliyor.

Gabriel'in bakışları üzerimde geziniyor ve gözlerinin parmak uçları gibi köprücük kemiğimde gezindiğini, meme uçlarımda gezindiğini, göbek deliğime daldığını, elbisemin kısa eteğinin altından kayarak kalçalarımın tepesini okşadığını hissedebiliyorum. Vücudum bana ihanet ediyor, yaptığı şeyle ilgili kafamda dönüp duran karanlık ve endişe verici düşüncelere rağmen hevesle kızarıyor.

Topuklu ayakkabılarıma ulaşana kadar değerlendirmesini durdurmuyor ve gözleri tekrar yukarı kalktığında ...

Fulcort'un ziyaretçi odasındaki o ilk günkü kadar karanlık ve fırtınalıdır.

Bir yırtıcının bakışı.

Midem bulanıyor.

"Ve bu notta..." Masanın arkasındaki adam ayağa kalkıyor, böylece onu tam olarak görebiliyorum. En az 1.80 boyunda olmalı. Gabriel'e, "Saat 10'a 11 var," diyor. Bir uyarı.

"Saatin kaç olduğunu biliyorum," diye cevap veriyor Gabriel, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan.

Lanet olsun.

Çok kızgın.

Sanırım bu, seksin bu sefer tatlı olmayacağı anlamına geliyor.

Bu fikir beni bu kadar heyecanlandırmamalı. Gabriel beni neye dönüştürdü?

Adam yanımdan geçerken sırtıyor, gözleri elbisemin üzerinde gezinirken bir eliyle gömleğini düzeltiyor. Kendini tanıtmaya zahmetine bile girmede, bu da beni rahatsız ediyor. Gabriel'in kadınlarından biri olduğumu mu düşünüyor? Bugün var, yarın yok?

Gabriel keskin bir ses tonuyla, "Marcus'a buraya geldiklerinde kapıyı çalmasını söyle, ama başka bir nedenle bizi rahatsız etmesin," diye uyarıyor. "Kulübün yanıyorsa olması umurumda değil."

Adam kapıdan çıkıp gitti. Kapandığında ağır bir kasa kapısı gibi ses çıkarıyor ve bizi duvarlardan gelen bas sesleri ve göğsümde çarpan kalbimden başka hiçbir şeyle baş başa bırakmıyor.

"Beni sen mi çağırdın?" Zoraki sakın bir sesle, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, meme uçlarımla muhtemelen camı kesecek kadar dikleştiği gerçeğini gizlemek için söylüyorum.

"Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Seni bir saat önce bekliyordum," diye soruyor aşırı sakın ve soğuk bir tonda.

"Bu kadar güzel görünmek zaman alır," diye karşı çıkıyorum, ellerimle elbisemin üzerinde bir süpürme hareketi yapıyorum.

Bakışları onu takip ediyor, hararetle parlıyor. "Benden gelen tek bir mesaja bile cevap veremeyecek kadar çok zaman mı?"

Evet, mesajlarının görmezden gelinmesinden hiç hoşlanmıyorum. "Bu gece seninle burada buluşmamı istemiştin. İşte . Ama ben senin kız arkadaşın değilim, Gabriel. O yüzden rol yapmayalım."

"Yine de önümüzdeki bir ay boyunca benimsin." Gabriel avına doğru ilerleyen bir çita gibi bana doğru yaklaşıyor, bakışlarındaki niyet çok açık. "Yoksa unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki? Bana her fırsatta hatırlatıyorsun," diye çıkışıyorum. Ondan, bana yapabileceklerinden daha fazla korkmadığım için aptal olup olmadığımı merak ediyorum.

Elini uzatıp Michelle'in geniş ütüsüyle kıvrılmış, seksi, kumsal dalgaları veren simsiyah saçlarımla bir tutamıyla oynuyor. Yüzünde şaşkın bir ifade var. "Dün gece..." Sözleri sert bir yutkunmayla sürükleniyor.

"Hoşuna gittiğini sanıyordum. Bunu değiştirecek bir şey mi oldu?" Yanılıyor olabilirim ama sanırım sesinde bir miktar endişe seziyorum.

Bana dün gece ne olduğunu anlat, Gabriel.

Yutkunuyorum. "Seni becermem için bana para ödüyorsun. Başka ne istiyorsun?"

"Kalbin," diye ağzından kaçırıyor ve sonra kaşlarını çatıyor, sanki kendini şaşırtmış gibi. Ama geri adım atmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor.

Birkaç dakikalığına sudan çıkmış balığa dönüyorum, ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Sana onu alamayacağını zaten söyledim. Bunu sana asla vermeyeceğim." Bu duygusal intihar anlamına gelir. "Ayrıca, kalbimi istemiyorsun. Sadece satın alamayacağın bir şey olmasından nefret ediyorsun."

"Bu-" diye sözünü kesiyor, yüzünü bir kızgınlık kaplıyor. Saatini kontrol etti.

"Yakında biri gelecek. Ben aşağıya iniyorum. Michelle zaten beni bekliyor."

"Hayır. Henüz değil." Kapıya doğru yürüyüp metal bir kolu indirerek kapıyı kilitlerken çenesi geriliyor. Sonra masanın arkasına oturuyor. "Buraya gel." Sesi her şeyden çok yorgun geliyor.

Temkinli bir şekilde dediğini yaptım ve önünde durdum.

Bakışları kalçalarımın yerleşiyor. Pantolonundaki şişkinliği görmemek mümkün değil. "Arkanı dön ve masanın üzerine eğil," diye yumuşak bir sesle emrediyor.

İstenileni yapıp kollarımı pürüzsüz yüzeye dayadığımda karnım heyecanla dönüyor. Bu pozisyon elbisemi yukarı kaldırıp altına seçtiğim kırmızı dantelli külotu ortaya çıkarmaya zorluyor.

Gabriel tepkisiyle hayal kırıklığına uğratmaz, keskin bir nefes alır. Ne de olsa arkadan en iyi görüşe sahip. Nasırlı elleri her iki yanağımda geziniyor ve sonra parmak uçları külotumun elastik bandının altına takılıyor. Onları aşağıya, kalçalarımın altına çekiyor ve yere düşmelerine izin veriyor.

Vücudum anında tepki veriyor, uyluklarımın tepesinde ısı birikmeye başlıyor.

"Bana kalbini vermeyeceksin," diye mırıldanıyor, bir parmağını kaygan kıvrımlarımda gezdirerek seksimin tepki olarak sıkılmasını sağlıyor, "ama geri kalanın burada olduğum için mutlu görünüyor."

"Sana güvenebileceğim tek şey bu," diye itiraf ediyorum düşünmeden. Bu doğru. Gabriel bedenimle bir tanrı gibi. Fiziksel zevkimin kontrolünü ona devredebilirim. Ama kalbimi?

Güvenebileceğim tek şey, sonunda bunu paramparça edeceğiydi.

Nefesimi tuttum ve bir şey yapmasını bekledim. Herhangi bir şey.
Bir kelime, bir dokunuş, bir öpücük. Fermuarının açılma sesini bekliyorum.
Sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi geliyor. Varlıklarım Gabriel'in göz hizasında sergileniyor. Daha önce olmadıklarından değil, ama bu ofis ışıkları çok sert.

Sonra masanın çekmecesini açıldı. Gabriel'in küçük bir kayganlaştırıcı şişesi çıkardığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

Gerginliğim arttı. "Bu ne için?"

"Sana bu daha kirli olacağına söz , değil mi?" Elleri kalçalarımın üzerinde, onları daha uzağa itiyor.

İlgimi çekti. Ama.. "On dakika içinde bir toplantının yok mu?" "Bu uzun sürmez. Sırtını eğ."

İstenileni yapıyorum, eşit derecede meraklı ve ifşa olduğum için utanıyorum.

Şişeyi sıkarken çıkardığı ses, bir topak soğuk, kaygan sıvının kıcıma çarpmasından bir saniye önce geliyor. Bu his karşısında nefesimi bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Yakında bir gün buna sahip olacağım." Gabriel parmağını kayganlaştırıcıda gezdiriyor, dar girişime sürüyor, daireler çiziyor, kas halkası pes edene ve parmağı içeri girene kadar itiyor. "Ama bu gece değil..."

O büyüklükte bir şeyin orada olduğu fikri iç kaslarımı sıkıyor.

Bunun bana hitap edip etmediğinden emin değilim ama Gabriel'e güveniyorum.

Tekrar çekmeceyi karıştırıyor ve bir an sonra parmağı içimden kayıyor ve sert bir şey onun yerini alıyor.

"Bu da ne?" Daha fazla sürerken temkinli bir şekilde soruyorum. "Bunlardan birini daha önce hiç kullanmadın mı?"

"Hayır." Daha önce hiçbir erkekle herhangi bir oyuncak kullanmamıştım ama şimdi bunu kabul etmiyorum.

Pürüzsüz ucuyla küçük daireler çiziyor, benimle alay ediyor. "Bu bir tıkaç. Eve gidene kadar bunu benim için takacaksın."

Gözlerim büyüdü. "Kulüpte kıcımda bir şeyle dolaşmamı mı istiyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?" Ve neden ofis masasında bunlardan bir tane var ki!

"Ne zaman... ne olursa..." diye mırıldanıyor usulca, anlaşmamızın şartlarını yineleyerek. Dairesel bakımlara basınç ekliyor ve dar giriş yerim pürüzsüz metali kabul ederek yol veriyor. Gerilmeyle birlikte hafif bir yanma oluyor ve orada - içimde- olduğu gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değil ama bunun dışında korkunç değil.

"İşte, iyisin." Bir avucunu şefkatle yanağımda gezdiriyor. "Ayağa kalk."

Yapıyorum, elbisemin etekleri aşağı kayıyor. Evet, kesinlikle içimde hissedebiliyorum.

Gabriel külotumu almak için eğiliyor ve uzatıyor. Ayaklarımı nazikçe geçiriyorum ve onları yukarı kaldırıp tekrar yerine yerleştiriyor. "Gördün mü? O kadar da kötü değil. Özellikle de dans pistine çıkmaya karar verirsen."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ya da ben öyle duydum."

Hınzırca sırtıyorum. "İlk elden öğrenebilmen için benim için eğilmeye ne dersin?"

Elbisemin eteğini düzeltti, dudağının kenarı kıvrılmıştı. "İçimden bir ses bana kayganlaştırıcı kullanma nezaketini bile göstermeyeceğini söylüyor."

Kahkahalarım engel olamıyorum. "Haklısın, çok zekisin." Pencere duvarındaki yansımama bakıyorum. "Bu tek yönlü, değil mi?" Çünkü Gabriel'in kıcıma fiş soktuğunu gören biri olursa, utancımдан ölürüm.

Sandalyede arkasına yaslanıyor, bacaklarını açıyor, ereksiyonu pantolonunun üzerinden benimle alay ediyor. "Tabii ki. Sence özel ofisimizde olup bitenleri birilerinin görmesini ister miyiz?"

"Personelin seks partilerinden mi bahsediyorsun yoksa birinin kanını elbiselerine mi?" Bu beklenmedik bir anda ağzımdan kaçiveren acı bir suçlama ve o anda Gabriel'in olduğu kişi olmasından ne kadar rahatsız olduğumu -ne kadar iyi olmadığımı- fark ediyorum.

Farklı biri olmasını ne kadar umuyordum.

"Sen ne..." Gabriel kaşlarını çatıyor ve bir an sonra yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Çöpümü karıştırmışsın."

"Yanlışlıkla oraya düşmüş olabileceğini düşündüm, bu yüzden onu çıkardım ve ... evet."

"Kazara oraya düşmedi." O kadar basit söylüyor ki.

Sormamam gerektiğini biliyorum ama yine de soruyorum. "Kimin kanıydı o, Gabriel?" Sesim titriyor. "Dün gece ne yapıyordun?"

Tereddüt ediyor. "Sana yalan söylememi istemediğini ?"

"Yüce Tanrım." Birden başım döndü. Ondan uzaklaşmak için manevra yapıyorum, boşluğa ihtiyacım var. Her adım bana içimde yabancı bir cisim olduğunu hatırlatıyor.

"Düşündüğünüz gibi değil," diye başlıyor.

"Evet, her neyse," diye mırıldanarak pencere paneline doğru ilerliyorum. Dans pistinde kıvranan bedenler sürüsünü inceliyorum. Buradan VIP bölümündeki Michelle'i görmek imkânsız, ama eminim oradadır, en iyi arkadaşı sahiplerden birinin seks kölesi olduğu için özel muameleyi yalayıp yutuyordur.

Ofis koltuğu gıcırıyor ve Gabriel'in penceredeki yansımasını bana doğru yaklaşırken yakalıyorum. "Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyorum?"

Arkamdan yaklaşıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. Elbisemin narın kumaşında sıcaklıklarını hissedebiliyorum. "Sanki hapishanenin otoparkında sana evlenme teklif eden bir pislikmişim gibi. Sanki yine benden nefret ediyormuşsun gibi." Kulağımın hemen altına yavaşça bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Sanki dün gece senin için hiçbir şey ifade etmemiş gibi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Artık senden nefret etmiyorum." Belki de sorun budur. Gabriel'i küçümsediğim zamanlarda, onun kim olduğunu göz ardı etmek kolaydı. Ona karşı ne hissettiğimi tam olarak bilmesem de, bunun nefret olmadığını biliyorum. Kendimi ona fiziksel olarak her verdiğimde, başka bir şey çalmayı başarıyor.

"Dün gece düşündüğün gibi değildi, Mercy."

Gözleriyle buluşmak için dönmeye cesaret ediyorum. "O zaman neydi?"

Uzun bir süre dans pistinde dönen bedenleri izliyor, çenesi konuşma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi gergin. "Bir yeraltı dövüş ringindeydim," diye itiraf ediyor sonunda. "Ve işler çirkinleşti."

"Dün gece kavga mı ettiniz?" Güzel yüzüne bakarken kaşlarımı çatıyorum, eklemlerini kontrol etmek için ellerini tutuyorum. Hiçbir şey yoktu.

Kıkırdıyor. "Ben değilim. Savaşçılarımızdan biri. Üzerimdeki onun kanıydı. Çok kötü yaralanmıştı ve ben de ona yardım ediyordum."

"Dövüşçüleriniz var mı? Boks gibi

mi?" Omuz silkiyor. "Sayılır."

Biri kapıya vuruyor.

Gabriel derin bir iç çeker. "Bak, bunu sana söylememeliyim ama inan bana dün gece kimseye zarar vermedim ve kimse hiçbir şeye zorlanmadı. Hepsi para içindi. Çok para için."

"Yasadışı olan mı?"

"Her türlü şeyi satın alan türden." Dudaklarını büküyor. "Hapisteki insanlar için koruma gibi."

Gabriel'in babama sağladığı koruma gibi.

Aklıma yatmaya başladı. Gabriel dün gece kimseye zarar vermedi. Kimseyi öldürmedi.

Şu anda hissettiğim ezici rahatlamayla dizlerimin bağı çözülmek üzere.

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp yüzümü kendine çekiyor. Bakışları yoğunluğuyla beni delip geçiyor. "Beni çok dikkatli dinle Mercy: Bu konuyu asla kimseye konuşamazsın. Ne sarışın arkadaşınla, ne terapistinle, ne de babanla. Hiç kimseye. Anladın mı? Herkesin bildiği , hiçbir şey bilmiyorsun."

Çünkü Gabriel'i -ve her kimle ilişkisi varsa- parmaklıklar ardına koyabilecek bir şey biliyorsam, o zaman bir sorumluluk haline gelirim. Ve sorumlular ortadan kaybolur. Bu işler böyle yürür, değil mi?

Yoksa sadece televizyonda mı?

Aptalca başımı salladım. Düşündüğüm gibi için çok mutluyum.

"Tamam." Parmakları, sanki şekillendirilmiş dalgaları bozmaktan korkuyormuş gibi saçımın tellerini nazikçe okşuyor. Bana gülümsüyor. "Şimdi bu adamlarla ilgilenmem gerekiyor ama sonra gelip seni bulacağım ve kaldığımız yerden devam edebiliriz." Dilini dudaklarımda gezdirmek için eğiliyor. "Bundan hoşlanacaksın, söz veriyorum."

Öfkeli vuruşlar kapıyı tıkırdatıyor.

"Kahrolası Caleb," diye mırıldandı. Beni bırakarak kilidi açmak için yanıma geldi.

Bir an sonra ofisin kapısı açılır ve Easton'ın ağabeyi içeri girer, normalde yakışıklı olan yüzünü bir kızgınlık kaplar. "Ciddi misin? Sen burada kadın peşinde koşarken beni dışarıda enayi gibi mi beklettin?" diye bağırıyor, düşmanca tonu normalde rahat olan "hiçbir şey beni rahatsız etmez" tonuna o kadar yabancı ki. Alt dudağındaki kızgın kesiği fark ediyorum. Tahminimce sert bir yumruğun sonucu.

Muhtemelen bunu hak etti.

"Sakin ol," diyor Gabriel sakince. "Çok ."

"Merhamet. Dışarı. Hemen," diye bağırıyor Caleb ve başparmağını kapıya doğru sallayarak noktılıyor.

"Bu ne lan!" Gabriel kükrüyor, sakın tavrı masanın etrafından dolanıp kardeşine doğru ilerlerken buharlaşıyor. "Onunla hiç böyle konuş-"

"Camillo Perri'nin onu duymasını mı istiyorsun? Ha?" Caleb'ın kaşları çatılır. "Biri olduğunu bilmesini mi istiyorsun? Bu ne kadar iyi oldu?"

Annem için mi?"

Uh ... ne?

"Tanrı ," diye Gabriel. "Aynı şey değil."

"Saçmalık değil, Gabe. Saçmalık." Easton'ın iki adamı göğüs durmuş, birbirlerine bakıyor, gerginlik artıyor.

Ve ben sadece masum bir seyirciyim, ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. üzerinde.

Caleb daha dengeli bir ses tonuyla, "Mike az önce telsizle geldiklerini söyledi," dedi.

ses tonu. "Birkaç dakika içinde onları buraya getirecek ve benim bildiklerimi bilmelerini gerçekten istemezsin. Henüz itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğun şeyi." Caleb ona yüksek kaşlı bir bakış atar.

Gabriel'in çenesi geriliyor, gözleri bana kayıyor. "Cidden, eğer bu ittifak güneğe giderse-"

"Tamam! Kapa şu lanet çenenin." Gabriel daha bana ulaşmadan kolunu uzatmış, beni kapıdan dışarı çıkarmaya hazırlanıyor. "Michelle muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

Michelle muhtemelen gece için başka bir oyuncak bulmuştur, eğer fedai Dwayne onun özgürce attığı yemi yutmadıysa.

"Arkadaşın seksi mi?" Caleb, sanki Gabriel'le aralarında geçen sözlü tartışma yeni olmamış gibi sesleniyor.

"Senin için fazla sıcak," diye karşılık veriyorum, beni bu kadar duygusuzca reddetmesine sinirlenerek. Ama belki de iyi bir nedeni vardır. Belki de niyeti iyiydi.

"Öyle mi...?" Caleb'in dudakları kıvrılıyor ve benim tanıdığım halinin bir benzeri ortaya çıkıyor - az önce içeri dalan korkunç halinin değil. "Bu bir meydan okumaya benziyor."

Tam ona zahmet etmemesini söylemek üzereydim ki Gabriel'in eli kıcıma yerleşiyor, avucu bu lanet şeyi yerine sabitleyen yuvarlak tabana hafifçe bastırıyor.

"Elimden geldiğince çabuk sizinle orada buluşacağım. İkiniz ne isterseniz sipariş edin, Empire'dan." Şakağıma şefkatli bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Bu onun görevden alınışı.

Tereddüt ediyorum, Caleb'in geçen gün Gabriel'in başlarını belaya soktuğuna dair sözleri ön plana çıkıyor. Caleb'in tavırları ve "ittifak" ve "güneğe gitmek" gibi kelimelerle birleşince, bu ofiste kötü bir şeyler mi olmak üzere diye merak ediyorum. Bu Camillo Perri denen adam her kimse, tehlikeli biri olduğunu tahmin ediyorum. "Dikkatli ol." Söylenecek doğru şey gibi geliyor.

Bana hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmadığını söyleyen o kendine özgü kibirli sırtışını atıyor. Bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. "Bu merdivenlerde dikkatli ol. Çok dikler ve ayakkabıların da çok yüksek."

Dışarı adımımı atar atmaz bir müzik patlamasıyla karşılaşıyorum. Ofisleri ses geçirmez olmalı. Stilettolarım ve priz yüzünden dik merdivenlerden , yürümenin verdiği tuhaf hisse karşı dişlerimi sıkıyorum. Haklı, nefret etmiyorum. Sevip sevmediğimi bilmiyorum ama sevdiğim şey Gabriel'le bir tur daha seks yapmak.

Wayne beni aşağıda karşılıyor, takdir dolu bakışları kalçalarımnda, ama onu bakarken yakaladığımda gözlerini kaçırma nezaketini gösteriyor.

"Bu taraftan Bayan Banks," diye gürliyor derin sesi, elini uzatarak beni ileriye ve sola doğru yönlendirirken.

VIP bölümünün yarısına gelmiştik ki mutfak kapıları açıldı ve iki keskin giyimli adam dışarı çıktı, yanlarında da iki adam vardı. Fedaiye benzemeyen ama kesinlikle korumaya benzeyen adamlar.

Onları gördüğüm anda Gabriel ve Caleb'le buluşanların bunlar olduğunu anlıyorum. Onları yavaşça inceliyor ve kadar bilgi topluyorum. Genç olduklarını fark ediyorum. Gabriel ve Caleb gibi yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında. Genç ve çekici. Ve muhtemelen akraba, çünkü birbirlerine çarpıcı bir benzerlik gösteriyorlar, ancak birinin orta kahverengi saçları ve sakalı varken, önündeki daha ince olanın koyu sarı saçları ve daha yontulmuş bir yüzü var.

Sarışın adamın gözleri kulüpte geziniyor. Beni geçiyorlar ve zar zor durarak ediyorlar. Ama sakallı olanla göz göze geliyorum, kazara bakışıyoruz. Bebek mavisi gözleri var.

Yumuşak gözler.

Nazik gözler.

Caleb'in beni yanında istemediği Camillo Perri bu mu?

Dikkatimi üzerinde tutuyor, elbisemi inceliyor, bakışları arkamdan Wayne'e kayıyor, sonra tekrar bana geliyor, sanki bir sırrı biliyormuş gibi ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Geçiyoruz ve ne kadar zor olsa da geri dönüp bir kez daha bakma dürtüsüne direniyorum. VIP bölümüne doğru devam ediyorum.

"Üçüncü kabin. Gabe en sevdiğinin orası olduğunu söyledi," diyor Wayne, Michelle'in oturduğu masayı işaret ederek, kirli martinisinin içinde zeytin çubuğunu döndürüyor ve Dwayne'e kirpiklerini kırıştırıyor.

Tabii ki öyle dedi. Gabriel'in beni becerdiği masa. Tanrıya şükür loş ışıklar yüzümün kızarmasını engelledi.

Gölgelerin arasından, elinde boş bardaklarla dolu bir tepsi tutan, küçük, siyah askılı bir bluz ve yara bandı etekli, iri göğüslü bir sarışın beliriyor. "İçecek bir şey ister misiniz?" diye soruyor, mavi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Saçları atkuyruğu şeklinde geriye taranmış, tek bir tel bile eksik değil. Yüksek elmacık kemiklerini vurgulayan sert bir görünüm.

Gabriel ne istersek sipariş edebileceğimizi söyledi ama düşünemeyecek kadar bunalmış durumdayım. Michelle'e doğru başımı sallayıp küçümseyici bir el . "O ne isterse."

"Merce!" Michelle bana "sarhoşum" sırtışıyla el sallıyor.

Yavaşça içeri kayıyorum, fişin içimde hareket ettiğini hissediyorum, kabinde oturma verdiğini basınç hem rahatsız edici hem de erotik.

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor. "Canın yanıyormuş gibi hareket ediyorsun."

Şu anda hissettiklerim için acı kesinlikle doğru kelime olmaz. "Bu kısa elbiseyle kimseye görünmemeye çalışıyorum," diye yalan söylüyorum. "Seni burada bu kadar uzun süre bıraktığım için özür dilerim. Birkaç şeyin üzerinden geçmemiz gerekti." Gabriel'in bir yeraltı dövüş ringine nasıl dahil olduğu gibi. Her şey düşünüldüğünde, bu o kadar da kötü değil.

İçimi bir rahatlama dalgası daha kaplıyor. Bu sabahtan beri ilk kez, dün geceye pembe gözlüklerimle tekrar bakmama izin veriyorum.

"Endişelenme. Bana eşlik etmesi için Dwayne var. Sürüngeleleri uzak tutmak için bütün gece masamızda kalacak." Bana geniş ve bilmiş gözlerle bakıyor. "Sanırım ona asılmam gerekecek."

ON GABRIEL

"MISIN, CALEB?"

"Evet, evet," diye mırıldanıyor umursamazca.

"Gerçekten mi? O zaman neden kafesteki bir aslan gibi volta atıyorsun?" Pencere panelinin önünde bir ileri bir geri, bakışları sert ve uzakta, ilk fırsatta saldırmaya hazır görünüyor.

Adımlarının ortasında duraklıyor, sanki ne yaptığını şimdi ben söyleyince fark etmiş gibi. Derin bir nefes alarak kendine bir votka doldurmak için ıslak bara yöneldi.

Aman Tanrım. Caleb'ı en son ne zaman sinirli gördüğümü hatırlamıyorum. Bu toplantı için iyiye işaret değil ve Perrisler daha lanet merdivenleri bile çıkamadılar. "Vic'le olanları tekrarlamak yok, ha?" Onu uyarıyorum. Dedektif Stan'in Merrick ve Vince hakkında bulduklarına bakılırsa, tahminimce bu adamların ikisini de zapt etmek kuzenimiz kadar kolay olmayacak, pırıl pırıl bebek mavisi gözlerine rağmen.

İkisi de bize çok benziyor, hızlı arabalar ve hafta sonu partileriyle hayatın sunduklarının tadını çıkarıyorlar. Tabii Vince'in yirmili yaşlarının başında bir silah suçundan dolayı devlet hapishanesinde geçirdiği birkaç yıl hariç - bir on yıl daha hapiste kalmasına neden olacak şiddetli bir saldırıdan kurtuldu. Merrick ise daha genç ve zayıf olabilir ama on iki yaşından beri MMA dövüşleriyle ilgileniyor. Ayrıca, Camillo Perri'nin homofobik bir pislik olması nedeniyle gizli tutulan bir gerçek olsa da, am kadar, hatta daha fazla sik seviyor. Stan'e göre, babasının hiçbir fikri yok.

Hangisi beni daha çok şaşırtıyor bilmiyorum - Camillo'nun duymamış olması mı yoksa Stan'in bu boku nasıl öğrendiği mi?

Caleb'in dili, çabaları karşılığında kuzenimizden payı test etmek için dışarı fırlıyor. "Burada havuz yok. Ve, hey, daha önce de kendimi tuttum."

"Haklısın," diyorum sahte bir yatıştırma. Winchester'ı duvarda kırmaya çalışan bir adam yakaladığımız zaman mı? Caleb onu pencereden fırlatmaya çalışıyordu. Ona kalabalık bir dans pistinde bir cesedin iş için ne yapacağını hatırlattım ve geri çekildi.

İki kolunu da kırdı ve sonra onu merdivenlerden aşağı attı.

İç çekiyorum. "Bana da bir tane doldurur musun? Ve belki misafirlerimiz için buraya birkaç boş bardak getirirsin." Ne de olsa sadece bir gün önceden haber vererek buraya tekrar uçmayı kabul ettiler.

"Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum." Caleb birkaç kristal bardağı masanın kenarına bırakır.

"Ben de." Çünkü burada işimiz ne kadar çabuk biterse, Mercy'ye o kadar çabuk dönebilirim. Bu sabah tişörtü göreceğini bilmeliydim. Dürüst gerekirse hiçbir şey düşünmedim. Ama saklamış , bu gerginliği . Ve kendimi açıklamak için ona hapisanedeki yasadışı dövüş ringinden bahsetmek zorunda hissetmezdim. Caleb'a asla yapmayacağımı söylediğim şey. Öğrenirse kendini kaybeder. Bu benim açımdan aptalcaydı -konuşursa onu tehlikeye atacaktı- ama yine de bunu ondan saklayamazdım. O kapıdan içeri girdiğinde bana baktığı gibi bakmayı bırakmasına ihtiyacım vardı; kırmızı elbiseli, gözleri buz gibi bir siren gibi.

Bana dün geceki gibi bakmasını istedim.

Lanet olası Caleb söyledi, bu kadına fena halde aşık oluyorum ve onun benim için aynı şeyleri hissetmediği fikrine katlanamıyorum. Benim için aynı şeyleri hissetmeyecek.

Onu kazanmanın bir yolunu bulmalıyım.

Yapabilirim, kendime söz veriyorum. Boğazımı en etkili şekilde nereden keseceğini hesaplar gibi bana dik dik bakmasından, ben istediğimde masamın üzerine eğilmekten çekinmemesine kadar ne kadar yol kat ettiğimize bir bakın.

Sadece ona düşündüğü kadar kötü kanıtlamalıyım. Ve değişebileceğimi.

Kapı yüksek sesle çalındı. Kardeşimle bakiştık.

"Hazır mısınız?" İhtiyaç duyulması halinde Glock'un dolu ve hazır olduğu masaya doğru başını sallıyor. Olacağından değil. Perri kardeşler silah ve kablolar için iyice arandı ve biz de burada böcek taraması yaptık.

"Her şey yolunda."

Caleb gelir ve kapıyı açar.

Son zamanlarda Merrick ve Vince'i görme zevkine erişmiştim ama bu Caleb için yıllardır bir ilk. İçeri giren iki adamı uzun uzun inceleyerek geri çekiliyor.

Vince beklediğim gibi elini uzattı. Her zaman önden giden o gibi görünüyor.

Caleb bir an Vince'in eline bakar ama sonra kabul eder.

Merrick de onu takip eder. "Uzun zaman oldu."

Doğru hatırlıyorsam en az on iki yıl. Vegas'ta bir hafta sonu, sahte kimlikler ve Bellagio'da yüksek fiyatlı eskortlarla dolu bir süit. Blackjack masasında bu ikisine rastladık. İlk başta kim olduklarını anlamadık ama anladığımızda Caleb, Vince'i öyle bir tutmuştu ki güvenlik ayırmak zorunda kalmıştı.

Dylan'a başımla selam veriyorum ve o da çekerek dördümüzü içeri kilitliyor.

Bir an orada öylece durup birbirimize bakıyoruz. Muhtemelen hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz - bu noktaya nasıl geldik? Babamın bu toplantıyı önermesi, gelecekteki şeyler için kötü bir alamet, ancak bu toplantının gerçekte ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Camillo Perri ne düşünüyor? bir ittifak hakkında?

"Baban buluştuğumuzu biliyor mu?" Caleb soruyor. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalı.

"Kartel sorununu görüşmek üzere toplandığımızı biliyor. Geçici bir ittifakın faydalı olacağını kabul ediyor. Leo ve Miles'a da bunu söyledik." Vince'in dudakları titriyor. "Tek bildikleri bu."

"Şüphelendikleri tek şey de bu," diye ekliyor Merrick.

"Dürüst olmak gerekirse, aile üyeleri hakkında kaçırdıkları diğer önemli ayrıntılar göz önüne alındığında, kardeşleriniz çok keskin görünmüyor." Caleb, Merrick ile bilmiş bir bakış atıyor.

Perri'nin en küçük oğlu omuzlarını silkiyor ve duruşunu ayarlıyor, mavi gözleri sessiz bir meydan okumayla, "yüksek sesle bir şey söyle, pislik herif" cüretiyle soğuklaşıyor. Mesele şu ki, eğer hakkımızda biraz araştırma yapmışlarsa - ki eminim yapmışlardır - Caleb'in cinsel eğilimler söz konusu olduğunda "her şey olur" türünden bir adam olduğunu bilirler.

Ama ne oluyor, her zaman düğmelere basmak zorunda mı?

"Ne güzel bir kulübünüz var," diyor Vince yüksek sesle, sanki yaklaşmakta olan patlamadan dikkati dağıtmak istercesine. "Geçen ziyaretimizde Gabe'e söyledim

kıskandığımız bir hafta sonu. Merrick ve ben bu işe girmeyi konuştuk ama nereden başlayacağımızı bilemedik."

"Biz de yapmadık. Ayaklarımızın üzerinde durmamıza yardımcı olacak doğru insanları bulduk," diyorum konuşmayı devam ettirmek için.

"Ve müşteriler..." Vince ısıklık yapıyor. "Burada işimiz bittikten sonra, izini sürmem gereken biri var." Pencereye ve ötesindeki dans pistine doğru başını sallıyor.

"Kırmızı elbise," dedi Merrick dalgınca, dudaklarını büken bir sırıtışla. "Kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip etmeye hazır görünüyordun."

Vince gözlerinde şehvetle, "Bu gece o kadını yatağına kadar takip edeceğim, yapacağım şey bu," diyor.

Mercy'den bahsetmiyor olmalarına imkan yok.

"Ona yaklaşmak yasak," diye uyarıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sakinliğimi korumaya çalışarak. "Ona bakma bile."

Vince'in gözleri sanki anlık tepkimi ölçüyormuş gibi hesapla kısılıyor. Sonunda omuz silkti. "Beni süzme şekli benim hatam değildi."

"Seninle ilgilenmiyor," diye . *İlgileniyor mu?*

Şimdi boğazını temizleme ve bana uyarıcı bir bakış atma sırası Caleb'da.

Gülümseyerek, girişlerinin önündeki masamıza çektiğimiz deri sandalyeleri işaret ediyorum. "Lütfen, oturun."

Kardeşler birbirlerine temkinli bir bakış atar, Merrick ağabeyine boyun eğer. Sonunda ikisi de birlikte yaşamaya başlar ama temkinli davranırlar.

Görünüşe göre onlar da bizi ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Caleb kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onların üzerinde durmaya devam ediyor. "Söyle bize... Gabe ve benim babamıza karşı senin yardımına ihtiyacımız olacağını düşündüren neydi?" Sadede gelelim.

"Tam olarak emin değildik," diye itiraf ediyor Merrick, gözleri ağabeyimin sağlam gövdesinde geziniyor, kemerinin hemen altında duruyor.

Gülümsememi bastırıyorum. Caleb her şeyi bir kez deneyecek türden bir adam, ama sanırım Easton'ların baş düşmanının sikini yalamasına izin vermekle sınırı çizebilir. Ya da belki vermez. Ayrıca bu hareketin yakın çekim videosunu Camillo'ya gönderecek türden bir adam.

"Ama kuzeninin son zamanlarda söylediklerine bakılırsa-" Vince başlıyor.

"Vic ne ?" Caleb araya giriyor, çenesi sıkılıyor. Bu olabilir sadece Vic olabilir. Alexei, Perris'in duyacağı kadar yüksek sesle konuşacak kadar aptal değil.

Kardeşler, kimin paylaşmak istediğine karar verircesine bir kez daha bakarlar. "Vlad Easton nefes alan bir ceset olduğunu henüz anlamadı, Oğulları da onun yerine geçemeyecek kadar zayıf." diyor Merrick yumuşak bir sesle.

Kulüpten gelen hafif müzik sesi bile Caleb'ın dişlerinin gıcırdama sesini bastıramıyor.

"Öyle olmadığını biliyoruz. Zayıf yani," diye araya giriyor Vince. "İkinizin işleri hallettiğinizi bilecek kadar çok hikâye dinledik. Bu yüzden düşündük ki, eğer siz ikiniz henüz adım atmadıysanız, belki de bizim gibi olduğunuz ve size ömür boyu bir hücreyi garanti edecek her şeyden uzakta başka şeylere dalmak istediğiniz içindir."

"Babamız ve iki ağabeyimiz yıllardır aile işine daha fazla dahil olmamız için bize baskı yapıyor. Eğer Vlad da babamız gibiyse..." Merrick'in dudakları acıyla bükülür.

"Aile... sadakat..." diye alay ederek vatkadan bir yudum alıyorum.

"Saygı," diye gürlüyor Vince derin ve sahte bir İtalyan aksanıyla ve kardeşinin sırtışını kazanıyor.

"Peki, siz ikiniz ne öneriyorsunuz?" Caleb soruyor, şüpheleri hâlâ yerinde duruyor.

"Pekâlâ, her şey sırayla." Vince gömleğinin cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte bir barış teklifi. Ya da bir güven göstergesi." Kaşlarını çattı. "Buna ne demek istediğinizi bilmiyorum ama her neyse, işte burada." Kağıdı masanın üzerine fırlatıyor.

Ona uzanmadan önce kardeşime bir bakış attım.

Babamı ispiyonlayan o çakal üçüncü kuzenimizin park yerindeki koyu renkli bir sedanın ön yolcu koltuğunda otururken çekilmiş bir fotoğrafı. Direksiyonun arkasında oturan adamı Özel Ajan Jim DeShaw olarak tanıyorum, babamı takip eden federal ajan.

Ama arka koltukta da saklanmış biri var. Gözlerimi yüzünü seçmeye çalışıyorum. "Bu ... mı?" Loş ama profili -geniş burnu, dik alnı, fötr şapkasının kenarı- rahatsız edici derecede tanıdık.

"Evet," diye onaylıyor Merrick. "Ve zaman damgasına bakın."

Federaller babamızın kapısını kırmadan ve onu çizgili boxer'ı ve eşinin kazağıyla evinden sürükleyerek çıkarmadan bir gün önce çekilmiş.

Peter amca federallerle görüşüyordu.

Fotoğrafi Caleb'uzatıyorum, o da hızlıca tarıyor. "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor ama ben onun çoktan ikiye ikiye bir araya getirdiğini biliyorum. "Bu fotoğrafı kim çekti?" diye soruyor.

Merrick ona cevap olarak rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bizim adamımız var. Tıpkı sizin adamınız olduğu gibi. Hani bize çamur atmak için kazdırdığınız adam." Kardeşimin bilmiş bakışlarına karşılık veriyor.

"Buna inanamıyorum." Caleb elindeki resmi masaya fırlatır. "Bu hiç mantıklı değil. Marek'le ilgilenen Peter'dı." Ve bu resim Peter Amca'nın fareyle çalıştığı anlamına geliyordu. Ama neden onlarla birlikte o arabada olduğuna dair başka bir açıklama yok. Peter Amca'nın babamla birlikte hapis yatmıyor olması, Federallerin onun üzerinde bir kozu olmadığı anlamına geliyor, aksi takdirde onu ifade vermeye zorlardı, özellikle de Marek "ortadan kaybolduktan" sonra. Bu da Federallerin babamı yakalamasına gönüllü olarak yardım ettiği anlamına geliyor.

O serseri kuzenin bildiği bazı şeyleri nasıl bildiğini hep merak etmişizdir. Ona söylediğimizi hatırlamadığımız zamanlar, tarihler ve yerler. Ve Peter Amca'nın Marek'in ihanetini bizden önce nasıl öğrendiğini. Bize kendi iç kaynakları olduğunu söylemişti ama neden harekete geçmeden önce bu bilgiyi bize getirmede? DeHavilland, FBI'ın babamızı ihbar etmeye hazır muhbirinden haberdar olduğunda, Marek çoktan kurşun yemeye başlamıştı, sevgili amcamızın izniyle, bize bunu yapması için tuttuğumuz adamlardan hiçbirine güvenmeyeceğini söyledi.

Eğer bu resim doğru hikayeyi anlatıyorsa, o zaman Peter Marek'i FBI'a vermek için yeterli detayla beslemiş olmalı, FBI da babamı hapse atmak için yeterli detaya sahipti ve sonra onu gönderdi. Babamın özgürlüğü bir daha göremeyeceği kadar uzun süre hapiste kalmasını istiyordu. Babamın ortalıkta görünmemesini istiyordu ama onu ortadan kaldıracak cesareti yoktu.

Çünkü o zaman bizimle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Her ne kadar ikimiz de babamızdan nefret etsek de, bu göz ardı edemeyeceğimiz bir ihanet.

"Siz Eastonlar sadakati ilginç bir şekilde yorumluyorsunuz." Merrick sırtıyor.

Kardeşıme bakıyorum ve onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü görüyorum.
am.

Şok edici olsa da, tüm bunlar mantıklı gelmeye başladı. Bu aynı zamanda Tuzak.

"Bunun bizi birbirimizden uzaklaştırmak ve seninle ailen için yolu açık ve özgür bırakmak için büyük bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz?" Caleb'in sesi suçlamayla kalınlaşıyor. "Annemize yaptıklarından sonra-"

"Ailenin elleri de temiz değil," diye hatırlatıyor Vince çelik gibi bir sakinlikle.

"Aynı seviyede değil, dostum." Caleb'in yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Şu anda seninle aynı masada oturuyor olmamız bile beni hasta ediyor."

"Sana neden güvenelim ki?" İşler çığırından çıkmadan önce bunu dizginlemeye çalışarak soruyorum. Bakışlarım Merrick'e odaklandı. İkisi arasında poker suratı daha zayıf olan o.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Çünkü biz ailemizin geri kalanı gibi değiliz." Sertçe yutkunuyor. "Annen-" Boğazını temizliyor. "Ona yaptıkları yanlıştı."

"Ona ne yaptıklarını biliyor musun?" Caleb tıslıyor. Saldırmaya hazır görünüyor.

Merrick başını sallar, gözleri kısıktır.

Vince konuşuyor. "Oradaydık," diye itiraf ediyor somurtkan bir şekilde. "Her şeyi gördük."

Midem bulanıyor.

"Ben on iki, Merrick dokuz yaşındaydı. Babam bize Suburban'ın arka koltuğuna geçmemizi ve çenemizi kapatmamızı söyledi. Ona göre çok yumuşaktık. Miles ve Leo'nun bizim yaşımızda olduğu gibi sert olmalıydık."

İki yaşlı Perris hakkında çok fazla şey bilmiyorum, çok daha yaşlı oldukları dışında -şu anda kırklı yaşlarının başındalar- ve görünüşe göre babaları kadar işbirlikçiler. Miles, çok daha fazla.

Vince dudağını ısırır. "Orta koltukta oturan bir kadın vardı, kafasında bir çanta vardı. Kim olduğunu bilmiyorduk ama çok ağlıyordu, gitmesine izin vermeleri için yalvarıyordu, kocasının onu geri almak için her şeyi ödeyeceğini söylüyordu." Gözleri tekrar volta atan Caleb'e kayıyor, sonra da cilalı zemine yöneliyor. "Terk edilmiş bir depoya gittiler ve kadını oradan çıkardılar. Babam izlememizi söyledi. Ve ona ne yaptıklarını gördük."

Yüce İsa. Ne tür bir baba kendi oğullarına bunu yapar? Vlad Easton bile bunu yapmaz.

Merrick sessizce, "Birkaç gün sonra haberleri görene kadar onun annen olduğunu bilmiyorduk," diye itiraf ediyor.

"Kim olduğunun bir önemi var mı? O masum bir kadındı!" Caleb gürleri.

"Cale...", diye uyarıyorum.

Merrick, "Ona tetiği çeken babamızdı," diyor. "Peki ya diğer şeyler? Buna yol açan şeyler mi?" Ben idare ederim boğazım yanarak sormak için.

Vince sanki bunu hafızasından silmeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. "O Miles'tı. Leo ve babam ona ellerini bile sürmediler. Olmasına izin verdiler ama bunu yapan *Miles'tı*."

Olmadan bir milisaniye önce geldiğini görüyorum. Caleb geri çekiliyor ve elindeki bardağı havaya fırlatıyor. Doğruca pencereye doğru uçuyor ve büyük bir gürültüyle çarpıyor. Kristal sayısız parçaya ayrılarak ofisin her tarafına dağılıyor ve geriye çatlak camlardan oluşan bir örümcek ağı kalıyor. Mucizevi bir şekilde, pencere dayanır.

"Caleb!" Ayağa kalktım ve hasar kontrolü yapmamız gerekip gerekmediğini görmek için aşağıdaki dans pistinin görüntüsünü kontrol etmek için acele ediyorum. Birkaç meraklı kafa döndü, insanlar yukarı bakıyor. O kadar yakın oldukları için duymuş olmalılar ama muhtemelen hasarı göremiyorlar. İçimi çektim. "Bunu hemen bantlamalıyız." Hoparlörlerden gelen tüm o bas sesleri bunu paramparça edebilir ve o zaman bir sorunumuz olur.

Buradayken, bakışlarımın gezinmesine engel olamıyorum. Dans pistindeki kıpkırmızı parıltıyı fark ediyorum. Mercy sarışın arkadaşıyla dans ediyor. Wayne ve Dwayne kolayca ulaşılabilircek sağlam zirveler ve etrafta dolaşan tazılar farkında görünüyor. Ama hayır... Mercy'nin arkasından yaklaşan aptal bir herif var.

Dişlerimi sıkıyorum. Üç...iki...

Wayne etli pençeleriyle adamın omuzlarını kavıyor ve onu geriye doğru çekerek kendisinden uzaklaştırıyor.

Rahat bir nefes aldım. İyi de oldu, çünkü bu biraz daha sürseydi, yeni bir iş arıyor olacaktı. Ona da söyledim. Kimse benim kızıma yaklaşamaz, özellikle de şu anda olduğu gibi dengesiz bir haldeyken. Ya da ben öyle duydum. Lulu ve Raina vardiyalarının yarısını kışlarında tıkaçlarla geçiriyorlar. Caleb ya da benim için geldiklerinde çoktan orgazm olmuş oluyorlar.

Mercy'nin beni böyle endişeyle beklediğini düşününce gülümsüyorum. O küçük, ipeksi elbisesi ve beni siken ayakkabılarıyla içeri girdiğinde,

Sahip olduğum birkaç dakikayı alıp onu bu masanın üzerinde becermemek için yapabileceğim tek şey buydu.

"Miles'ı otobüsün altına atmakta neden bu kadar kararlı görünüyorsun?" Caleb parmağını havaya kaldırarak sorar, sesi artık buz gibi sakindir. "*Bunca yıldan* sonra, neden şimdi buraya gelip acı dolu yaralar açıyorsun? Çünkü bir şey yapacağımı biliyorsun, değil mi? Artık kardeşin olduğundan emin olduğum için herhangi bir ateşkes umurunda değil. Bunu bilecek kadar zekisin, değil mi?"

"Yeterince zekiyim." Merrick başını sallayarak bir süre ellerini inceledi. "Ve onun hak ettiğini aldığını görmekten mutluluk duyacağım."

"Neden?" Kardeşim fırsat bulamadan soruyorum ve ardından farkına varıyorum. "Siz ondan korkuyorsunuz."

Çenesi gerilir. Tekrar konuşması için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. "Kısa bir süre önce biriyle görüşüyordum." Tereddüt ediyor, bakışları Caleb'a çok yumuşak bir şekilde kayıyor. "Adı Ryan'dı. Mecbur kadar bunu gizli tutuyorduk."

"Buna ne karar verecek?"

Vince iç çeker. "Babamız hasta. Ölümçül. Belki bir yılı daha kaldı."

"Kimsenin bundan haberi yok," diye ekliyor Merrick.

"Başınız sağ olsun," diye Caleb, ben benzer bir şey söylemeye fırsat bulamadan. ne olduğunu sormuyorum. Umurunda bile değil. Tek umudum opioid pompalanmasının o yaşlı yılanı yardımcı olmaması, bu dünyayı sürekli, dayanılmaz acılar içinde terk etmesi.

Teşhis her neyse, Stan bile ortaya çıkaramadığına göre derinlere gömülmüş olmalı.

"O öldükten sonra kendi yollarımıza gitmekte özgür olacağımızı düşündük. Hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşayacaktık. Ama görünen o ki Miles daha çok babamıza benziyor." Merrick bir an ellerini inceliyor ve tekrar başını kaldırdığında, gözlerini kırpmadan önce gözlerinin üzerinde hafif bir parıltı olduğunu fark ediyorum. "Ryan yaklaşık bir ay önce ortadan kayboldu. Evine gittiğimde gitmişti. Kesinlikle bir boğuşma olmuştu. Eşyalar kırılmıştı. Cüzdanı ve telefonu hâlâ oradaydı. Onu bulması için adamımızı aramaya hazır bir şekilde eve gittim ve Miles, Ryan'a doğum gününde verdiğim altın zincirle beni orada bekliyordu." Bir an dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kanla kaplıydı. Ryan'ın hiçbir zaman gelmeyeceğini söyledi... hiçbir zaman."

Kahretsin. Miles yeni nesil Camillo. Ve muhtemelen daha kötü.

Caleb derin bir iç çeker ve başka bir şey söylemeden votkaları yeni bardaklara doldurur, birini önce genç Perri'ye uzatır.

Merrick minnettar bir baş hareketiyle kabul ediyor ve hepimiz düşüncelerimizle baş kalıyoruz.

Caleb sonunda oturuyor. "Yani kardeşine hiç bağlılık duymuyorsun."

"Sadakat mi?" Merrick alay ediyor. "O herifin ölmesini istiyorum." "Ama bunu yapacak kadar taşaklı değilsin."

"Taşaklarım gayet iyi." Merrick'in çenesi gerilir. "Ama o benim kardeşim. Bunu nasıl yapabilirim?"

"Ama yapabileceğimizi biliyorsun. Ve az önce bize söylediklerine bakılırsa yapacağız da." Parçalar yerine otururken Caleb kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Etkilendiğini söyleyebilirim.

"Yani Camillo'nun bir ayağı mezarda, Miles'ın yeri mezarda ve Peter Amca da babamıza bu resmi mezara girecek," diye düşünüyorum. Kazılacak çok çukur var.

Vince, "Her şey domino taşlarının doğru zamanda, doğru şekilde düşmesi meselesi," diyor.

"Ama Camillo henüz bir yere gitmiyor. Ve hala babamızla ilgili bir sorunumuz var. Peter Amca'nın devreden çıkmasıyla, Harriet'i yönetmemiz için bizi daha da zorlayacak. Bunu içeriden yapamaz." Caleb son votkasını da yudumluyor. Bu gece tam bir enkaz olacak. Dikkatli olmazsam ben de öyle olacağım. Son içkimi de geri atıyorum.

Vince kaşlarını çattı. "Harriet?"

Caleb başını sallayarak "Hiç sorma," diye mırıldandı. "Ama diyelim ki babalarımız bir şekilde bu işin dışında kaldı-"

"Babamızı Miles'ın öldürülmesinin Vlad'ın işi olduğuna ikna edebiliriz. Doğrudan onun peşinden gitmesi gerektiğine," diye öneriyor Merrick. "Baban orada kolay hedef."

Tanrım. Alnımı ovuyorum. Gerçekten bundan mı bahsediyoruz? Ne kadar nefret dolu olursa olsun, o bizim babamız.

"Doğru. Bu durumda Leo sizin tarafınızda, Vic ve Alexei de bizim tarafımızda kalıyor," diyor Caleb ve bu karanlık yolda ilerlemeye devam ediyor. "Bu işi devam ettirmek için savaştacak tek kişiler onlar ve bizi saf dışı bırakmaktan mutlu olurlar."

"O zaman karteli birlikte ele geçirsinler," diyor Vince. "Sorun çözüldü."

Caleb içkisinden bir yudum alırken homurdanıyor. "İyi eğlenceler."

Bu gerçekten oluyor. Aslında bu masanın etrafında oturup cinayet planlıyoruz. Çoklu cinayetler. Hedefler ölüm sertifikalarını defalarca hak ettiler ama yine de.

İçimde gergin bir sancı kıpırdanıyor ama bastırıyorum. Dünya onlarsız daha iyi bir yer olacak. "Öyleyse... bir oyun planına ihtiyacımız var." Sırayla her birine

. "İyi davranmalı ve hepsinin burada konuştuğumuzu sandığı ittifakla ilerliyormuşuz gibi yapmalıyız." Çünkü içlerinden biri *gerçekte* neler olup bittiğini öğrenirse, bu savaş anlamına gelirdi. "Evet, alınma ama senin o lanet amcana güvenmiyorum.

Bizi sırtımızdan bıçaklıyorlar," diyor Merrick sivri bir bakışla.

"Sonunda hemfikir olduğumuz bir şey." Caleb kadehini kaldırıyor ve en genç Perri de kadehi tokuşturuyor.

"Peki o zaman ne yapacağız? Bir plana ihtiyacımız var," diye ısrar ediyorum. İdeal olanı, ellerimizi mümkün olduğunca az kana bulayacak bir plan.

Caleb iç çeker ve bir kadeh daha doldurur.

ON BİR MERHAMET

"Bütün gece başka bir yerde olacaksa neden seni buraya getirtti?" Michelle alay ediyor.

Omuz silkiyorum. "Yapabildiği için mi?"

"Sanırım daha kötüsü *de olabilirdi*." Michelle manikürlü elini VIP bölümünde -özel masaların ve pahalı şişe servisinin olduğu karanlık bölmelerde- ve sonra elindeki boş bardağa bakıyor.

Dwayne fark eder ve eğilir. "Bir tur daha ister misin?"

"Öyle mi sevgilim?" Ona sırtıyor, sallantılı küpeleri ışığı yakalayıp parıldıyor.

Kıkırdamasıyla birlikte gözleri parıldıyor. "Bu sefer ekstra kirli mi?" "*Çok* kirli." Göz kırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Böyle devam ederse gecenin sonunda bu masanın üzerinde sevişiyor olabilirler. En azından vücut ağırlığını kaldırabilir. Tecrübelerimden biliyorum.

Bir içki daha içmemeliyim. Muhtemelen zaten çok içmişimdir. Michelle'e iyi bir arkadaş olmak için elimden yapmama rağmen, sinirlerim altüst olmuş durumda. Son derece mahrem bir parçamın içindeki yabancı cisim bir yana. Sadece o olsaydı, muhtemelen iyi olurdu. Gabriel'e vücudum konusunda güveniyorum ve daha sonra her ne yaparsak bundan zevk alacağımı biliyorum.

Ona güvenmediğim şey kalbim ve günahkâr parmaklarını bir şekilde kalbimin etrafına dolamayı başardığından endişelenmeye başlıyorum.

Aramızda bir şeyler değişiyor. Dün gece, o samimi, uykulu seks sisinde başladı ve henüz ne olduğunu tanımlayamasam da, bunun beklediğim veya istediğim son şey olduğunu biliyorum - ona farklı bakmak. Ve şimdi de kanlı gömlekler ve o mu, değil mi?

katil ve onun suç ailesinin faaliyetlerini ifşa etmesi, sadece seviştiğiniz kadına, onun için bir ton para ödemiş olsanız bile söylemeyeceğiniz bir şeydir.

Ve işte buradayız, işler daha da değişiyor. Daha yoğun hale geliyor. Kalbimi mi istiyor?

Gabriel gibi bir adamın bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim. Bir kadının kalbine giden yol kesinlikle seninle yatması için ona rüşvet *vermek değildir*.

Ama belki o da aramızdaki bu değişimi beklemiyordu.

Daha da rahatsız edici olan şey ise bana hapishanedeki yasadışı dövüş çetesine dahil olduğunu söylemesi ve benim bunu umursamamam. Böyle bir şeyi bana ifşa etmesi garip bir gurur kaynağı.

Bununla nasıl gurur duyabilirim ki? Bana ne oluyor böyle?

Bakışlarımın flaş ışıklarını ve kafes dansçılarını yansıtan ama daha fazlasını göstermeyen ayna duvarına doğru kaymasına izin veriyorum ve midemdeki o kemirici his kıpırdanıyor.

Gabriel için *endişeleniyorum*.

Bu adam için endişelenmek istemiyorum. Endişelenmemi hak etmiyor ama yine de kendime engel olamıyorum.

"Ee? Gabriel ve seksi sürtük kardeşi nerede?" Dwayne gider gitmez Michelle bağırıyor. Dördüncü martinisini içiyor ve muhtemelen onu yatağına taşıyacağım.

"Ofislerinde. Şu anda biriyle görüşüyorlar. Bilmiyorum. Kulağa önemli geliyordu."

"Oraya gitmeli ve küçük 'toplantılarını' bölmeliyiz." Michelle bu kelimeyi parmaklarıyla havaya kaldırıyor.

Caleb'in oraya hışımla girdiğinde yüzünde oluşan gerginliği hatırlayınca başımı sallıyorum. "Evet. Bu kötü bir fikir olurdu."

"Tabii ya. Çünkü onlar temelde mafya." Gözleri dramatik bir şekilde genişledi.

"*Michelle...*" Etrafa bakındım. Tanrı'ya şükür, kimsenin bir şey duyamayacağı kadar gürültülü.

Hoparlörlerden akılda kalıcı bir dans şarkısı yükselmeye başlıyor ve kız bir çığlık atarak ellerini havaya kaldırıyor. "Hadi gidip dans edelim!"

Akılsız arkadaşşıma iç geçirdim. Şu anda o dans pistine geri dönme fikri bana hiç de cazip gelmiyor. Bankın üzerinde sallanmaya başladığımda kaslar kasılıyor, baskıya karşı sürekli nefes alıyorum. Michelle'e Gabriel'in içime bir tıkaç yerleştirdiğini ve dans neredeyse boşalacağımı söylemeyeceğim. Eminim ki

Onunla tekrar çıplak olma beklentisinin külotumu ıslattığını ve Gabrieli rahatlayabilmek için olduğu kadar güvende olduğunu bilmek için de görmek istediğimi itiraf edeceğim.

Uzun boylu erkeklerden oluşan bir kalabalık soldan yaklaşarak dans pistine doğru çekilmemizi engelliyor. Gabriel hücumun başını çekiyor, onu buraya gelirken yanından geçtiğim iki adam, Caleb ve grubu daha da etkileyici gösteren birkaç fedai izliyor. Ve ölümcül.

Gözlerim sadece Gabrieli görüyor, yakasının bir düğmesini daha açmış, yüzü her zamanki gibi yakışıklı ama taş gibi. O toplantı her ne hakkındaysa, iyi geçip geçmediğini söyleyemem. Şimdi adamlarla buraya geldiğine göre iyi geçmiş olmalı.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor.

Michelle yana kayıyor ve ağzını kulağıma bastırmak için eğiliyor. "Ne. Ne. Cehennem. Merce! Bana arkadaşlarının ne kadar seksi olduğunu söylemedin!"

"Arkadaş" muhtemelen ne oldukları için doğru kelime değil, ama tepkisi için onu suçlayamam. Grup etrafımızdaki herkesin başını döndürüyor.

"Hangisi Caleb?" Eliyle soruyu geçiştiriyor. "Aslında boş ver. Herhangi birini yaparım. Hepsini."

"Dwayne'den sonra tabii ki."

"Hepsi iyi bir gece çalışmasında," diyor sahte bir ciddiyetle, avuçlarını siyah dantel elbisesinin üzerinde düzelterek. "Tanrım, ne zaman bu kadar sapık oldum?"

Muhtemelen benimle aynı zamanda. Gabriel'in hayatıma girdiği sıralarda.

Kabinin içine çökerek çıkışımı engelliyor ve bana yaklaşıyor. "Selam bebeğim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve kendimi iç çekerken buluyorum. "Nasıl gitti?" Mavi gözlü, sakallı ve kolunda dövmeler olan adamın bana baktığını görüyorum, ifadesi soğuk ve hesapçı.

"Beklediğimden daha iyi. Ama daha da önemlisi" - bakışları elbisemin üzerinde geziniyor, göğsümde duruyor. Acaba meme uçlarım bu ipeksi kumaşın arasından görünüyor mu? Kontrol etmeye cesaret edemiyorum. "Nasılsın?"

"Tamam."

"Gerçekten mi? Sadece iyi mi?" Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, dili dikişin üzerinde geziniyor ve nefesimi kesiyor. Ama derinleştirmiyor. Onun yerine sakallı adamın bakışlarına karşılık vermek için dönüyor.

"Neden şu anda kendi bölgeni işaretliyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Çünkü öyleyim." Ağzını boynuma, kulağımın hemen altına bastırmak için eğiliyor. "Ne kadar ıslaksın?"

Diğer her şey ve herkes kaybolurken kalbim hızla çarpmaya başlıyor, tüm dikkatim yanımdaki bu seksi, her şeyi tüketen adamın üzerinde. Sesimi yumuşatmak için mücadele ederek yutkunuyorum. "Ben aslında Sahra'yım."

Karşılık veren kahkahası omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor. Masanın altında, nasırlı elini çıplak bacağımın üzerinde gezdiriyor, kalçamdan elbisemin eteklerine doğru ilerliyor.

Nefesimi tutuyorum, parmaklarını külotuma daldırıp beni yalancı çıkarmasını bekliyorum ama onun yerine elini dizime koyuyor ve Michelle'i başıyla selamlamak için eğiliyor. "Tekrar hoş geldin. Anladığım kadarıyla Dwayne sana iyi bakıyor?"

"Eğer hayallerimin erkeğiyle tanışma fırsatımı engellemekten bahsediyorsan, o zaman evet, ona büyük bir zam yapmalısın," diye takılıyor Michelle ama sonra gözleri Gabriel'den Caleb'e ve arkasındaki göz alıcı duvara kayıyor.

O sırada sarışın garson Lulu iki kirli martinimizle yanımıza geliyor. Gabriel ve Caleb'i gördüğünde, bütün gece bizim için takındığı sahte gülümseme gerçek oluyor. Gabriel'e göz kırpmıyor ve Caleb'in yanına yaklaşıp duyamadığım bir şey söylüyor ama bu onun sırtmasına ve umursamazca omuz silkmesine neden oluyor.

Caleb içkilere doğru başını sallıyor. "Onların mı?" Dudaklarından okudum.

"Evet," diyor ve ben onu duyamasam da sesinin acı bir sızı taşıdığını hayal ediyorum.

İşini yapmasına izin verir gibi geri çekiliyor. Ya da onu yönlendirmek için. Ona şehvet dolu bir bakış fırlattıktan sonra, içkileri önümüze koymak için uzun oval masanın üzerine eğiliyor, etkileyici, mağazadan satın alınmış göğüslerinin dekoltesine kolayca bakabileceğim kadar uzağa. Sütyen giydiğinden bile emin değilim. Emin *olduğum* şey, arkadaki erkeklerin de diğer açıdan bakıyor oldukları. Duruşunu genişletiyor.

Aman Tanrım.

Bahse girerim bir ton bahşiş kazanıyordur.

Caleb ve Gabriel'in Lulu ile yattığına hiç şüphem yok. Muhtemelen sayısız kez. Ayrıca Lulu'nun bir sik değiştirici olabileceğine de şüphem yok ama aynı zamanda şu anda delicesine kıskanç, bu yüzden bütün gece bize karşı tuzlu. Yani, VIP masa, özel koruma, bütün gece açık hesap... Benim onun için sıradan bir gecelik sikiş olmadığını anlamış.

Her neyse. Caleb'in sikini alabilir ama ben bitirene kadar Gabriel'inkini alamaz. Çabucak öğrenmesi gereken bir şey.

Kendime engel olamıyorum. Eğiliyorum ve dudaklarına yumuşak, yavaş, kışkırtıcı bir öpücük konduruyorum.

Geri çekildiğimde sırtıyordu. "Neden şu anda kendi bölgeni işaretliyormuşsun gibi hissediyorum?" Daha önceki sözlerimi tekrarlıyor.

"Çünkü öyleyim." Onun sabit bakışlarına karşılık veriyorum. "Onu becerdin mi?" "Evet," diye itiraf ediyor tereddüt etmeden.

Cevabı bekliyordum ama yine de mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Onu tekrar becerecek misin?"

"Ben seninleyken olmaz."

Ama yine yapacak, *benden sonra. Bizden sonra.*

Bu düşünce beni neden bu kadar tedirgin ediyor?

Ben martinimden bir yudum alıp sıkıntıyı uzaklaştırmaya çalışırken bakışları ağzıma kilitleniyor.

Caleb Wayne'e bir şeyler söylüyor, o da hızla diğer adamları karşımızdaki masaya götürmek için harekete geçiyor. Hepsinin buraya sığamayacağından değil, not ediyorum. Elini Lulu'nun küçük sırtında gezdirerek onları yönlendiriyor ve sonra Michelle'in diğer tarafındaki kabine yerleşiyor. Gözlerini en yakın arkadaşşıma dikmiş, şehvet dolu niyetini yüzüne yansıtmış bir şekilde yaklaşıyor.

"Hey, Michelle?" Kulağına eğilip şöyle dedim: "Kurbağaları öpmeni engellememi istediğin zamanı hatırlıyor musun? Siğilli bir kurbağayı becermek üzeresin. Seni uyarmadığımı söyleme."

"Evet. Umurumda değil. Onu katlayacağım." Ona hülyalı hülyalı bakarken bardağının sapıyla oynuyor.

"Bu çok güzel." Caleb uzanıp parmak ucunu kadının köprücük kemiğini süsleyen narin elmas ve zümrüt kolyenin üzerinde gezdiriyor.

Titriyor. "Öyle değil mi? Yeni parçalarımızdan biri. Ailem Scottsdale'de Banks Mücevherat'ın sahibi."

Gabriel'in kalçalarımın arasından kayan eli ve nemli külotuma sürtünen parmak uçları dikkatimi dağıttığı için yanıtını kaçırıyorum. "Siktir." Yontulmuş çenesi geriliyor. "Beni istediğini ne zaman itiraf edeceksin?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bunun neresi eğlenceli?" "Benim için aç."

"Sana söyledim, şov yok," diye karşılık veriyorum, itaat etme ve bacaklarımı ayırma dürtüsüyle savaşıırken bile. VIP bölümü mahremiyet sağlayacak şekilde tasarlanmış, karanlık

girintiler, derin masalar ve yanları örten ağır perdeler. Karşımdaki masanın altını göremiyorum ve onların da beni göremediğini varsaymak zorundayım.

Bir anlığına görebilecek tek kişi Michelle'dir ve o da şu anda Caleb'la ilgilenemeyecek kadar büyülenmiştir. Ayrıca, hiçbir şey onu şok edemez.

"Lütfen, Mercy," diye homurdanıyor, ama parmaklarını külotumun dikişinin altından geçirip kalçalarımı ayırmaya başlamış bile. İki parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor.

Bacaklarımı daha da açarak, Gabriel'in masanın yüzeyinin altında bana ne yaptığını fark eden biri olup olmadığını görmek için müzik çalarken gözlerimin etrafımızdaki yüzleri rahatça dolaşmasına izin veriyorum.

Karşımdaki sakallı adam dikkatle bizi izliyor.

Gabriel, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkaran tüy gibi hafif öpücüklerle çene çizgimi sarıyor. "Daha önce benimleyken hiç bu kadar ıslanmamıştın," diye mırıldanıyor ve başparmağıyla klitorisimi okşuyor. "Boşalmaya ne kadar yakınsın?"

"Yaklaştım," diye itiraf ediyorum, elini tutmak için uzanıyorum. Gabriel'le geçirdiğim birkaç dakika beni oraya götürmeye yetiyor. Ama karşımdaki adam hiçbir şey göremiyor olsa da, neler olup bittiğini pekâlâ anlayabilir. "Onun önünde olmaz."

Gabriel'in bakışları benimkileri takip ediyor. Boğazından derin bir hırıltı kaçıyor, ama parmaklarını rahatlıyor. Bir saniye sonra kalçalarımın beni kucağına çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum. Tıkaç yer değiştiriyor, derinlerde bir şeye sürtünüyor.

İçkimden bir yudum alırken umutsuzca bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Eğilip dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bu ve benim sikim içindeyken ne kadar sıkı hissedeceğini *bir* düşünsene."

Vücudumun tüm bunları kabul ettiğini hayal bile edemiyorum, ama kabul edip edemeyeceğini öğrenmek için kendimi giderek daha istekli buluyorum. Şimdilik dilimi ısıırıyorum ve Ariana Grande'nin "Dangerous Woman" şarkısının sabit tınısının tadını çıkarırken içkimi yudumlamaya odaklanıyorum. O an için mükemmel bir şarkı. Gabriel'in bana yaptığı şey bu - onda beni çıldırtan bir şey var, beni sınırlarımın ötesine iten bir şey.

"Biraz rahatlamaya mı çalışıyorsun?" Gabriel'in sesinde huysuz, alaycı bir tını var.

Ancak o zaman kalçalarımın müziğin ritmine göre döndüğünü fark ediyorum.

"Sadece şarkıyı gerçekten seviyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gabriel sakinmiş gibi davransa da nefes alış verişini düzensiz, göğsü kabarıyor ve

Gözler büyümüş.

Ve aleti kıcıma doğru sertleşti.

Orgazm olmak için çaresiz olabilirim ama en azından o da öyle. Hangimiz önce kırılacak?

Kalçalarımı onun aletine doğru sertçe vurarak ritm tutturuyorum ve ikimizin de inlemelerini kazanıyorum, çünkü o tıkaç bir kez daha içimde kayıyor. Bu onunla oynamak için yeni favori oyunum olabilir.

"Ofisime. Şimdi," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum ve bunun eşit derecede tatlı ve muzaffer olduğunu hayal ediyorum, çünkü Gabriel ilk kırılıyor ve bu sadece saniyeler sürdü. "Üzgünüm ama arkadaşımı burada yalnız bırakamam."

"Caleb ile birlikte."

Ona yüksek kaşlı bir bakış attım. "Aynen öyle." "Caleb!" diye bağıyor.

Kardeşi eğiliyor ve uzun, sert bir bakışı paylaşıyorlar. Michelle gözlerimi yakalıyor ve omuz silkiyor.

Bir süre sonra Caleb gözlerini devirir ama sonra teslim olmak için ellerini kaldırır.

"Caleb onu rahatsız edilmeden eve götürecektir. O iyi." Gabriel beni kucağından indiriyor ve kabinden çıkıyor, bir elini kasıklarına dayayarak kendini ayarlıyor, hareketini gizleme zahmetine girmiyor. Sadece o gözle görülür bir ereksiyonla orada durabiliyor ve gülünç görünmüyor. Elini bana doğru uzatıyor ve ben de elindeki sözsüz uyarıyı görüyorum.

Ne zaman, ne olursa.

Neden bununla savaşıyorum?

Kıpırdanıyorum, karşımdaki masayı göstermemek için eteğimi aşağı çekiyorum.

Michelle'e dönüp bakmıyorum bile, elimi tutarken dikkatim önümdeki güçlü adamda. Diğer masaya doğru tek bir baş hareketiyle, dikkatini çekmeye çalışan birkaç kişiyi fırçalayarak beni merdiven boşluğuna götürüyor.

"Kimse yukarı çıkmayacak," diyor altta duran adama ve beni önüne çağırıyor. Artık tepede bekleyen bir fedai yok.

İçgüdüsel olarak elbisemi aşağıda tutmak için uzanıyorum, ama elimi geri itiyor. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, Gabriel'in yüzünün kıcıma ne kadar yakın olduğunun farkındayım.

Ağır elik kapı daha yeni kapanmıştı ki bana doğru hücüm etti ve beni kapıya doğru itti. "Baştan çıkarmayı seviyorsun, değil mi?" diye gürleyor, elleri elbisemin askılarına gidiyor ve onları omuzlarımdan itiyor. İpek elbise zahmetsizce yere düşüyor ve sonra askısız sütyenimin kopasına uzanıp onu açıyor. Göğüslerim ortaya dökölüyor, ağır ve dolgun hissediyorum ve onun dokunuşu için ağrıyor.

Kölötümü çekip indiriyor, yerdeki elbiseye katılmasına izin veriyor ve sonra Gabriel geriye, masaya doğru adım atıyor, bakışları kırmızı stiletto ayakkabılarımda çıplak olan formumu yiyor. "Buraya gel."

Pencerenin üzerindeki bant şeritleri dikkatimi çekiyor, cam kırılmak üzereyken ihtiyaç duyduğunuz türden bir şey. Toplantıdan önce böyle değildi. "Ne oldu?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Yok bir şey." Kemerini ve fermuarını açıp pantolonunu ve boxer kölotunu indiriyor. Gömleğinin eteklerinin altından çıkan ereksiyonu ağzımı sulandırıyor. Avucunun içine aldı. "*Hemen* buraya gel, Mercy." Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Ona doğru ilerlerken adımlarımı düzgün ve yavaş atıyorum, dudaklarımda hain bir gülümsemenin oluştuğunu hissediyorum. Bana olan çiğ ihtiyacının tadını çıkartıyorum.

Elini masaya sertçe vurarak yüzeyi temizler ve birkaç kristal bardağın uçarak cilalı zemine çarpıp parçalanmasına neden olur.

Beni kalalarımdan yakalamadan önce sıçramak için ancak zamanım oluyor. "Eğil," diye sert bir ses tonuyla emrediyor. Bu gece ikinci kez kendimi onun ofis masasının üzerine yayılmış buluyorum.

Gabriel'in gömleğinin iki yanından tutup çektiğini ve düğmelerin her yöne uçuştuğunu görmek için tam zamanında penceredeki yansımayı kontrol ediyorum. Harap olmuş giysiyi yere fırlatıyor ve onu arkamda, pantolonu dizlerinin etrafında toplanmış ve mükemmel, güçlü vücudunun geri kalanı çıplak bir şekilde bırakıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Ve ona daha iyi bir açı vermek için sırtımı eğdiğimde, dudaklarından baş döndürücü bir gırtlak sesi çıkıyor.

İçime dalmasını bekliyorum ama onun yerine eğilip göğsünü sırtıma bastırıyor, sıcak teni masanın soğuk yüzeyine kıyasla bir şok etkisi yaratıyor. Saçlarımı bir tarafa doğru tarıyor ve dilini ensemdede gezdiriyor. "Benimle alay etmekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, kalçalarını döndürüyor, sert boyu tıkaçın tabanına bastırıyor. Sanki

Bana orada olduğunu hatırlatmak için -sanki unutabilirmişim gibi- leğen kemiğini öne doğru sarsarak kaydırıyor.

İçimden bir inilti kaçıyor. "Şimdi kim kimi kızdırıyor?" Fısıldayarak ona doğru eğildim.

"Belki de henüz sana vermemeliyim. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor." Elleri üzerimde, masanın arasından geçip göğüslerimi avuçluyor, beni daha da muhtaç hale getiren sabit vuruşlarla onlara masaj yapıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu kadar savunmasız olmanın yoğunluğunun tadını çıkarıyorum.

"Daha önce hiç olmadığın kadar sert boşalmaya hazır mısın?" diye fısıldıyor, acıyı dindirmeden önce meme uçlarımı birlikte çimdikliyor.

"Evet."

Yüzü saçlarıma gömülü. Kokumu içine çekercesine derin derin nefes alıyor, parmakları başımın üzerinde benimkilerin arasından geçiyor. Başının kıvrımlarımı dürttüğünü, yol gösterici bir elin yardımı olmadan o ıslak açıklığı aradığını hissediyorum. Çabucak buluyor.

Sonunda içime girdiğinde nefes nefese kalıyorum, tıkaçın ve çevresinin kombinasyonu beni birkaç sakinleştirici nefes almaya zorluyor.

"böyle, bebeğim. Hepsini içine çek. Buna bayılacaksın," diye ikna ediyor.

O içimde daha derine battıkça, vücudum onu kabul etmek için genişçe gerildikçe, tıkaç değiştikçe, basınç arttıkça nefes nefese kalıyorum. Şu anda hissettiğim tam olarak acı değil ama tam olarak zevk de değil. Bana sert davranmasına dayanabilecek miyim bilmiyorum.

Ellerimi bırakıyor ve üzerimde durmak için kendini yukarı çekiyor. "Bu sıkı kıcı almak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldanıyor.

Tanrım, bırakın *onu*, içime koyduğu bu küçük tıkaçla bile zor başa çıkıyorum.

"Bu manzarayı görmelisiniz."

"Çok konuşuyorsun," diye soluk soluğa ona doğru tekrar hamle yapmaya cesaret ettim.

ciğerlerimden bir nefes çaldı.

Kıkırdıyor. Dışarı kayarken baskı hafifliyor, ama bana tekrar çarptığında intikamla geri geliyor. Dudaklarım sessiz bir çılgılla birbirinden ayrılıyor, bu zevk-acı kombinasyonu sesimi çalıyor.

"Burada kimse seni duyamaz bebeğim. Hepsini dışarı çıkar." Geri çekiliyor ve tekrar içime dalıyor, bu sefer içimdeki o sinir yumağına çarpıyor. Tanrı'ya şükür çoktan masanın üzerine yayılmıştım, çünkü bu hareket dizlerimi büküyor.

Bir başka derin dalış ve bu sefer ciğerlerimden kopan sesler duyulabilir ve ahlaksız. Sırtımı ince bir ter tabakası kaplıyor. Bacaklarım titriyor.

Ama sikini içime doğru her çekişinde ve itişinde, vücudum biraz daha açılıyor, onu daha kolay karşılıyor, ta ki geriye doğru savrulma ritmine düşene, sikine binene, "daha" ve "daha sert" kelimeleri dudaklarımdan inleyerek dökülene, seksim ihtiyaçla sıırılsıklam olana kadar.

Gabriel güçlü, ustaca hamlelerle içime giriyor, çığlıkları daha yüksek ve daha çaresiz hale geliyor, her seferinde tatlı noktama çarptıkça kalçalarımı daha sıkı kavıyor.

Yaklaşan patlamayla ilgili çok az uyarı var - omurgamdan aşağıya doğru yayılan bir ürperti, karnımın derinliklerine ve uyluklarıma doğru şişme, bacaklarımı mümkün olduğunca geniş açma ve seksimi ona gösterme dürtüsü - ve tek bir kelime bile edemeden orgazmım içimden geçiyor. Gabriel'in adını haykırıyorum, mide kaslarım gerilirken ve içimdeki tüm o hassas, özel kaslar kasılırken düşünemiyorum.

Çılgın kafamın ortasında bir yerde, Gabriel'in gırtlaktan gelen inlemelerini duyuyorum, sıcak tohumunu fişkırtırken kalın boyu içimde titreşiyor. Bu düşünce içimin zevkle zonklamasına neden oluyor. İkimiz de sakinleştiğimizde, tenim kızardığında, uzuvlarım esnekleştiğinde, bedenim doyduğunda dudaklarımdan kaçan tatmin edici iç çekişe engel olamıyorum.

"Bana bunun *sadece* iyi olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. Ona yalan söyleyecek enerjim bile yok.

İçimden kayarak çıkıyor ve kaslarım ani boşlukla kasılıyor. Ama tıkaç hâlâ orada. "Bir saniye kıpırdamadan dur. Tamam mı bebeğim?" Tabanı ile oynadığını hissediyorum. Nazik bir çekişle yavaşça çıkarıyor. Masanın üzerinde kalan tek bardağın içine bırakırken bir çınlama sesi duyuyorum. "Güzel," diye mırıldanıyor, avuç içleri kış yanaklarıma bastırarak beni iyice açıyor. Dilinin oradaki hassas derinin üzerinde gezindiğini aniden hissedince hafifçe sarsılıyorum ama kıpırdamayacak kadar bitkinim. Gabriel bu noktada bedenime istediği her şeyi yapmakta özgür.

Ama tek istediği bu gibi görünüyordu. Kıçıma şakacı bir tokat attı ve sonra pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatmak için uzaklaştı. İsteksizce kendimi yukarı çekiyorum. Artık o baş döndürücü an sona erdiğine göre, Gabriel'in ofisinde çırılçıplak durmak garip hissettiriyor. Ya Caleb içeri dalarsa? Gabriel bu sefer kapıyı kilitlememiş.

Temizlenmek için ofis banyosuna giriyorum ve sonra kıyafet yığınma yöneliyorum, külotumu nazikçe tekrar giyiyorum. Islak malzemenin verdiği hisle ırkiliyorum. "Seninle birlikte olduğum sürece yanımda külot taşımaya başlamam gerekecek," diye mırıldanıyorum sütyenimi bağlarken.

Gabriel kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Ya da hiç giyme," diye karşılık veriyor. Yerden gömleğini alıyor ve eksik düğmelere kaşlarını çatıyor.

"Yirmi dört saat içinde iki gömlek mahvoldu," diyorum. Bu seferki kendi eliyle.

İç geçiriyor ve çöpe atıyor.

"Merak etme. Bu senin için iyi bir görünüm." Üstsüz haline bir parmağımı salladım. "Eminim müşterileriniz bunu takdir edecektir. Eve birkaç taze kadın getirebilirsin."

"Benimle işin bitti mi? Tam bir ayı kaldıramıyor musun?" Gülüyor ve birkaç gömleğin daha asılı olduğu dolabın kapağını açıyor. Başka bir düğmeli gömlek çıkarıp giyiyor.

Meraklı gözlerim penceredeki bantta geziniyor. "Peki, burada daha önce ne oldu? Toplantınız sırasında?"

"Sadece Caleb ve onun öfkesi." Bakışlarımı takip etme zahmetine girmiyor. Neden bahsettiğimi biliyor.

"Evet, bir tane olmasını beklemiyordum." Şimdiye kadar sadece hiçbir şeyden etkilenmeyen, rahat bir playboy görmüştüm. Elbisemi giydim. İpeksi kumaşa, bırakıldığı yığına rağmen tek bir kırıksıklık bile yok.

Gabriel homurdanır. "Hiçbir fikrin yok."

Tereddüt ediyorum. "Kim bu iki adam?"

"Bilmek istediğin kimse yok." Düğmeleri karıştırıyor. "Caleb hep bu küçük düğmeli aptal gömleklerden alıyor. Bunları kim yapabilir ki?"

"İşte. Bana bırak." Ona el sallıyorum. "Benim daha küçük, daha zarif ellerim var."

O da buna uyuyor ve geniş, sert göğsü çıplak bir şekilde önümde duruyor.

Bu kadar güzel bir vücudu saklamanın utanç verici olduğunu düşünerek, alt düğmeler üzerinde çalışmaya başlamadan önce avuç içlerimi kas düzleminde bir kez yumuşatmaktan alamıyorum. "Peki Camillo Perri kim?" Görünüşe göre annesinin ölümüyle bir ilgisi olan biri dışında.

Nefesinin altında küfrediyor ve sonra başını sallıyor. "O *hiç kimse* .
Bu ismi duyduğunu bile unut."

"Tamam, iyi, ben sadece ..." Ellerimi tekrar göğüs kaslarının üzerinde gezdirmek için düğmeleri bırakıyorum, bu adam için duyduğum endişe tekrar alevleniyor. "Tehlikeli bir şey yapıyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Bunu bana neden soruyorsun?" Ses tonunda hesapçı bir sakinliğe doğru belirgin bir değişim var. Zihnimin içinden bir ses, burada dikkatli davranmam konusunda beni uyarıyor.

Sorma, söyleme.

Omuz silkiyorum. "Sadece Caleb geçen gün boyundan büyük işlere kalkıştığınla ilgili bir şey söyledi. Şimdi de bu adamlar ortaya çıktı, cam kırıldı ve Caleb'in annen hakkında söylediği o şey-"

"Bırak onu, Mercy. Ciddiyim," diye homurdanıyor, ses tonundaki keskinlik yerdeki parçalanmış kristal bardaklar kadar keskin. "Söylediği her şeyi ve duyduğun her şeyi görmezden gel. Ve bir kelimesini bile tekrarlama. Anlaşıldı mı?" Hemen cevap vermeyince, "Anladın mı?" diye bağıyor.

Odadaki hava buz gibi oldu.

Bu gece bana başka bir yönünü gösteren tek kişi Caleb değil. Ve Gabriel'in bu versiyonunu, Fulcort'taki kibirli kışından daha az sevdiğimi düşünüyorum.

"Evet. Anladım," diye cevap veriyorum keskin bir şekilde, son iki düğmeyi bitirirken onun sert bakışlarından kaçınıyorum, ancak ona giyinmesini söylemekten başka bir şey istemiyorum. Ve gidip kendini becermesini. İçimde hissettiğim ve beni daha da öfkeliendiren bu acıyı görmezden gelemiyorum.

"Tehlikeli bir şey yapmamdan sana ne?" diye soruyor bir süre sonra, sesi biraz daha yumuşak. Ama sadece biraz. "Baban için parayı zaten aldın. Beni sadece bunun için istiyorsun, değil mi?" Yanılıyor olabilirim ama kelimeler acı dolu görünüyor.

Sorusu beni duraksattı.

Ya Gabriel bana şu anda -tam şu anda- o kapıdan çıkıp gitmekte özgür olduğumu, bir tarafta Rob ve Trisha'birbirlerini öldürmeye çalıştığı, diğer tarafta Dorito Glen'in mastürbasyon yaptığı boktan daireme geri dönebileceğimi ve hayat denen bu şeyle mücadele etmeye devam edebileceğimi söyleseydi. Ona karşı yükümlülüklerimi yerine getirdim ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Babam hala korunacak ve yasal masrafları o hesaptaki parayla ödenecek.

ütopya olurdu, değil mi? İstedğim şey bu mu?

Göğsümdeki garip, beklenmedik sıkışma bana bunun artık o kadar basit bir cevap olmayabileceğini söylüyor.

Bu da bana kafamda ciddi bir sorun olduğunu gösteriyor. Bu adamı tanımıyorum bile.

Ama sanırım onu tanıma fırsatını istemeye başlıyorum.

Birbiriyle çelişen duyguların telaşını yutuyorum. "Ve senin tek istediğin benim bedenim, sanırım ödeştik."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Bir an için cevap verecek, belki de benimle tartışacak gibi görünüyor. Ama sonra hızlı adımlarla uzaklaşıyor, ofiste yürürken gömleğini pantolonunun içine sokuyor. Kapının yanındaki raftan anahtarlarını ve cüzdanını aldı. "Bir gece için bu kadar yeter. Eve gitme zamanı."

Berbat bir sabahın ardından masama döndüğümde Michelle'den gelen öfkeli bir mesajla karşılaşıyorum.

O bok kafalıyla konuştun mu?

İnledim. Gabriel, Caleb'ın onu eve güvenli ve rahatsız edilmeden götüreceğine söz vermişti. Ama bu Caleb.

Merhamet: Hayır. Neden? O ne ?

Üç nokta ekranımda dans ediyor ve onu yatağında uzanırken hayal ediyorum - saat sabahın 11'i - ekranına telaşla dokunuyor.

Hiçbir şey! Resmen kucağına tırmandım ve o beni geri çevirdi! Her şeyi sikerim dediğini sanıyordum! Ben her şeyim!

"Ciddi misin?" Kaşlarımı çattım. Bu imkânsız. Bu, Caleb'in vücudunda düzgün bir kemik olduğu anlamına gelir.

"Bugün işler nasıl gidiyor kızım?" Marsha köşeyi dönüp odama giriyor, kaşları gerilmiş. "Dün gece hiç uyudun mu? Yorgun görünüyorsun."

Telefonumu hızla sessize alıp bir kenara koyuyorum. "Geç saate kadar ayaktaydım, ders çalışıyordum," diye yalan söylüyorum, alkol kokusunun hâlâ gözeneklerimden sızmadığını umarak. Gabriel'in garajına girdiğimizde saat neredeyse iki olmuştu, radyodaki spor spikerinin günün önemli anlarını anlatması dışında eve dönüş yolu gergin bir sessizlik içindeydi. Ben duşa girerken Gabriel evdeki ofisinde kayboldu. Ne zaman yatağa geleceğini merak ederek uykuya daldım.

Bu sabah alarmım çaldığında, burada çalıştığım onca yıl boyunca sadece bir kez yaptığım bir şeyi, hasta olduğumu söylemeyi düşündüm. Ama bu Gabriel'le uğraşmak anlamına geliyordu.

Yaşadığım sabah göz önüne alındığında, onunla başa çıkmanın daha kolay olabileceğini düşünüyorum.

Bu sabah erken saatlerde başlayan muson yağmuru ve boktan çatımız sayesinde danışmanların ofislerinden birinde ve bir değil iki toplantı odasında su birikintisiyle karşılaştım. Resepsiyonistimiz Ali'yle birlikte saatlerce suları temizledik.

"Ah, doğru ya. Şu sınavlar tam olarak ne zaman?" Marsha soruyor.

"Gelecek hafta."

"Ve sonra işin biter."

"Ve sonra işim bitiyor," diyorum bitkin bir iç çekişle. Umarım. Hâlâ geçmem gerekiyor.

"Aferin kızıma. Seninle gurur duyuyorum. Hayat sana bir sürü limon fırlattı ve sen bunlarla güzel bir limonata yapıyorsun, değil mi?" Bana o geniş, zoraki gülümsemelerinden birini veriyor, yüzünü buruşturan türden. "Dinle, sana atacağım bir limon daha var. Tuvalet sorun çıkarıyor."

Kalemimi gelişigüzel masama fırlatıyorum. "Yine mi? Daha yeni düzeltti!"

"Hayır, bu iyi. Şimdi diğeri." Bana bir bakış attı ve sonra iç çeker. "Öğleden sonra tesisatçıyı getirmeye çalışır mısın? Buraya girip çıkan onca insan için çalışan iki tuvaletin olması çok önemli."

"Evet, tamam ama ondan gelen son iki faturayı ödemedik. Daha fazla iş yapmaya ne kadar istekli olacağını bilmiyorum."

"Sende bildiğim o cazibeyi kullan."

"Bir çatı ustası için bu cazibeye ihtiyacım var," diye mırıldandım. Paspaslama işlerinin arasında telefonda birkaç kişiyle pazarlık ediyor, çatıyı şimdi onarmaya ve ödemeyi birkaç ay sonra almaya razı olacak, iyi kalpli birini arıyordum. Sandalyeme gömüldüm. "Elimiz kolumuz bağlı, Marsha. Elimden geleni yapıyorum ama bu işi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum."

Marsha derin bir iç çeker ve kolyesinin yeşim boncuklarını karıştırır. "Muson mevsimi neredeyse bitti. Bunu atlatabiliriz."

"Hayır, değil ve hayır, yapamayız. Sara tüm dosyalarını kaybetti. Neyse ki bilgisayarını eve götürmüş yoksa onu da değiştirmek zorunda kalacaktık. Ayrıca, elektrikçi faturamızı tahsilat bürosuna göndermekle tehdit ediyor." Sesimi alçaltıyorum ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa bir göz atıyorum. "Tüm borçlarımızı kapatamayız ve gelecek ay herkesin maaşını ödeyemeyiz."

Marsha dudaklarını sıkıca büzüyor. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim, tamam mı? Sadece tesisatçıyı çağırıp bir göz atmasını ve bize bir fiyat teklifi vermesini sağlayın. Sen yap.

ne yapabiliyorsan yap ve sonra sınavlarına odaklan. Ne olursa olsun her şey senin için yoluna girecek. Tamam mı?"

Satır aralarını okumak için dahi olmaya gerek yok. Bu bina dökülüyor ve daha da borca batıyoruz. Bu ofis müdürlüğü işini altı yıl önce özellikle benim için yarattı ve parası yettiği sürece beni yanında tutacağını söyledi.

Artık buna gücünün yetmeyeceği belli oluyor. Sınavlarım bitene kadar gitmeme izin vermeyi, hatta bunu tartışmayı bile kendine yediremiyor. Marsha'yı tanıyorum, benimle "büyük konuşmayı" yapmadan önce kendi maaş çekine bir darbe indirecektir.

Her adımında cebindeki anahtarları şingirdatarak uzaklaşmasını izliyorum ve beni sadece yorgun değil, aynı zamanda huysuz bir ruh hali içinde bırakıyor. Mezun olmama bu kadar az kalmışken kendimi en rahat hissettiğim yerdeki işimi kaybetmek üzere olduğuma inanamıyorum.

İç çekerek tesisatçıyı arıyorum -cevap vermiyor; bu numarayı engelliyorsa şaşırmam- ve sonra bu sabah buzdolabında bulduğum enchiladaları ısıtmak için personel mutfağına gidiyorum. Gabriel buzdolabında ne varsa almamı söylemişti.

Masama döndüğümde, sabahtan beri fırsat bulmayı beklediğim, dün gecedan beri aklımdan çıkmayan ve bir türlü bırakmadığım şeyi yapıyorum: İnternet tarayıcımı açıp Vlad Easton'ın karısı ve geçirdiği trafik kazası hakkında bir arama yapıyorum.

Karşıma çıkan ilk birkaç makale Gabriell'in babası ve suç geçmişiyle ilgili, yani daha önce okuduklarımla ilgili.

Dördüncü manşet, 2 Eylül 2000 tarihli ve ilk aramamda karşıma çıkmayan bir manşet.

Kanımı donduran bir şey.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, öğle yemeğimi bırakıp sayfayı tarıyorum, nefesimi kesmek için elimi ağzıma kapatıyorum, yuttuğum her yeni satırla dehşetim artıyor.

Gabriel'in annesi herhangi bir araba kazasında ölmedi.

Tabii Gabriel'in araba kazasından anladığı, vahşice tecavüze uğrayıp dövüldükten sonra infaz tarzında vurulmak ve işe giderken bir sürücünün bulması için bir çukura çırılçıplak bırakılmak değilse.

Gabriel'in annesi öldürüldü.

Gabriel ve Caleb'in ne zaman annelerinden bahsedilse gerginleşmelerine şaşmamalı. En azından annem huzurlu bir şekilde, kendi kendine

uyku. Eğer seçim yapmak zorunda , onun aşırı dozunu buna tercih ederdim.

Bu 2000 yılında oldu. Gabriel o öldüğünde 10 yaşında olduğunu söylemişti. Gabriel'in söylediğı bir şeyden hatırladığım kadarıyla Caleb ondan sadece iki yaş büyük. Bir suç patronunun oğulları olarak on ve on iki yaşında olmak ve annenin bu şekilde ölmesi nasıl bir şey?

Makalede polisin, kocasının kim olduğu göz önüne alındığında, rakip bir suç ailesi tarafından işlenen bir intikam cinayeti olduğundan şüphelendiğı belirtiliyor. Cinayet zanlısıyla ilgili başka bir makaleye bağlantı var. Ona tıklıyorum ve midem bulanıyor.

Polis, Camillo Perri'yi cinayetten tutukladı.

Makalede, koyu renkli, dalgalı saçlı, seçkin görünümlü yaşlı bir adamın, iki yanında pahalı takım elbiseli adamların durduğu bir mahkeme salonuna götürülürken çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyor. Şüphesiz avukatları. Kesinlikle dün gece Empire'da gördüğüm adamlardan biri değil.

Görünüşe göre bu avukatlar paralarını hak ettiler, çünkü Camillo aleyhindeki dava polisin teknik hataları ve haklarının ihlali nedeniyle reddedildi.

Camillo Perri bu vahşi cinayetten aklanmış ve serbest kalmıştır.

Ve şimdi Gabriel ve Caleb dün gece diğer Perris'lerle "iş" hakkında görüşüyorlardı. Bir ittifak hakkında.

Ne için bir ittifak?

Neden?

Arama motoruna Camillo Perri'nin adını yazdığımda, Santa Barbara, Sonoma ve Napa'da üzüm bağları olan tanınmış bir Kaliforniyalı şarap üreticisi olduğunu öğrendiğimde midem bulanıyor. Bu makaleye göre altmış yedi yaşında ve on beş yıl kadar önce korkunç bir araba kazasından sağ kurtulmuş, onlu ve yirmili yaşlarında modellik yapmış güzel, sarışın bir eşle evli.

Birlikte dört oğulları var.

Tabii ki. Dün gece orada olanlar Camillo Perri'nin oğulları olmalı. Kesinlikle akrabaydılar.

Perri ailesinin bir portresini bulmak için Google görsellerini karıştırmaya başlıyorum. Neredeyse vazgeçiyordum ama sonunda bir tane çıktı.

Soldaki ikisini hemen tanıdım. Merrick ve Vince Perri.

Bunlar kesinlikle dün gece Empire'da olan iki adam.

Cebrail ve Kalev neden büyük olasılıkla annelerine tecavüz edip öldüren adamın oğullarıyla iş ki?

"Kendini neye bulaştırıyorsun, Gabriel?" Bilgisayar ekranımdan başka kimseye fısıldamıyorum. Caleb'in, Camillo Perri'nin hayatında bir kadın olduğunu bildiği konusunda kardeşine yaptığı uyarı aklıma geliyor. Noktaları birleştirmeye başlıyorum ve ortaya çıkan görüntü kanımı donduruyor.

Kendimi neye bulaştırdım?

Mary's'de çatı ustasının gelip hasarı tespit etmesini ve bana bir fiyat teklifi vermesini bekliyorum. İronik bir şekilde, delikleri yamamanın maliyeti neredeyse gelecek ayki maaşımın aynısı. Eğer bu Marsha'nın suçluluk duygusunu hafifletmem ve istifamı vermem için bir işaret değilse, nedir bilmiyorum.

Gabriel'in garaj yoluna döndüğümde saat yediydi, gün boyunca yorgun ve bunalmıştım ve uğraşmam gereken bir insan sürüsü olmaması için dua ediyordum.

Neyse ki sadece Porsche ve Lambo ön tarafa park etmiş.

Toyota'mın gittiğini fark ettiğimde rahatlamam kısa sürdü.

Caleb'ı buzdolabını karıştırırken buluyorum, gece için siyah pantolon ve beyaz gömlek . Boynunda gümüş bir kravat sallanıyordu. Dün gece de kravat taktığını fark ettim.

"Arabam nerede?"

"Hurdalıkta, ait olduğu yerde. Çekiciler bugün öğlen saatlerinde geldi. Rosita'nın enchiladalarını gördün mü? Biraz kaldığından emindim."

"Hayır. Şaka yapıyorsun, değil mi? Arabam hakkında mı?"

Kapının arkasından koyu mavi gözleriyle bana bakıyor ve tedirgin görünme cüretini gösteriyor. "Yükseldiğini söyleyebilirim. Sorunun ne senin?"

"O benim arabamdı!"

İç çekerek buzdolabını kapatır. "Lanet olsun. Gabe onları bitirmiş olmalı, o aşağılık herif. Onları istediğimi biliyordu. Sana söylüyorum, o kadının yemekleri gibisi yok."

"Billy tamir edebilirdi!"

"Billy kim? Siktir, hâlâ o bok parçasına mı takıldın? Unut gitsin. Eminim çoktan sıkıştırıcıdan geçmiştir." Tezgâhın üzerindeki meyve sepetinden bir muz alıp soyuyor. "Kardeşimin sikini emmeye devam edersen istediğin her şeye sahip olacaksın. Ve sen

Bu arada, dün gece küçük sarışın arkadaşını eve götürdüğüm ve onu beceremediğim için bana hâlâ borçlusun. O da benim üzerimdeydi."

"Centilmenliğiniz için teşekkürler." Gabriell'in kanadına doğru yöneliyorum, kızgınlığım on kat artmış durumda. "Bu arada sana çok kızgın."

"Kazanamam, değil mi?" diye homurdanıyor. "Bu gece Empire'da görüşür müyüz?"

"Hayır. Çalışmam gerek."

"Doğru. Hâlâ okuldasın." Bir duraklama oldu. "Bekle, neden hala okuldasın? Çoktan bitirmiş olman gerekmiyor mu?"

Köşeyi dönerken dişlerimi sıkıp bağıriyorum, "Öğle yemeğinde enchiladas yedim. Haklısın, olağanüstüydü!" Gabriel elbise pantolonunu yukarı çekerken yatak odasına daldım, geniş göğsü çıplaktı, havada sabun kokusu vardı.

Onu görmek ve koklamak kanımı kaynatıyor ama yine de tek düşünebildiğim dün geceki gerilim ve annesine gerçekte ne olduğu.

Ve ona ne olduğu konusunda bana nasıl yalan söylediğini.

"Hey." Çantalarımı şifonyerin üzerine bıraktım.

Elleri fermuarının üzerinde duraklıyor, güzel yüzünde meraklı bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Zor bir gün müydü?" Boxer külotunun altından görünen sikinin sert çıkıntısı ve aşağı doğru inen pantolonuyla düpedüz seksi görünüyor.

Manzara tiradımı durduruyor, ama sadece bir anlığına.

Sanırım artık soru sordüğüm için bana kızgın değil.

İçimi çektim. "Bütün gün su baskınları ve bozuk tuvaletlerle uğraşmaya, işini kaybetmek üzere olduğunu anlamaya ve sonra buraya gelip arabayı hurdaya çıkardıklarını öğrenmeye zor diyorsan, evet, zor bir gündü." Havuzu seyretmek için pencereye doğru ilerliyorum. Belki ders çalışmadan önce birkaç tur atmak öfkemi yatıştırmaya yardımcı olur. "Caleb'in bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Bahsetmiş olabilir."

"Ve sen onu durdurmadın mı?" Sesim suçlama dolu. "Neden durdurayım ki? O şeyi bir daha asla kullanmayacaksın."

"Uh... evet, aslında *yapacaktım*." Gabriel ve ben sonsuza kadar evcilik oynamayacağız.

Bana yaklaşırken çıplak ayakları fayansa yumuşak bir şekilde basıyor. "İşi de sikeyim. Neden böyle bir bok çukurunda çalışmak istiyorsun ki?"

"Çünkü ihtiyacı olan insanlara yardım ediyorum. Bunu hiç denedin mi?" , sempati eksikliği sınırlarımı bozuyor. Buna şaşırمامalıyım.

Easton ailesi gibi insanlar yüzünden bu insanların yardıma ihtiyacı var.

"Sana yardım , değil mi?" diyor aşırı sakın bir sesle.
Homurdanıyorum. "Evet. Oldukça yüksek bir bedel karşılığında,
diyebilirim."

"Dün geceki çılgınlıkların da bunu kanıtlar nitelikteyse, ödemeyi umursamıyor gibi görünüyorsun." Kalçalarımın tutup bedenimi kendine doğru çekiyor ve ereksiyonunu kıcıma sürüyor.

"Hiç havamda değilim."

"Seni oraya götürmem için bana bir dakika ver." Dişleri kulak mememi sıyrıyor. "Bana kızgın olmandan hoşlandığımı söylemiştim."

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu işe yaramayacak. "Annen hakkında yalan söyledin. Araba kazası hakkında," diye ağzımdan kaçırdım.

Gabriel sertleşiyor.

"Bugün internetten araştırdım. O öldürüldü, Gabriel. Tecavüze uğramış ve öldürülmüş ve sen de şimdi muhtemelen bunu yapan adamın oğullarıyla buluşuyorsun-"

Birden dönmeye başladım ve taş suratlı Gabriel tarafından duvara çarptırıldım.

Buz gibi bir sesle, "Görünüşe göre bugün bozuk tuvaletlerle uğraşmaktan daha fazlasını yapıyormuşsun," diyor.

Meydan okumak için çenemi kaldırıyorum. Gözüm korkmayacak. "Gerçekten bunu anlayacak kadar zeki olmadığımı mı düşündün?"

"Sana duyduklarını unutmanı söylediğimde beni dinleyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm. Bu işe karışma Mercy." Bu son uyarı dişlerini sıkarak yapıldı.

"Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Ve sen de sormayacağına söz vermiştin," diye karşılık verir. "Bu işe karışmayacaksın. Sana anlatabileceğim bir şey değil."

Bana hapishane dövüş kulübünden bahsetmekte bir sakınca görmediği düşünülürse, bu endişe verici. Bu ne kadar kötü?

Yutkunuyorum. "En azından Camillo Perri'nin bunu gerçekten yapıp yapmadığını söyleyebilir misin?" Çenesi sıkıştı. "Makaleleri okudun, değil mi? Kurtuldu." "Tahminimce çok iyi avukatları vardı."

Sert bakışları ve tepkisizliği bana cevap veriyor.

"Bakın, Caleb ile kendinizi neye bilmiyorum-"

"Bu doğru, bilmiyorsun ve öyle de kalacak." Sert bir eliyle çenemi kavırıyor, güçlü hissettirecek ama canımı yakmayacak kadar sıkı. Delici gözleri bana bakıyor. "Sen de benim hiçbir şey görmeyen ve hiçbir şey bilmeyen küçük, şirin puştlarımdan birisin," diyor her kelimeyi telaffuz ederek. "*Anladınız mı?* "

"Oysa dün gece kalbimi talep ediyordun. Bu ne sürpriz," diye karşılık veriyorum ve sert sözlerinin göğsüme beklediğimden daha sert çarptığı gerçeğini gizlemek için gülümsemeye zorluyorum.

İç çekiyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Beni duymuyorsun-"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Seni gayet iyi duydum. Git kendini becer."

Dalışa geçiyor, karşılık vermediğim güçlü bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Karşılık vermeyeceğimi, bunun işe yaramayacağını kabul etmesi bir saniyesini alıyor ve dudakları duruyor.

Yüzümü geri çekiyorum. "Neden gidip bu gece için başka bir güzel küçük sikiş bulmuyorsun? Eminim içlerinden biri havaya girecektir."

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor, çenesi gergin. "Eğer istediğin buysa."

"Ne istediğim gerçekten umurunda değil, Gabriel. Rol yapmayalım." Bu oyunu oynamaktan yoruldum.

"Tamam." Yataktan gömleğini ve şifonyerden cüzdanını aldı ve "Beklemeyin" diye bağırarak kapıdan fırladı.

"Asla yapmam," bağıriyorum. Birden midem bulandı. İşler hızla tersine döndü.

TELEFONUMU ARIYORUM. Saat sabahın 3:18'i. Son kontrolümden bu yana yarım saat geçmiş.

Başarısız ders çalışma girişimlerimden vazgeçmemin, kitaplarımı bir kenara koymamın ve ışıkları kapatmamın üzerinden üç saat geçti.

Gecenin bir yarısı yola çıkma niyetiyle tüm eşyalarımı bir çantaya doldurmamın üzerinden iki saat geçti.

Kendimi Gabriel beni resmen serbest bırakana kadar beklemeye ikna edeli bir saat oldu, böylece bu fonları elinden almak ya da babamın üzerindeki koruyucu elini kaldırmak için hiçbir bahanesi kalmayacak.

Gabriel henüz eve gelmedi.

Henüz eve gelmemiş olmasını

umursuyorum. Umursamaktan

nefret ediyorum.

Dudaklarının muhtemelen şu anda başka bir kadının ağzında olmasını, ellerinin başka bir kadına zevk vermesini, onu soymasını, onunla alay etmesini, orgazm olmasını sağlamasını, kadının onu daha çok istemesini sağlayan her türlü kirli, seksi şeyi fısıldamasını önemsiyorum, ki bunları daha dün gece bana söylüyordu. Bu fikir bile beni kıskançlıktan çatlatıyor.

Ve bana baktığında gördüğü parıltının, sorular sormaya başladığım, onu tanımaya çalıştığım anda körelmiş gibi görünmesini önemsiyorum. Kısacası, onun yatağını ısıtan bir kadından daha fazlasıymışım gibi davranmaya başladığım zaman.

Lanet olsun, bunun olmaması gerekiyordu. O pisliği umursamamam gerekiyordu.

Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş süzölüyor.

ON İKİ GABRIEL

"BUGÜN CUMARTESİ! Kapat şu saçmalığı," diye bağıyorum çalar saat çalarken. Normalde Mercy'nin alarmını duymuyorum bile, bu da normalde olduğu kadar erken çalmadığı anlamına geliyor, ama yine de çok erken, özellikle de bir hafta sonu için.

Özellikle de dün gece Empire'dan eve saat dörde kadar dönmediğim ve ardından Caleb ile mahzende bir saat daha geçirip votka içerek saldırı planımızı hazırladığım için.

Başım zonkluyor ve gözlerimi açmak acıtıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Mercy, kapatmak için uzanırken. Sesi gerçekten özür diliyor gibi geliyor, bu da beni af dilemeye itiyor.

Dilim bacaklarının arasında.

Ve dün geceki ayrılığımızdan sonra -hatta son iki geceden sonra- özür dilemem gereken çok şey var. Onun küçük, güzel bir pislikten başka bir şey olmadığı konusunda söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyor mu? Başka birini bulacağımı söylediğimde sadece kızgın ve öfkeli olduğumu?

Sadece onu güvende tutmaya çalıştığımı mı anladı?

"Hey..." Ona uzanıyorum ama ben dokunamadan kayıyor. Yataktaki boş yeri elimle yokluyorum, vücudu hâlâ sıcak. Sadece bir hafta oldu ve eve döndüğümde Mercy'nin yatağında olmamasını hayal bile edemiyorum, bana kızgın olsa bile. "Nereye gidiyorsun?"

"Bugün cumartesi. Babamı görmeye gidiyorum."

"Onu görmek için bütün gününüz var." Tam anlamıyla; ziyaret saatleri sekizden dörde kadardır. "Yatağa geri dön." Sikim sertleşiyor. Dudaklarını onun etrafında hissetmek için neler vermezdim. Cumartesi sabahı erkenden kalkmak gibi bir şeyi kabul edebilirim. Gerçi hâlâ ısıracak kadar kızgın olabilir.

Bunu hak ediyorum.

"Hayır, istemiyorum. Çalışmam gereken sınavlarım var. Ve bu sabah onu görmem gerekiyor. Onu bekletmeyeceğim."

Ayaklarının banyoya doğru gidişini dinliyorum. Bir an sonra duş akmaya başladı.

Kahretsin. Bunu gerçekten yapıyor.

Onu ben götürecektim. Bensiz Fulcort'a gitmesine izin vermem mümkün değil. Gardiyanların ona nasıl baktığını ilk elden gördüm. Özellikle Parker'ın. O adam cinsel taciz suçlamasıyla karşı karşıya kalmayı bekliyor, ama orada işler böyle yürüdüğü için muhtemelen paçayı sıyrır. Ona olan ilgimi bildiği için bir şey deneyecek kadar aptal olmadığını düşünmek isterdim ama adamda beyin yerine bok var.

Saat daha sabahın 7'si bile

değil. Hay sikeyim.

Ağır bir iniltiyle yataktan kalkıp tökezleyerek banyoya gidiyorum, gözümün arkasındaki zonklama neredeyse dayanılmaz. Buhar çoktan yükselmeye başlamıştı ve Mercy'nin pijamaları bir yığın halindeydi. Suyun altında onun çıplak halini seçebiliyorum ama bu beni durdurmaya yetiyor. Sırtının sert, yuvarlak kıkına doğru inen düzgün kıvrımı her heykelin yakalaması gereken bir şey.

Tuvalette rahatlıyorum, ağızımdaki tüyleri temizliyorum ve sonra büyük duş kabinine giriyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben onun yorgun, şiş gözlerini ilk kez o zaman görüyorum. Geç saatlere kadar ders çalıştığını düşündüm. Eve geldiğimde yatağın en ucuna sarılmış pozisyonu bir gösterge ise, ders çalışıyordu ve bana kızgındı.

Ama bunlar sıradan yorgun gözler değil.

Bunlar "dün gece ağladım" yorgun gözleri.

Karanlık bakışları aşağıya iniyor ve arkasını dönmeden önce birkaç dakika ereksiyonumun üzerinde kalıyor. "Yukarıda ne yapıyorsun?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

"Fulcort'a yalnız gitmiyorsun." Duşumun iki tepe spreyi var, ama su akışını paylaşmak için arkasına sokuluyorum, kendimi ona göre şekillendiriyorum. Sıcak su akşamdan kalma kıkıma merhem gibi geliyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Bakıcıya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye itiraz ediyor, hafif, seksi uzuvları benimkilere karşı gergin.

"Bu pazarlığa açık değil." Esnek göğüslerini avuçlarımın arasına alıp usulca yağurmaya başladığım anda titriyor. Vücudunun şekli bana tanıdık gelmeye başlıyor, beklenmedik bir şekilde heyecan verici bir kavram. "Dün gece için özür dilerim."

Çenesi geriliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Narin omzuna bir öpücük konduruyorum. "Başka bir kadınla birlikte değildim."

"Öyle olman umurumda değil."

Yalancı. "Dün gece başka bir kadınla birlikte değildim. Yemin ederim."

Gözlerimdeki gerçeği tartmak istercesine gözlerimin içine bakıyor.

"Seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Başka kimseyi istemedim. Hâlâ da kimseyi istemiyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi son derece savunmasız bir duruma sokuyorum, hiçbir kadın için kendimi sokmadığım bir duruma. Ama Mercy hızla sıradan bir kadın olmaktan çıkıyor. Aslında, onu ilk gördüğüm andan beri hiç öyle olduğunu sanmıyorum.

Sertçe yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. Bana karşı gevşemeye başladı.

"Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor olman senin için daha güvenli. Bunu anlıyor musun?"

"Dediğın gibi, ben sadece başka bir sikiciyim," diye mırıldanıyor, süngerine vücut yıkama köpüğü sürüyor.

"Evet. Öyle dedim." Sertleşmiş meme uçlarını başparmaklarımla sıyrıyorum.

"Ama öyle demek istemedim. Düşündüğün gibi değil. İzleyenlerin benim için bir şey ifade etmediğini düşünmesi daha iyi."

"Perris gibi mi?" Çekingen bir şekilde soruyor.

İç çekiyorum. "Evet, onlar gibi. Ama oradaki iki kişi hakkında endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Merrick ve Vince mi?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdığını görünce mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Google'da bir aile portresi buldum. Onları tanıdım."

"Elbette yaptın," diye mırıldandım, ama kızgın değildim. "Uğraşmak zorunda kaldığım federal ajanların yarısından daha titizsin."

Kaşlarını kaldırma sırası onda.

"Babamın oğlu olduğum için standart protokol."

"Doğru." Sanki sormaya korkuyormuş gibi tereddüt ediyor. "Ama *sen*? Yani Perris'ten endişe edecek bir şey var mı?"

"Hayır." *Onlardan değil.* Kendi lanet ailem hakkında endişelenecek çok şeyim var, gerçi bunu ona söylemeyeceğim.

Bu onu yatıştırır gibi görünüyor.

Alnına yapışan ıslak saç tellerini bir kenara fırçalıyorum. "Neler oluyor? Benim için endişelenmeye mi başladın Mercy?"

"Hayır," diye çok hızlı bir şekilde geri atıyor.

Başka bir yalan.

Gülümsüyorum. "Daha iyi bilmesem, umursamaya başladığını söyledim."

"Aletinin çalışır durumda kalması konusunda, tabii." Sesi boğuk. "Başka türlü işime yaramazsın."

Diğer elimi bacaklarının arasına sokmak için bir göğsünü serbest bırakıyorum ve bir parmağımı içeri sokarak hazır olup olmadığını test ediyorum. Dokunduğumda iç çekiyor. Bana kızgın olabilir ama aynı zamanda benim için ıslanmış durumda.

"Öyle olduğundan emin olalım." Elimi kalçasının altından geçirerek, bana erişim sağlamak için bacağını yukarı kaldırıyorum. Kalçalarımı eğerek, gırtlaktan gelen bir iniltiyle kişisel, tatlı cennetime giriyorum.

"Her gün böyle uyanmalıyım," diye mırıldanıyorum, içine sabit, yumuşak bir itiş başlatıyorum. Yeni hissettiriyor ama yine de hızla en iyi şekilde tanıdık hale geliyor.

Evet... Birinin neden kendini ömür boyu tek bir kadına bağlamak isteyebileceğini anlamaya başlıyorum.

"Buraya en son geldiğimden bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi hissediyorum." Büyük boy tişörtünü ve kot pantolonunu vücudunun üzerinde düzeltirken, etkileyici kahverengi gözleri Fulcort'un ziyaretçi lobisini . Resepsiyonda daralıyorlar.

"Bak, bu senin en sevdiğin gardiyan," diye takılıyorum.

Nefesinin altında bir sapık hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve benim kahkahamı kazanıyor. Akşamdan kalmalığımın dolayısı sol gözümün arkasında hâlâ donuk bir ağrı var ama bu sabah duşta Mercy'nin içine iki kez girmek tam da ihtiyacım olan ilaçtı.

"Merak etme, seni rahatsız etmeyecek." Bir elimi sırtının küçük kısmına yerleştirip onu teşvik etmeden önce bir kez okşadım. "Artık değil."

Bir an bana bakıyor ve dudakları aralanıyor. Söyleyeceği her neyse, öne doğru adım atarken dudaklarında canlanıyor. "Mercy Wheeler, Duncan Wheeler'ı görmeye geldim," diye tekrarlıyor ve ehliyetini öne doğru kaydırıyor.

"Ne? 'Merhaba' yok mu? "Seni gördüğüme sevindim Parker" yok mu? Hadi ama Mercy, eski dost olduğumuzu sanıyordum..." Ayakta durduğumu fark edince sözleri dağıldı.

Orada.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Kadının bilgilerini hızlıca not alıyor, iki tombul işaret parmağıyla bilgisayara giriyor ve ardından tezgâha bir anahtar vurup başını güvenlik kapısına doğru sallıyor.

Kaşlarını çattı. "Burada beklemek zorunda değil miyim?"

"Beklemek ister misin?" diye karşılık veriyor, gözleri bana kayıyor.

"Hayır. Teşekkür ederim." Bana bakıyor.

"Hemen arkadayım," diye söz veriyorum.

"Tamam. Ama unutma..." Bana bilmiş bir bakış attı.

İç çektim. "Biliyorum." Babası hiçbir şey anlamıyor. Bu sabah buraya gelirken tüm konuşmayı iki kez dinledim.

Başını sallayarak ve küçük, heyecanlı bir gülümsemeyle aceleyle içeri giriyor.

Parker çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Chops'un bugün ziyaretçi kabul etmediğini duydum."

"Onu görmeye gelmedim." Bunu zaten biliyordum. Neyse ki durumu düşündüğümünden daha iyiymiş. Onu kontrol etmesi için gönderdiğim doktor böbreğinde zedelenme olduğunu ve en az dört hafta ringlerden uzak kalması gerektiğini söyledi. Güvenli olması için altı.

İki dakika içinde tekrar
dövüşecek. "Babamı
getirin."

"Anladın sen onu," diye mırıldanıyor, "siktir git" diyebilecek bir tonda. Görmezden geliyorum, çünkü açıkçası Parker benim enerjime değmiyor.

Mercy'nin çantasını ve eşyalarını bıraktığı dolaplara meraklı bir bakış atarak, "O senin için ne ifade ediyor ki?" diye sorar.

Belki de öyledir.

Tezgâhın üzerine eğildim ve olay çıkarmamak için sesimi alçalttım. "O seni hiç ilgilendirmez. O böyle biri." İhtiyacım olan son şey Parker'ın Gabriel Easton'ın takıntılı olduğu kadın hakkında cıvılaması, özellikle de buralarda.

Parker'ın elleri teslimiyet işareti olarak havaya kalktı. "Sadece merak ettim."

"Merak etme. Konuşma. Koca ağzını kapalı tut. Anladın mı? Benim için sorun olma." Parker'ın sertçe yutkunmasından en azından ikiyle ikiyi bir araya getirebildiğini görebiliyorum. Bu duvarların içinde beni Mercy'ye bağlayabilecek birkaç kişi var. Bu salak herif de onlardan biri ve berbat bir dedikoducu. Donny, ama o da açıkça güvendiğim birkaç kişiden biri. Ve tabii ki Frankie, Mercy'nin her yerine elini sokan gardiyan.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacak.

ON ÜÇ MERHAMET

Kendimi masamızda sabit tutmak ve ziyaretçi odasına topallayarak giren babamın yanına koşmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Yüzü en azından morluklar ve kesikler dışında normal boyutuna dönmüştü. Ama genel olarak iyi olmaktan çok uzak, turuncu tulumu üzerinden sarkıyor. Burada bulunduğu süre içinde ne kadar kilo verdi?

Kollarımı boynuna doladığında "Sakin ol kızım," diye mırıldanıyor. Fiziksel bir selamlaşma için sadece kısa bir anımız var ama yine de kendimi bırakmaya ikna edemiyorum. "Tamam, tamam... gardiyan bize bağırarak üzere," diye uyarıyor kısık bir fısıltıyla.

Kendimi ondan kurtarıyorum, yakındaki nöbetçiye bir bakış atıyorum, buraya ilk geldiğimizde bize havlayan ve ziyaret ayrıcalıklarımızı elimizden almakla tehdit eden nöbetçiyle aynı kişi.

Bakışlarımız birbirine değdiğinde başıyla küçük bir selam veriyor ve gözlerini kaçırıyor.

Hah. Bu... ilginç. Belki bu sefer daha iyi bir ruh hali içindedir. "Bugün seni çabuk içeri aldılar." Babam rahatça koltuğuna oturdu. "Buraya ne zaman geldin?"

"Erken," diye yalan söyledim.

"Gelip gelemeyeceğini merak ediyordum."

"Tabii ki geldim. Sana söyledim, her Cumartesi geleceğim."

İç çekiyor. "Evet, biliyorum. Yine de bu konuda ciddi olmadığını umuyordum."

Bunu görmezden geliyorum. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ acıyor mu?"

Omuz silkiyor ve sonra yüzünü buruşturarak sorumu yanıtlıyor. "Sanırım revirdeyken ağrımaya yardımcı olması için içime bir şey koydular. Hemşirelere sordum, yapmadıklarına söz verdiler ama ben bilmiyorum.

biliyorum." Kıkırdıyor. "Orada birkaç gün kendimi çok iyi hissettim. Benim gibi sakat bir adam için fazla iyiydi."

Muhtemelen öyleydi. Gabriel ona daha iyi ağrı kesiciler getireceklerini söyledi, ben de ona annemin uyuşturucu bağımlılığı yüzünden babamın bunları alamayacağını söyledim. O zaman babamın yemeğine ya da serumuna katmaları Gabriel'in yapacağı bir şey olurdu.

Bu konuda kızgın olmadığımı fark ettim.

Ama gerçeği babamdan saklamak için bakışlarımı masa üstüne çeviriyorum. "Eğer yaptılarsa, yapabilecekleri en kötü şey bu değilmiş gibi görünüyor. Diğer her şey nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten emin değilim Mercy." Beni incelerken alnı endişeyle çatıldı. "Dün bir avukat beni görmeye geldi. Justin DeHavilland adında süslü, pahalı görünümlü bir avukat."

"Oh?" Sürpriz gibi geldi. Babamın bana bakışı bunu yutmadığını gösteriyor, ben de hemen ekliyorum: "Bu kadar çabuk geleceğinden emin değildim." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği.

Babam alt dudağını ısıırıyor. "Benim davamı almak için ona başvurduğunu söyledi."

"Evet." Boğazımdaki sallantıyı temizliyorum. "Ben yaptım. Ona şirketinin bu işi karşılıksız olarak üstlenmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sordum ve dosyalarınızı inceledikten sonra kabul etti." Yol boyunca bu açıklamayı kafamda evirip çevirdim. "Şiddetle tavsiye edildi."

Babam kaşlarını çatı. "Kim tarafından?"

Zihnim bir an boş kaldı. Bunu soracağını tahmin etmemiştim. Babam basit bir adamdır ve genellikle her şeyi olduğu gibi kabul eder. Bunu neden tahmin edemedim? "Bay Banks," diye ağzımdan geçiriyorum, çünkü Michelle'in babası süslü, pahalı avukatları tanıyor olabileceğini itiraf edebileceğim tek zengin adam. "Justin'in iyi olduğunu söyledi. En iyisi." Ve sonra, yalan üstüne yalan eklemek için ekliyorum, "Sanırım Justin'i arayıp bu konuda onunla konuşmuş olabilir. Aynı sosyal çevredeler." Bilirsiniz, zengin kuyumcular ve suç ailelerinin avukatları.

Bu ziyaretten sonra Justin'i arayıp hikayelerimizi netleştirmem gerekecek.

Göz ucuyla kot pantolon ve tişört giymiş şık bir figürün içeri girdiğini görüyorum. Kendime engel olamıyorum, bakışlarım her zaman olduğu gibi Gabriel'e kayıyor. Gözlerinin altındaki torbalar bugün koyu renk. Yatağa girdiğinde saat beşe yaklaşmış olmalıydı, hafif içki kokusu onu takip ediyordu. Uyuyormuş gibi yaptım, ama aslında zar zor

Bütün gece uyudum, kocası saatlerce dışarıda olan kimsesiz bir kadın gibi onu bekledim, zihnim her türlü korkunç senaryoda dolaştı.

Buraya yalnız gelmek zorunda kalmadığım için çok rahatladım. Gabriel Fulcorta çok daha sonra, yeterince uyuduktan sonra gelebilirdi, çünkü ziyaret saati bekleme sırası onun için geçerli değildi. Ayrıca, yalnız gelmemem konusunda ısrarcı olduğu için, bir pislik gibi davranıp beni öğleden sonraya kadar evinde tutmak için mücadele edebilirdi.

İkisini de yapmadı. Yorgun, çıplak kışını yataktan sürükledi ve hazırlanmak için benimle birlikte duşa girdi, beni yavaşça becerirken vücudu uykuyla ağırlaştı.

"Sanırım bu, babanı kurtarmak için hukuk fakültesine başvurma planının gerekli olmadığı anlamına geliyor?" diyor babam, Gabriel geçip göz kırparken dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. Köşedeki her zamanki masasına doğru ilerliyor.

"Evet, doğru. Tanrı'ya şükür." Sinirli bir kahkaha attım. "Baba, bu harika bir haber. Eyaletteki en iyi avukatlardan biri senin davayı üstleniyor. Yeniden umudumuz var."

Gülümsüyor ama temkinli. "Okul nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Sınavlar gelecek hafta. Her şey yolunda giderse, bu kadar. Sonsuza kadar işim bitti."

"Bu çok iyi, Mercy. Yapabileceğini biliyordum. Bu... güzel. Keşke orada olabilseydim." Sertçe yutkundü. "Bilirsin, mezun olduğunda o komik şapkalardan birini taktığını görmek için."

Boğazımda bir top şişiyor. "Asla bilemezsin. Belki bu avukat seni zamanında ."

Babam kıkırdıyor. "Ne kadar iyi olduğu umurumda değil, beni buradan çıkarmayı planlamadığı sürece beni bu kadar kısa sürede çıkaramaz."

Mahkûmların bulunduğu ağır kapı vızıldayarak açılıyor ve dikkatimi çekiyor. Tulum giymiş birkaç adam içeri süzülüyor, talimatlarını almak için duraklıyorlar. Elindeki pano ile masa numaralarını dağıtan gardiyana kaşlarımı çatıyorum. Babam içeri girdiğinde orada olan o değildi, ama o gün revirde babamı görmem için beni içeri alan gardiyan olarak onu kesinlikle tanıyorum. Beni silah için arayan kişi. Gabriel gözlerinde hançerlerle beni izlerken ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiren kişi.

Biri onu feci şekilde dövmüş. Sol gözü morarmış ve alt dudağında kızgın mor bir yara var.

Bu burada mı oldu? Bir mahkum ona saldırdı mı?

Önündeki mahkûmu yönlendirmek için başını kaldırdığında bakışlarımız birbirine değiyor. Gözleri parlıyor ve sonra aniden yer değiştiriyor, Gabriel'in oturduğu uzak köşeye dalıyor, sonra hemen panoya geri dönüyor, sanki bana doğru bakarken yakalanmak istemiyormuş gibi. Bekleyen adama talimatlar veriyor ve tüm bu süre boyunca gözlerini aşağıda tutuyor.

Anlamaktan midem bulanıyor. Bunu yapan bir mahkum değildi.

Gabriel'i arıyorum ve sabit bakışlarının üzerimde olduğunu görüyorum.

En iyi "ne oluyor lan" sorgulayıcı bakışımı ona ters ters bakıyorum. O sadece omuz silkiyor. O seksi, tembel omuz silkmelerden biri.

"Biliyor musun, son zamanlarda burada da seninle konuşmam gereken bazı tuhaf şeyler oluyor," diyor babam, beni bir kez daha geri çekerek.

"Oh? Ne gibi?" Sıradanmış gibi davranıyorum. *O korumanın yumruklanmasının dışında mı?*

"Tam olarak bilmiyorum." Bakışları odanın içinde geziniyor. "Gardiyanlar bana karşı çok daha nazik görünüyor. Gözetimleri altındayken başıma gelenler için kendilerini kötü hissettiklerinden mi bilmiyorum-"

"Bu o olmalı."

Bir ses çıkarıyor ama bu bir anlaşma sesi değil. "Ve mutfaktaki adam dün gece bana fazladan bir porsiyon et verdi. Ne tür bir et olduğunu tam olarak bilmiyorum ama iyileşmem gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı."

"Sen de öyle."

Homurdanıyor. "Burada birbirimizi öldürsek bile umurlarında olmaz Mercy. Ve tanımadığım adamlar yanımdan geçerken beni tanıyormuş gibi başlarını sallıyorlar."

"Demek arkadaş ediniyorsun."

Babam başını sallar. "Burada hiç arkadaş edinmiyorum. Deli Bob içeride kıcıımı kollayan biri olması gerektiğini söylüyor."

İçeride değil.

Beni dikkatle izliyor. "Geçen gün beni görmek için revire nasıl girdin? Önemli olmadığını söylediğini biliyorum ama önemli olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Bu önemli *değil*. Önemli olan senin güvende olman." Tereddüt ediyorum ama sonra elini tutmak için uzanmaya cesaret ediyorum.

Babam gardiyana doğru bir bakış fırlatıyor. "Gördün mü? İzliyor ve hiçbir şey söylemiyor."

Bıraktım. Babamı her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalıştığım şu anda bu muhtemelen en iyi hareket değildi.

"Mercy, lütfen bana konuşmaman gereken biriyle birlikte olmadığını söyle?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda," diye kaçamak cevap veriyorum. "Bu arada Fleet'in kuzeniyle işler nasıl gidiyor? O zamandan beri seni rahatsız etmedi mi?"

Babamın değerlendirici bakışları yüzümde o kadar uzun süre kilitli kalıyor ki kıvranmaya başlıyorum. Beni duymamış olmalı. Belki de yarası yüzünden . Sorumu tekrarlıyorum. "Nasıl gidiyor-"

"Fleet'in kuzeni öldü."

ON DÖRT

GABRIEL

Kapıdaki Frankie'yi tanıdığında Mercy'nin gözlerinin açıldığını izledim, parçalanmış yüzü elindeki panoya odaklanmıştı. Aynı gece bira ligi beyzbol maçından döndüğünde adamlarım onu evinin önünde bekliyordu. Nerede yaşadığını bildiğimi bilmesini istedim ama çocuklarının çoktan yattığından emin olmalarını söyledim. Bunu görmelerine gerek yok.

Ben bir canavar değilim.

Mercy'nin bakışları bana dönüyor ve sorgulayıcı bir şaşkınlıkla dolup taşıyor. Görebildiğim kadarıyla bana kızgın değil ve kızgın Mercy'nin neye benzediğini biliyorum çünkü onu her gün görüyorum.

Tek yapabildiğim omuz silmek.

Sanki Frankie'nin ve buradaki diğer tüm gardiyanların mesajı aldığından emin olmayacakmışım *gibi*: Mercy'nin vücuduna bir daha el sürmeyi aklından bile geçirme. Gardiyanların onun etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümesine bakılırsa, mesajın istediğim kadar yüksek sesle alındığını söyleyebilirim.

Mercy'nin babası onun dikkatini tekrar kendisine çekiyor ve ben de bir an durup onun güzelliğine hayranlıkla bakıyorum.

Gerçekten bana aşık olabilir mi? Ona attığım tüm havalara rağmen, onun hak ettiğinin yarısı kadar bile erkek olmadığını biliyorum. Kendime asla düzgün demezdim. Olmak için hiç çabalamadım. Birçok kadın için bunun bir önemi yok. Bazı kadınlar için, tamamen cahil olmayanlar ve noktaları birleştirebilenler için, kim olduğum onları cezbeden şeydir. Tehlikeli bir unsur sanırım.

Bana aşık olduğunu söyleyen sayısız kadın oldu. Bazen işin ortasında oluyorlar, bu yüzden onları mazur göreceğim. Ama bir kadın bana aşık olduğunu söylediği için gözyaşları ve incinmiş duygularla baş etmek zorunda kaldığım birden fazla örnek oldu.

Kadın, hayır, seks eşittir aşk değildir ve evet, ben de başka kadınları beceriyorum diyen notu almadı.

Onlar benim ilk günlerimdi. O kadınları ayıklamayı ve Mercy'nin sevgiyle adlandırdığı gibi "sık değiştirenlerle" takılmayı öğrendim. Dünyanın Raina'ları ve Lulus'ları, üzerimde bir miktar sahiplik hissedebilirler ama bunu iddia etmeye çalışacak kadar aptal değiller. Yine de habersiz değilim. Lulu'yu, Raina'yı ya da bu kadınlardan herhangi birini kuyumcuya götürsem beni doğruca nişan yüzüğü reyonuna sürüklerler.

Bu arada Mercy yüzüme gülerdi.

Bu hep böyle mi olacak? Yoksa sonunda beni olduğum gibi kabul edebilecek mi? Değişmeye çalışan bir adam.

Mercy'nin yüzü aniden soldu. Anlık tepkim ayağa kalkıp yanına koşmak, iyi olduğundan emin olmak, ama kıcımlı koltuğumda sıkıca tutuyorum çünkü ona babasına bizi ihbar etmeyeceğime söz verdim ve bu kesinlikle kırmızı bayrak olurdu.

Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Babası az önce ona saldıran o bok kafalıya ne olduğunu anlattı. Haberin burada hızla yayıldığına şüphe yok. Ortalıkta dolaşan versiyonları sadece Tanrı bilir. Kesin olan tek şey, kimse bunun intihar olduğuna inanmayacak.

Kesin olan diğer şey? Kimse konuşmayacak.

Neredeyse ona anlatıyordum, o gece havuzdaydık ve o ders çalışmak için çıktı. Onu sordu ve neredeyse anlatacaktım ama kendimi tuttum. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. Bu onun için tam bir şok olamaz, değil mi? Açıkça bir şey itiraf etmemiş olsam bile, kim olduğumuzu iyi kavramış görünüyor.

Şu anda yüzündeki dehşet dolu ifade endişemi iliklerime kadar hissettiriyor. Belki de ona söylemeliydim. Nasıl olsa öğrenecekti.

Nefesimi tutup tekrar bana doğru bakmasını bekliyorum ve baktığında gözlerinde saf bir nefret görmemek için dua ediyorum.

"Gabriel."

Babamın yaklaşımını özlemiştim. "Hey, baba." Dikkatimi ona yönelttim. Mercy'nin tepkisi için sonra endişelenmem gerekecek.

Karşımdaki sandalyeye çöktü ve elini tulumunun ön tarafına götürerek düzeltti.

"Perşembe gecesi arkadaşlarımızla buluştuğunuzu duydum."

Tabii ki yaptın. Herifin her yerde gözü var.

"Ele alınması gereken ortak bir sorunumuz olduğu konusunda hemfikirler mi?"

"Var." *Sadece karşılıklı olarak seninle değil.* Merrick ve Vince dün Empire'dan birkaç kızla birlikte olduktan ve onları gece için otel odalarına götürdükten sonra evlerine uçtular. Raina'nın söylediğine göre, iyi adamlarmış ve onlara iyi davranmışlar. O da bizim için aynı şeyi söylerdi.

"Toplantı ayarlandı mı?"

"Evet. Gelecek hafta." Tarafsız bir yerin en iyisi olacağı konusunda anlaştık ve Caleb ve ben zaten Mage'in görmeye gitmeyi planladığımız için Vegas'a gittik.

"Gördün mü? Bunun doğru hamle olduğunu biliyordum." Nadir görülen, tatmin olmuş bir gülümseme sarkık gıdılarını çekeştiriyor. "Yakında sorunumuzu çözmüş olacağız."

Kahkahamı bastırıyorum. Buna gerçekten inanıyor mu? Karteller hamamböcekleri gibidir; birini ezersiniz, ama bu arada dört tane daha gelir ve yerlerini alırlar. Kalmak için buradalar.

"Kardeşim bu konuda ne diyecek?"

"Henüz ona söylemedim." Bildiğimiz kadarıyla Peter Amca hepimizi bir çırpıda ortadan kaldırmayı planlayacak ve böylece tüm topraklarımız üzerinde hak iddia edebilecek.

Babamın kaşları çatılır. "Neden olmasın?"

Tereddüt ediyorum, Vince'in uzattığı katlanmış fotoğraf cebimde adeta bir delik açıyor. Bu çok büyük bir domino taşı ve bir kez oynadığımda her şey harekete geçecek. Geri dönüşü olmayacak ve babamın nasıl tepki vereceği de belli değil.

Şiddet dışında.

"Çünkü ona güvenmiyoruz."

Babam alay ediyor. "O aileden biri."

"Evet. Şu kuzenin gibi." Fotoğrafi çıkardım ve sözsüz bir şekilde masaya doğru ittim. Başka biri olsaydık, gardiyanlar taze köpek boku yığınının üşüşen sinekler gibi üzerimize üşüşürdü. Ama biz biziz ve Donny'nin dikkati başka yerde.

Babam iç geçiriyor, elini uzatırken "Bu da ne?" diye mırıldanıyor. "Yakın zamanda karşılaştığımız ve görmem gereken bir şey."

Açarken bakışları geziniyor. Soğuk mavi gözlerini kısarak ona bakıyor. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir gün önce çekildi-"

"Bunu görebiliyorum!" diye tersliyor. "Bunu sana kim verdi?"

Sorusuna cevap vermek yerine, "Öndeki kuzenimiz ve yanında FBI ajanı var," diyorum. "Peter da arkada."

Babam sayfaya o kadar uzun süre bakıyor ki alev almasını bekler gibi oluyorum.

Ne anlama geldiğini biliyor. "Bunu nereden aldın?"

"Vince Perri'den."

"Bu saçmalık. Ailemizde yine anlaşmazlık yaratmaya çalışıyorlar," diye tıslıyor.

"Bu saçmalık değil ve sen de bunu biliyorsun. Bunu bir düşün." Sesimi sakın tutuyorum. Caleb ve ben bu tepkiyi bekliyorduk. Biz de aynı tepkiyi vermiştik. "Bize karşı çalışan başka biri olup olmadığını hep merak ettin. Bize ihanet eden biri." Sayfaya dokunuyorum. "İşte cevabın. Her şeyi ele geçirebilmek için senin yolumuzdan çekilmeni istedi."

Babamın yumruğu sayfanın etrafını sarıyor, onu sıkı bir top haline getiriyor, dişleri gıcırıyor.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sormadan önce bunu anlaması için ona bir dakika veriyorum.

"Toplantının başarılı geçtiğinden emin olun." "Ne hakkında-"

"Dediğimi yap!" diye bağıyor ve yumruğunu masaya vuruyor. Başların döndüğünü hissediyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ayağa kalkıp uzaklaşıyor, sırtı gerginlikten kaskatı kesilmiş.

Ve şimdi bekliyoruz.

ON BEŞ

MERHAMET

Eşyalarımı topladıktan sonra çıkış kapısındaki güvenlik görevlisine dolabın anahtarını teslim ederken o tuhaf NUMB hissi hâlâ kollarımda ve bacaklarımda dolaşıyor.

Gri, bilgili gözleri tekrar düşmeden önce bana doğru parlıyor. "Teşekkür ederim hanımefendi. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

Gelecek hafta sonu burada olacağımı nereden biliyor? Kim olduğumu biliyor mu?

Fleet'in kuzenine ne olduğunu biliyor mu?

Yani, tabii ki ne olduğunu biliyor. Babama göre bu duvarlar içinde yaşayan herkes biliyor. Diego, ben buraya geldikten bir gece sonra, Gabriel'in beni revirde babamı görmem için gizlice içeri sokmasından bir gece önce, tek kişilik hücrede kendini öldürmüş. Kendini asmak için kemer kullandığını söylüyorlar.

Ama kemeri bulmuş? *Tecritteyken* mi?

Tüm bunların başka bir cevabı daha var, midemi bulandıran bir cevap.

O küçük, beyaz odada oturdum ve Gabriel'e babamın saldırganı hakkında ne yapacağını sordum. Bu "korumanın" ne anlama geldiğini bilmek istedim. Bana detayları isteyip istemediğimi, umursayıp umursamadığımı sordu. Ona istemediğimi söyledim. Babama yaptıklarından dolayı adamın ölmesini istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bunu dile getirmedim ama buna ihtiyacım var mıydı? İçimin derinliklerinde, Gabriel'in "koruma" biçiminin ne anlama gelebileceğini bilmiyor muydum?

Bir bakıma, o adamın ölüm emrini veren bendim. Beni uyuşmuş hissettiren bir düşünce.

Gabriel önümdeki koridorun sonunda beton duvara yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, gözleri kapalı, sanki birkaç dakika dinlenmeye çalışıyor.

Belli ki beni bekliyormuş.

Tek düşünebildiğim, bu adamın tehlikeli olduğu.

Fırtınalı, karanlık gözleriyle tanıştığım andan beri tehlikeli olduğundan şüpheleniyordum. Babası, parası, onunla ilgili her şey tehlike çılgınlıkları atıyordu ...

Her zaman şüphelenmiştim ama şimdi sağlam bir kanıt var.

Yine de ona karşı bir korku hissetmiyorum.

Şu anda Gabriel için ne hissediyorum?

O gardiyanı bana el kaldırdığı için dövdürdü, bu çok açık.

Ama bu adamın vazgeçemeyeceği bir şey değil.

Fleet'in kuzeni çekip gitmiyor. Ayrıca artık babama zarar veremez. Adamın ölmüş olması beni ne kadar dehşete düşürürse düşürsün, düşüncelerim sürekli buna geri dönüyor ve bu beni çok rahatlatıyor.

Bu beni nasıl bir insan yapar? Belki de hala şoktayım.

Gabriel'e yaklaşırken nefesimi düzene sokuyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. Kim bilir nasıl bir ruh hali içinde olacaktı. Babasıyla sadece birkaç dakika görüştüktan sonra, benden yirmi dakika önce ziyaret odasından ayrılmıştı. Aralarında her ne olduysa, iyi görünmüyordu. Gabriel'in masanın üzerinden kaydırduğu katlanmış kâğıt parçasını yakaladım. Gabriel'in dudakları hızla kıpırdıyordu ve geçen her saniye babasının omuzlarında oluşan gerginlik görülebiliyordu.

Ve sonra birden Vlad Easton kâğıdı toparlayıp yumruğunu masaya vurarak Gabriel'den bir şeyler yapmasını istedi. Ayağa kalktı ve oğluna dönüp bakmadan uzaklaştı, yüzü bir öfke maskesiydi.

Ama kime, merak ediyorum. Oğluna mı?

Gabriel garip bir sakinlikle onun gidişini izledi, sonra yavaşça ayağa kalkıp dışarı çıktı, yanımdan geçerken yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Rahatsız olmamış gibiydi.

Ona ulaştığımda "Hey," demeye verdim.

Gözlerini açıyor ve beyazların nasıl pembeye çaldığını görüyorum. Bitkin düşmüştü. "Baban nasıldı?"

"Daha iyi görünüyordu. Yine de bir sürü sorusu vardı."

"Ona ne söyledin?"

Başımı salladım. "Doğru bir şey değil." En iyisi bu.

Gabriel sanki aklımı okumaya ve düşüncelerimi tartmaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

Göğsü yavaş ve ağır bir iç çekişle kabarıyor. "Gitmeye hazır mısınız?" Cevabımı beklemiyor, duvardan kalkıp koridorda çıkışa doğru ilerliyor. Güvenlikten geçip neredeyse onun arabasına varana kadar birbirimize tek kelime etmiyoruz.

"Araba kullanabilir misin?" diye soruyor.

"Ne?" Gözlerimi Lamborghini'ye diktim. "Delirdin mi sen?"

"Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Eğer o direksiyona geçersen, eve varamayız. O yüzden ben iki saatimi harcarken Fulcort otoparkında takılmak istemiyorsan..." Anahtarlarını önümde havada sallandırıyor.

Eve gitmeli ve kitapları karıştırmalıyım. Ağır bir iç çekişle anahtarları alıp sürücü tarafına yöneliyorum ve daha önce atlet ve şortumun üzerine geçirdiğim hapisane ziyaretçisi kıyafetini çıkarmak için duraklıyorum.

"Hapishane otoparkında soyunmana gerçekten bayılıyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle ve izleyen gardiyanlara ters ters bakıyor. Hemen arkalarını dönüyorlar, ama bilmiş bilmiş sırtımdan önce değil.

"Kapa çeneni. Çok sıcak." Kıyafetleri toparlayıp arkaya attıktan sonra arabaya bindim.

"Aynaları solundaki düğmeyle ayarlayabilirsin," diyor, yolcu koltuğunu çoktan yatırmış, rahatlıyor.

Açıları kendime göre ayarlamak için düğmelerle oynuyorum. Bu arada, sorularla patlamaya hazırım. "Babam bana Diego'nun tecritte kendini astığını söyledi."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "İşlediği suçlardan dolayı büyük bir suçluluk duymuş olmalı." Çok rahat söylüyor, gözleri kapalı.

"Gabriel-"

"Merhamet." Sesinde uyarıcı bir ton var. "Şimdi olmaz. Burada olmaz."

"Peki." Yine de kafamı toparlamam gerekiyor. Motoru çalıştırıyorum ve güçlü motor gürlerken midem takla atıyor. "Babanla ziyaretin kısa sürdü."

"Pek konuşkan biri değildir."

Dudağımı çiğniyorum, zorlasam mı diye düşünüyorum. "Giderken kızgın ." Evet, zorlayacağım.

"Genelde öyledir. Evinin yolunu biliyor musun?" "Evet."

"Güzel." Sandalyesi bir kademe daha geriye kayıyor ve bacaklarını açıyor. "Oraya vardığımızda beni uyandır."

"Her şey yolunda mı?"

"Biraz uyumama izin verdiğinde olacak."
Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi hissediyorum.
Araba öne doğru ve ben de ani bir kararla frene basıyorum. Lanet olsun.
"Arabayı mahvedeceğim," diye uyarıyorum.
"Yapma." Dudakları seğiriyor, gözleri hâlâ kapalı. "Tabii önümüzdeki on yılı aletimi emerek geçirmek istemiyorsan."
Espri girişimine karşı başımı sallıyorum ve arabayı bu kez yavaşça ileri sürerek mırıldanıyorum: "Ücretlerim yüksek. Altı ay deneyin."
Yumuşak kıkırdaması arabanın içinde yankılanıyor.

Garaj kapısının açılmasını beklerken GABRIEL ölü uykusundan .

"Kimseyle boya takası yapmadın." Sesi gibiydi.
"Hayır, çoğu insan bana yol verdi," diye itiraf ediyorum, ellerimi direksiyonun üzerinde yumuşatarak. Yalan söylemeyeceğim, otoyolda kendimi güçlü hissediyordum. Tek yapmam gereken daha hızlı gitmeyi düşünmekti ve bir anda hız limitini neredeyse ikiye katlıyordum. Birden fazla kez yavaşlamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Gabriel koltuğunda dönerek arka camdan dışarı, sıra sıra dizilmiş arabalara bakıyor. İç çekiyor, kardeşinin evlerinde insanları eğlendiriyor olmasını umursadığının tek işareti bu. Bu hareket onun seksi ve güçlü vücudunu bana yaklaştırıyor ve bu da kanımı hızlandırıyor.

Tanrım. Adamın biri , diğeri de dövülmüş. I
ondan korkmalıyım ama yine de o korkuyu toplayamıyorum.

Hala ona delicesine ilgi duyuyorum.

Belki de her şeyi beni korumak için yaptığını fark ettiğim içindir.

Belki de bana hayatım üzerinde yeniden bir nebze kontrol sağladığı içindir. Son aylarımı, hatta yıllarımı babamın içinde bulunduğu durumdan dolayı çaresiz hissederek geçirdim. Şimdi, onun için yardım alıyorum ve Fulcort'ta *kimse benimle* ya da babamla uğraşamayacak. Kendimi çaresiz hissetmiyorum ve bunun sebebi Gabriel.

Lüks spor arabayı garaja sürüyorum ve motoru kapatıyorum. Sessizlik sağır edici.

"Bunu sürmeyi , değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Çok güçlü." Gabriel'in güçlü olduğu gibi. Düşünmemeye çalıştığım diğer yanlarına rağmen, onun bu yanını takdir etmeye başlıyorum.

Koyu mavi gözleri profilimde geziniyor. "İyi misin?" Milyon dolarlık soru. "Sen-"

"Burada olmaz." Sözümlü kesti ama sesi nazikti. "Bunu daha sonra konuşuruz. Ama bil ki bunların hepsi seni korumak için." Elimi avucunun içine alıyor ve avucumu dudaklarına götürerek telaşsız bir öpücük konduruyor. "Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"Evet, biliyorum." Belki de bu yüzden ondan korkmuyorum. "Güzel. Gel hadi. İçeri girelim."

En az otuz kişi oturma odasının ve ana verandanın etrafında dolanıyor, evin hoparlörlerinden müzik yükselirken gülüyor ve konuşuyor. Perşembe gecesi kulüpteki yüzlerden bazılarını tanıyorum.

Hayatları hep böyle mi geçiyor? Tüm hafta sonu boyunca Empire ve burası arasında gidip gelen büyük bir parti mi?

"Gabe," diye sesleniyor Caleb, elinde bir hamburger, mayosu kalçalarından aşağı sarkmış, o rahat havasıyla bize doğru yürürken. En azından şort giyiyor. "Her şey yolunda mı?"

Gabriel başını salladı. Sanırım babasının tepkisi beklenen bir şeydi?

Caleb bana sırtlıyor. "Baban nasıl?"

"O iyi biri. Bize yeni bir araba borcun olduğunu söylüyor."

"Hayır." Başını sallıyor ve güler. "Benden haberi bile yok."

"Bebeğim, daha fazla hamburger koymalıyız," diye mırıldanıyor yumuşak bir ses. Döndüğümde üstsüz Lulu'yu görüyorum - Perşembe gecesinin acı sarışın sunucusu - yanıma geliyor. Göğüslerini Caleb'in çıplak koluna bastırıyor.

Mavi gözleri kızın dikleşmiş meme uçlarına dalıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Uh-huh." Gabriel'e dönüyor ve gözleri sinsice parlıyor. "Ne düşünüyorsun? Aç mısın?"

Gabriel ve benim birlikte olduğumuzu anlamamasına imkan yok.

Ayrıca şu anda Gabriel'in hamburger yemesinden bahsediyor olamaz.

Lanet olası utanmaz.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum, kısmen de o mükemmel burnuna yumruk atma isteğimi bastırmak için. "Aslında açlıktan ölüyor," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Onu iyi besleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Kendini beğenmiş bakışlı Gabriel'i kanadına doğru götürürken biri keskin bir takdir ısılgı çıkarıyor.

"Ders çalışman gerektiğini sanıyordum?" diyor sesinde espriyle, koridorundan aşağı dönerken.

"Ders çalışmam gerekiyor. Sanırım bunu yapmak zorundasın-" Sözlerim odaya girdiğimizde, sıska kızılın Gabriel'in yatağında çıplak yattığını ve aynı derecede sıska ve çıplak bir sarışınla sarmaş dolaş olduğunu görünce kesildi.

"Aman Tanrım!" Bir an için afallayarak haykırdım. Saat sabahın on biri! Gabriel'e ters ters bakıyorum. "Bu normal mi? Biliyor musun?" Bir elimi kaldırıyorum. "Boş ver. Yatağında seni bekleyen iki çıplak kadın bulman tabii ki normal!"

Omuz silkiyor. "Kapımı kilitlemeyi unutmuşum."

"Ve aralarından seçim yapabileceğiniz altı yatak odası daha yok mu?"

İki kadın odayı okumayı akıl edemiyorlar, durup bizi merakla ve utanmadan izliyorlar.

"Çık dışarı!" Homurdanıyorum, yere saçılmış nemli mayoları toplayıp koridora fırlatıyorum.

İkisi de Gabriel'e bakar, sanki onun talimatını bekliyorlarmış gibi.

"Kendimi kaybetmeden defol git!" Öfkелendikçe kanım damarlarımda dolaşıyor.

Şimdi hızlı hareket ediyorlar, yataktan tırmanıp kapıdan dışarı fırlıyorlar.

"Özür dilerim-" diye başlıyor ama özür dileyecek havada değilim.

"Her neyse."

"Onlara söylemedim-"

"Buna gerek yoktu. Eminim daha önce binlerce kez eve döndüğünde onları yatağında bulmuşsundur ve her seferinde onlara katılmaktan büyük mutluluk duymuşsundur." Ses tonuma acılık sızıyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, inkar etmiyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Dönüp banyoya saklanmaya niyetlendim.

"Cidden, bugün Fulcort'ta olanlardan sonra, *bu* ne bana kızgın mısın?" Memnun görünmeye cüret ediyor, bu da sadece öfkemi körüklüyor.

"Evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çünkü bu *her* lanet olası hafta sonu olacak! Peki ben burada *olmadığımda* ne olacak? Sürekli sertleşen sikin karşı koyabilecek mi?"

Kocaman gülümsüyor. Bunu gerçekten eğlenceli buluyor.

"Siktir git," diye hırladım. " git. Önümüzdeki beş gün boyunca çalışmam gerekiyor. Çarşafaları yaktıktan *sonra*." Banyo kapısını çarpmak istememiştim. Tamam, belki biliyordumdur. Tanrım, kendimi neye bağladım ben?

ON ALTI GABRIEL

Kahretsin, bu kadın kızdığında çok seksi oluyor. Şu an onu düşünmek bile beni boşaltma isteği uyandırıyor.

İki saat önce beni odamdan kovdu. Bir pislik gibi davranıp kalmakta ısrar edebilirdim ama sakinleşmesine izin vermeyi düşündüm.

Ayrıca, bu burgerler karşı konulamayacak kadar harika kokuyordu ve açlıktan ölüyorum.

Raina beni durdurmak için adımı seslendiğinde, elimde bir tabak yemek ve bir içecek odama giden yolu yarılamıştım.

"Hey." Basamakları tırıs tırıs çıkıyor, daracık siyah bikinisi göğüslerinin zıplamasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Senin olduğunu bilmiyorduk..." Sesi dalgalanıyor, geyik gözleri kapalı doğru parlıyor. "Endişelenme." Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. Bu onun hatası değil. Mercy haklıydı, uzun zamandır buralarda standart bir uygulamaydı ve daha önce hiç kovulmamışlardı. "Belki partinizi Caleb'in odasına taşıyıp Bundan sonra." Ona göre ne kadar çok o kadar iyi.

"Doğru." Alt dudağını ısıırıyor, tereddüt ediyor. "Peki, kız arkadaşın kim?"

"Adı Mercy." Kız arkadaş kısmını düzeltmiyorum.

"Ciddi bir mi?" Sesinde bunu duyabiliyorum. Hayır dememi umuyor.

Raina şu anda çok genç, olgunlaşmamış ve eksik görünüyor. Son yıllarda birlikte olduğum kadınlar genç, olgunlaşmamış ve eksikti. Yine de bunu asla belirleyemedim. Farklı bir şey bilmiyordum.

Farklı olanı bilmek istemedim.

"Evet, öyle de diyebilirsin." Kadın her düşüncemi ele geçirdi; sikime sahip oldu; Caleb'in beni yerden yere vuracağı şeyleri kabul ettim ve ona söyledim.

Ama en iyi kısmı ne? Sanırım o da benim için aynı şeyleri hissetmeye başladı. Yoksa neden bu kadar sinirlensin ki?

Lanet olsun, çok sinirli.

"Seni paylaşmaktan çekinmediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor Raina, küçük eli karnımın üzerinden aşağıya doğru iniyor. Mayomun içinden sikimi avuçluyor.

"Öyle bir şey olmayacak Raina," diye uyararak yatak odama doğru yoluma devam ediyorum.

Mercy'yi yatağımda uzanmış, ders kitabına kaşlarını çatmış halde buluyorum. Keskin gözleri elimdeki tabağa kaymadan önce beni süzüyor.

"Açlıktan ölmek üzere olduğunu düşündüm." Komodinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim," dedi sertçe. Hâlâ bana kızgındı.

Belki de ona o şekilde sırtıtmamalıyım.

Çalışmasına geri dönmesine izin vermem gerektiğini biliyorum, ama ayrılmaya isteksizim. Bakışlarım yatağımın yarısını kaplayan bir dizi kitap ve notun üzerinde geziniyor, bir sohbet başlatmak için bir şeyler arıyorum. Hapishanedeki insanları ya da benim onun vücuduna eğlenceli, pis şeyler yapmamı içermeyen bir konuşma.

Yeni bir çıktı fark ettim. Marsha Thompson'a yazılmış bir mektup. Altında Mercy'nin imzası var.

alıp tararken kaşlarımı çattım. "İstifa mı ediyorsun?"

Bir dakika konuşmuyor ama sonra iç geçirip ders kitabını yere bırakıyor. "Evet." Tabağına uzanıyor.

"Neden?" Umursadığımdan değil. Bu aslında benim için iyi. Sabahlarıma onun bacaklarının arasında, makul bir saatte başlayabileceğim anlamına geliyor.

"Çünkü o işi sadece benim için ayırdı, ama bunun için bütçesi yok, bina dökülürken olmaz. Büyük onarımlara ihtiyacı var."

"Bok çukuru gibi bir yer," diye kabul ediyorum ve onun ters ters bakmasına neden oluyorum. Sayfayı yere bıraktım. "Ama neden seni kovana kadar beklemiyorsun? Bu şekilde işsizlik maaşı alırsın." Tahminimce bu onun için önemli.

"Marsha doğru olanı yapmıyor ve gitmeme izin vermiyor. Babam ve okul yüzünden kendini kötü hissediyor. Bunun kararlarını gölgelemesine izin veriyor. Ama bana ödeme yapacak parası yok. Bu kadar basit." Başını sallıyor, gerginliği yayılıyor. "Phoenix'te başka bağımlılık merkezleri de var. Sadece... Annem öldükten sonra yanımda olan Mary's'di. Oradaki insanlar her zaman yanımda oldular. En iyisi bu. Oraya gitmek istiyorum.

çalışmak." Ağır ağır iç geçiriyor. "Her neyse. Şu anda bunu düşünemem. Bu sınavları geçmek zorundayım."

Her ne kadar bu kitapları yataktan itmek, şortunu indirmek ve onu rahatlatmak istesem de, bunun süregelen stresini azaltmaya yardımcı olmayacağını biliyorum. Onun için yapabileceğim en iyi şey, o profesörlerin peşine düşüp onu geçmelerini sağlamanın yanı sıra, tabii ki onu rahat bırakmak.

"Çok çalış," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarımı alnına bastırmak için.

Yol boyunca bakışlarını sırtımda hissettim.

Bana bak, bencil değilim.

Caleb haklı.

Bu kadına aşık oluyorum, hem de çok fena aşık oluyorum.

YEDİ

MERHAMET

NEREDEYSE SAAT 10:00. Marsha birazdan toplantıdan çıkar.

İstifa mektubumu elimde tutuyorum ve Gabriel'in ev ofisteki yazıcısından çıktığından beri yüzüncü kez tekrar okuyorum. İşimden ayrılmak bu hafta odaklanmam gereken son şey ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Marsha rahatlayacak.

Kabul etmeyi reddetmeyi bıraktığında . İş akdini feshetmeyi önermesini umuyorum, böylece en azından yeni bir iş bulana kadar işsizlik maaşından faturalarımı ödeyecek kadar para alabilirim.

Marsha'yı görmeden önce duyuyorum, takılarının şingirtisini ve ağır, aceleci ayak seslerini başkasıyla karıştırmak imkânsız.

"Oh, hey, Marsha, ben de tam gelip bakacaktım-"

"Kuryenin az önce bana ne verdiği inanamazsınız!" Haykırıyor, etli elindeki bir kâğıdı sallayarak, benim asık suratımdan habersiz.

Mektubumu yüzüstü bıraktım ve gülümsemeye zorladım. Henüz onun hayallerini yıkmak istemiyorum. "Ne oldu?"

"Mary az önce *yüz bin* dolarlık *bir* bağış aldı!" Kahverengi gözleri parlıyor. "Bu eski yeri onarmak için fazlasıyla yeterli!"

"Ne?" Numarayı kafamda evirip çevirerek mırıldanıyorum. "Kimden?"

"Bilmiyorum." Başını sallıyor ve kaşlarını çatarak çeki inceliyor. "Bir hukuk firması... DeHavilland, Arnold ve Gold vermiş ama bağışçının adının gizli kalmasını istediğini belirten bir not vardı. Kim bilir, kimin umurunda! İşimize geri döndük!"

Anlayış mideme vuruyor.

"Tanrım, Mercy, son birkaç aydır ne kadar stresli olduğumu tahmin bile edemezsin. Nasıl yapacağımdan emin değildim... Neyse, her şey yoluna . Ek bir yarı zamanlı danışman için yeterli maaş bile ayırabilirim. Yakında eğitimini tamamlayacak genç bir bayan olduğunu duydum." Bana göz kırptı, heyecanı hissediliyordu. "Ben içeri daldığımda ne diyordun? Bana bir şey mi söylemen gerekiyordu?" Gözleri masama kayıyor, istifa mektubunun üzerinde geziniyor.

"Tesisatçı bugün saat üçte gelecek," diyorum, bir dosya klasörünü gelişigüzel kaydırarak.

"Oh, Tanrıya şükür. Şimdi bunu yatırmak için bankaya koşacağım, böylece ona gerçekten ödeme yapabiliriz!" Baş döndürücü bir el sallayışla yola koyuldu.

İçimde bir sürü çelişkili duygu dönüp dururken bile kocaman bir oh çektim. Bunu nasıl karşılamam gerekiyor? Bunu Gabriell'in yaptığına şüphe yok. Bunu yapmasını ben istemedim. Bunu önermedim ya da ima etmedim.

Dürüst olmak gerekirse, sormak aklıma bile gelmedi.

Ama yine de bunu yaptı, her ne kadar birçok kez burayı kötölemiş olsa da.

Bu paranın banka hesabına ilk etapta nasıl ulaşmış olabileceğine dair hastalıklı ironiye rağmen göğsümde takdir duyguları kabarıyor.

Merhamet: Teşekkür . Pek çok insan için çok iyi şeyler yapıyorsunuz.

İstifa mektubumu küçük parçalara ayırmakla meşgulken telefonumdan bir yanıt geldi.

Gabriel : Ne diyebilirim ki, ben bir hayırseverim.

Homurdanıyorum.

Gabriel : Perşembe ve Cuma günleri izin almanı istiyorum.

Mercy : Neden?

Çünkü seni bir yere götürüyorum.

Midemde kıpırdanmalar oluyor. İsteğini düşünürken dudağımı ısırıyorum. Sınavlardan birini bu gece, diğerini de Çarşamba günü yazacağım. Tanrı biliyor ya, ara vermek işime yar. Babam mahkemedeyken izin aldığım günler dışında hiç izin istememiştim.

Mercy : Nerede?

Gabriel: Bu bir sürpriz.

Merhamet: Ancak ondan önce kesintisiz çalışmama izin verirsiniz.

Gabriel: Şimdiye kadar iyi değil miydim?

Gerçekten öyle. Bana yemek ve içecek getirmek dışında Gabriell'i cumartesiden beri neredeyse hiç görmedim. Aslında onu özlüyorum.

Evet de.

Cevabımı söylerken sırtıyorum.

Mercy : Evet.

Bir sonraki mesajı göndermeden önce tereddüt ediyorum.

Mercy: Bu gece eve geldiğimde orada olduğundan emin ol.

Gabriel : Neden?

Bu bir sürpriz.

Çok uzun yıllar, çok fazla sınav.

Ve bu ağır, cam kapılardan son kez çıkarken kendimi ağırlıksız hissediyorum.

"Nasıl geçti?" Ben yanıma sokularak soruyor.

"Şey. Sanırım iyi geçti." Rahatlayarak iç çektim. "Benimle çalıştığın için teşekkür ederim. Çok şey fark ettirdi." Bütün Pazar gününü kütüphanede geçirdik, birbirimizi sınadık ve beynim yüzene kadar geçmiş sınav sorularının üzerinden geçtik.

Ellerini ceplerine sokuyor. "Sanırım buraya kadarmış."

"Okul için mi? *Evet.*" Nefes nefese bir kahkaha attım. Düşünsenize, hukuk fakültesinde neredeyse dört yıl daha okuyacaktım. "Ama seni arayacağım."

"Kulağa hoş geliyor." Başını hevesle sallıyor ve sonra gözleri arkamdaki bir noktaya kayıyor. "Sanırım bu senin için?"

Tam zamanında arkamı döndüğümde renkli camlı bir SUV'un kaldırımın yanına yanaştığını görüyorum.

Gabriel arka koltuktan tipik seksi İmparatorluk kıyafetleriyle çıkıyor - bugün Çarşamba olmasına rağmen - ve bana hafifçe başıyla selam veriyor.

Ders çalışmakla o kadar meşguldüm ki Pazartesi gecesi onunla bir saat süren ve ikimiz için de mutlu sonla biten bir duş dışında onunla neredeyse hiç konuşmadım. O da ortalıkta görünmedi.

Şimdi onu görmek bile başımı döndürüyor. "Evet, öyle. Görüşürüz, Ben." Neredeyse merdivenlerden aşağı süzülüyorum.

Ona ulaştığımda Gabriel sırtıyordu. "Sanırım sınavın iyi geçti? Yoksa beni gördüğün için bu kadar heyecanlı mısın?"

Göğsüne gömülme isteğimle savaşıyorum ama sırtımama engel olamıyorum. "Sınav iyi geçti. Ama şimdi açlıktan ölüyorum."

"Güzel. Gittiğimiz yerde harika yemekler var."

"Peki orası neresi?"

Arka koltuğu işaret ediyor. "."

"Biraz daha kaçamak konuşabilir misin?" Sinirli görünmeye çalışarak ve bunu başaramayarak soruyorum.

"Yapabilirim," diye alay ediyor ve o gamze beliriyor. "Hadi ama."

"Ama Lincoln ne olacak? Onu burada bırakamam." "Çoktan . .

Uçuş programımız var."

Uçuş programı mı? En arkaya sıkıştırılmış iki küçük bavula dikkat ederek içeri giriyorum. "Yani, *uzaklara* mı gidiyoruz?"

Yanımda kayıyor ve kapıyı kapatıyor. Şoföre başıyla selam verdi ve SUV uzaklaştı. "Vegas'a gidiyoruz. Rosita senin için her şeyi yıkadı ve paketledi."

"Vegas mı?" Sesimin heyecanlı tınısına engel olamıyorum. Hep gitmek istemiştir.

"Evet. Caleb ve ben Caleb ve ben satın almayı düşündüğümüz bazı mülkleri kontrol ediyoruz ve senin de uzaklaşmak isteyebileceğini düşündüm."

"Bu... evet." Bu kadar spontane bir şey yapma olasılığı çok büyük. Aklıma bir düşünce geldi. "Ama ne zaman döneceğiz? Çünkü babam Cumartesi günü beni bekliyor."

"Merak etmeyin, Cumartesi günü döneceğiz. Kısa bir uçuş." Elini benimkinin içine kaydırıyor, nasırlı avuç içi tenime karşı lezzetli bir şekilde pürüzlü.

Ellerimin birleştiği yere bakmaktan kendimi alamıyorum. Yaptığımız onca baş döndürücü, seksi şey arasında Gabriel'in sadece elimi tutması en samimi hissettiren şey.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, kaşları eğlenerek çatılmış. "Hiçbir şey.

Tüm bunlar çok ...," *Erkek arkadaşça ... Aşk dolu ...* I

"Randevulaşmak."

Sırıttıyor. "Ne demek istiyorsun? Biriyle mı?" "Nasıl olacağını biliyor musun ki?"

"Bir kadınla yapamayacağım *hiçbir şey yok*." Bana merakla bakıyor. "Mercy, dilimi kıcına soktum. Neden bir randevuya çıkmıyoruz?"

Gözlerim şoföre kayarken neredeyse küçük dilimi yutacaktım, yanaklarım alev alev yanıyordu.

Gabriel usulca kıkırdar. Bu ona kaburgalarına sert bir dirsek kazandırır.

"Öncelikle, çünkü *böyle* şeyler söylüyorsun," diye tıslıyorum. "Kendini tutabileceğinden ve bir gece için bir kadının elini tutmak gibi *normal* bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Elbette yapabilirim," diye savunuyor.

Evet, gördüğümde inanacağım," diye mırıldanıyorum ve alaycı bir çıkarıyorum. Kaşları kalkıyor. "Bu bir meydan okumaya benziyor."

Havaalanına girdiğimizde CALEB telefonu ile konuşuyor ve başka bir siyah Escalade'in etrafında volta atıyor. Önümüzdeki pistte kapısı açık küçük bir özel jet duruyor. Midemde gergin bir kıpırtı oluşuyor. Acaba Gabriel'e hiç uçağa binmediğimi söylemek için doğru zaman mı diye düşünüyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Dışarı çıktığımızda Caleb bağıyor. "İnşaat, efendim," diye açıklıyor şoförümüz, toplamak için arka tarafa doğru ilerlerken

Bavullarımız.

"Sakin ol, sadece on beş dakika gerideyiz." Gabriel'in parmak uçları omurgamda geziniyor. "İyi misin, Mercy?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum, ses tonum kırılmış. O kadar azmışım ki, kendi kirli düşüncelerime bile zor dayanıyorum.

Gabriel bir şeyleri kanıtlamayı sever. Bu hızla öğrendiğim bir şey. Bugünün konusu, sadece elimi tutabileceği ve başka bir şey yapamayacağıydı. Parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırırken ve buraya gelirken birleşen ellerimizi kaslı kalçasına yerleştirirken ilk başta beklenmedik derecede tatlıydı.

Ona gözlerimi devirdim ama küçük bir gülümsemeyle izin vererek eğlendirdim.

Ama sonra ritmik okşamalar başladı. Hoparlörden çalan müziğin ritmine uygun olarak başparmağıyla avucumun ve bileğimin üzerinde yavaş, yumuşak vuruşlar yapıyordu. Tırnağının kenarının yumuşak darbeleri, arka planda kaybolmayacak, fark edilmeyecek kadar doğru miktarda basınçla tenimi ısıırıyordu.

Çok geçmeden kendimi gözlerimi kapatırken ve o yetenekli başparmağın alt dudağımı, meme uçlarımda sert tomurcuklarını, şişmiş klitorisimi okşadığını hayal ederken buldum... ve Gabriel elini tutmak kadar basit ve zararsız bir şeyin bile tehlikeli bir şeye dönüşebileceğini kanıtladı.

"Sürpriz!" diye bağıyor tanıdık bir ses.

Michelle diğer cipin arka koltuğundan atlayınca libidom geçici olarak söndü. "Aman Tanrım! Burada ne işin var?" Ağzım açık bir şekilde haykırdım.

Kollarını boynuma doluyor. "Sonunda okulu bitirmeni kutluyorum! Seninle Vegas'a geliyorum! Bir sürü elbise getirdim!"

Sarılmaya karşılık verdiğimde göğsüme sıcaklık doluyor. "Aman Tanrım, bu çok harika."

"Caleb Pazartesi gecesi evime gelip bana teklif etti."

"Gerçekten mi?" Ona ters ters baktım.

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor ama Cheshire gibi sırtıyor.
Kedi.

"Caleb'den ona ulaşmasını istedim," diye açıklıyor Gabriel. "Düşündüm ki orada bir arkadaş isteyebilir."

"Hey!" İkizlerden biri -sanırım Felix- jetin açık kapısından kafasını uzatıyor. "Gitmeye hazır mısınız, değil misiniz? Bekliyoruz!"

"Vay canına." Michelle'in gözleri onu görünce açılır. "Kim o?" "Ben etraftayken kimse, tatlım." Caleb kolunu Michelle'e doladı.
Arkadaşımın ince omuzları, onu kaslı göğsüne çekiyordu, sırtışı düpedüz şeytaniydi.

Gabriel eğilerek fısıldar, "Ona ikisini de alabileceğini söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Kapa çeneni," diye azarlıyorum ama gülüyorum. Vegas'ta olanlar ve tüm bunlar

...

Gabriel dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor.

Okulun bitişini bu şekilde kutlamayı beklemiyordum. İtiraf etmeliyim ki, milyon kat daha iyi. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin." Gabriel'in istediğinde bunu fazlasıyla yapabildiğini öğreniyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve vücudum karnıma bastıran sert uzunluk için ağrıyor. "Bu senin için yeterince *normal* mi?" Alay ediyor.

"Seninle *olan hiçbir şey* normal değil, Gabriel." Hapisteki gangster babasından, ailesinin "sözde" servetini kazanma yöntemlerine ve beni buraya getiren ahlaksız rüşvet planına kadar... her şey normalden olabildiğince uzak.

Öte yandan, şu ana kadarki hayatım da tam olarak "normal" olarak etiketlenemezdi.

"Deniyorum, Mercy. Gerçekten deniyorum." Gabriel eğilip alnını benimkine değdiriyor. "Satın almak için bir otel ve kumarhane bakmaya gidiyoruz."

Gülüyorum. "Bu normal olmaya çalışmanın tam tersi." Gerçekten hiçbir fikri yok.

Sevimli, utangaç bir sırıtış dudaklarına değiyor. "Evet. Biliyorum. Büyük bir iş. Ama eğer başarabilirsek..." Çenesi geriliyor, cümleye devam etmekte tereddüt ettiği belli oluyor. "Sadece Caleb ve ben olacağız, yüzde yüz yasal. Başka *hiçbir* şeye karışmayacağız." Bana bilmiş bir bakış attı. "İkimiz de bundan uzak durmak istiyoruz. Uzun zamandır uzak durmak istiyorduk ama bizim gibi aile bağlarınız varsa bu hiç kolay değil."

Şimdiye kadar en çok ifşa ettiği, uyuşturucu ticaretiyle bağlantılı olduğunu en çok itiraf ettiği şey bu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Belli değil mi, Mercy?" Derin mavi gözleri tuhaf bir şekilde parlıyor. "Çünkü sen benim için son itici güç oldun. *Senin için* daha iyi olmak istiyorum. Seni hak etmek istiyorum."

Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. Gabriel'in tüm edepsiz konuşmalarına ve küstahlığına rağmen, onun bu kadar içten, bu kadar ciddi konuştuğunu duymak dizlerimi zayıflatmakla tehdit ediyor.

Ama Gabriel'in beni "hak etmesi" için ne yapması gerekirdi? Neyi kabul etmeliyim? Bunun cevabını aklım almıyor. Kendine yeni bir hayat, "yasal" bir hayat kurmak istiyor ama bunu kirli bir imparatorluğun üzerine inşa ediyor.

Öyle bile olsa, acınası Gabriel Easton değişmeye çalışıyor.

Benim için.

Sanırım herkes bir yerden başlamak zorunda. Hapishane otoparkında bana teklif eden pislik bile.

"O zaman önünde çok iş var," diye fısıldıyorum. "Bir sürü yalvarma. Bir sürü derin içsel düşünme. *Bir sürü şey.*"

Ağzından yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Seni otel odamıza götürmek için sabırsızlanıyorum, böylece ..." Eğildi ve dilinin ucuyla dudaklarımı , "... bütün gece elini tutacağım."

Bir kahkaha patlattım. "Kalkıştan sonra beş dakika içinde beni elleyeceksin."

"Muhtemelen." Sırıttıyor ve bu onu tuhaf bir şekilde çocuksu gösteriyor.

"Hazır mısın?" Ağır ağır iç geçiriyorum. "Evet."

Bu tam olarak uçağın patladığı an.

Gabriel Fallen'ı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün

SNEAK PEEK - KİRLİ İMPARATORLUK

Merhamet

Senin için daha iyi olmak istiyorum. Seni hak etmek istiyorum.

Gabriel bu sözleri bana söyledi. Alnını alnıma bastırırken fısıldadı ve kalbim, bir şekilde hoşlandığım bu iğrenç adamın *benim* için suç yöntemlerini değiştirebileceği - değiştireceği - çırpındı. Aklımda, bana bir söz veriyordu. Başka birine aşık olduğunuzda ve değişmek istediğinizde verdiğiniz türden bir söz.

Ve sonra içine binmek üzere olduğumuz özel jet bir alev topuna dönüştü ve Gabriell'in kim olduğu ve nasıl bir hayat sürdüğü gerçeği ortaya çıktı.

Şimdi, siren sesleri, acil durum çalışanları, şehir ve eyalet kolluk kuvvetleri tarafından kuşatıldıktan saatler sonra Gabriell'in kanepesinde otururken, metal duyabiliyor, ateş topunun yoğun ısınısını hissedebiliyor ve sanki hala havaalanındaymışım gibi kül ve siyah duman kokusunu alabiliyorum. Ama uyuşmuş zihnimin merkezini Gabriel ve Caleb'in ölen arkadaşları için attıkları acı dolu çığlıklar dolduruyor.

"Merhamet."

Gabriel'in yakışıklı yüzüne odaklanmam bir anımı alıyor. Önümdeki sehpanın kenarına tünemiş, nasırlı elleri benimkilerin arasında dolaşıyor, beni incelerken kasvetli bir ifade kaşlarını geriyor. O fırtınalı mavi gözlerle ilk kez Fulcort Cezaevi'nde karşılaştığımı hatırlıyorum. Babalarımızı ziyaret etmek için oradaydık: benimki, haksız yere cinayetten hüküm giymiş nazik, sevgi dolu bir adam; onunki, kendisine verilen cezanın yirmi katını çekmesi gereken azılı bir suç patronu. Vlad ne olursa olsun

Easton'a verilen ceza, hayatı boyunca yaptıklarına kıyasla hafif bir suçtur.

Gabriel'in yontulmuş çenesi, dolgun dudakları ve playboy havasıyla son derece çekici bir adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama tehlikeli bir mahkûmla bağlantısı vardı ve bu nedenle uzak durmak istediğim biriydi. Bir hafta sonra uygunsuz teklif -babama koruma sağlaması karşılığında onunla kalmam- bunu doğruluyordu.

Ve yine de buradayım.

"Sen iyi misin?" Gabriel soruyor, hışırtılı sesi alışılmadık derecede yumuşak. Dalgınca başımı sallıyorum, gerçi şu anda iyi hissettiğim son şey iyi olmak.

"Gerginliğini azaltacak bir şeye ihtiyacı var." Gabriel'in kardeşi Caleb ona bir bardak amber rengi sıvı uzatıyor. Gabriel sözünü sakınmadan bardağı elime tutuşturuyor. Bu, Caleb'ın ön kapıdan girer girmez kırdığı viski olmalı. Fark ettim çünkü bu onun her zamanki otuz sekiz bin dolarlık votkası değildi. O zamanlar en sevdiği içkiyi atlamasının garip olduğunu düşünmüştüm. Şoktayken fark ettiğin şeyler çok komik.

Viski içmektense benzin içmeyi tercih ederim ama yine de başımı arkaya eğip boğazımdan aşağı döküyorum, sert likörün yakıcılığının tadını çıkarıyorum, tadının farkında bile değilim.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Gabriel, bir elini çıplak dizimin üzerinde gezdirirken. "Bir tane daha içmeye hazır mısın?" Caleb kendi bardağını dolduruyor.

Yutkundum ve başımı salladım. Ancak o zaman en iyi arkadaşımın kayıp olduğunu fark ediyorum. "Michelle nereye gitti?" Sesimde bir parça panik var. Fikrini değiştirip gitti mi?

"Onu sıcak bir duş alması için odama gönderdim," diyor Caleb, ses tonu soğukkanlı.

Normalde Michelle'in Gabriel'in erkek kardeşiyle, herhangi birinin standartlarına göre bir erkek fahişesiyle çok yakın ve rahat olması fikrine karşı kafamın içinde bir espri, bir uyarı, bir alarm zili çalardı. Şimdi ise tek düşünebildiğim, Michelle'in benim gelmemi beklerken Caleb'la çoktan uçağa binmiş olabileceği.

En iyi arkadaşım bu gece ölebilirdi, sadece Ben.

Gabriel'in ölümüne neden olan yol inşaatı olmasaydı *hepimiz* ölebilirdik. ve ben on beş dakika geciktik. Direkler ve taze asfalt kelimenin tam anlamıyla hayatımızı kurtardı.

Ve patlamanın ardından, acil durum araçları alevli katliamla başa çıkmak için yarışırken o asfaltta otururken ve çarpıcı hikayeyi yakalamak için kapıların dışında toplanan sayısız haber kamerasının görüş alanından kaçarken, Michelle şaşırtıcı derecede sakin kaldı. Bizi sorgulayan polislere yüzeysel gerçeklerin ötesinde bir şey söylemedi - son üniversite sınavımı yazmamı kutlamak için Vegas'ta bir hafta sonu geçirmek üzere en iyi arkadaşına katıldığını söyledi. *Tamamen* farkında olduğu diğer, daha hayati ayrıntılar hakkında en ufak bir imada bile bulunmadı - tanınmış bir suç ailesiyle seyahat ediyordu ve seyahatin her dakikası muhtemelen uyuşturucu parasıyla satın alınmış ve ödenmişti. Bilgisiz, güzel kol şekerini mükemmel oynadı.

Gabriel şoförümüze bizi eve getirmesini söylediğinde, Michelle evine bırakılmayı talep etmedi, bana ondan uzak durmamı söylemedi. Elim sıkı ve parmakları titrerken bile ben nereye oraya gideceğini söyledi.

Bir daha asla onun gibi bir arkadaş
bulamayacağım. Ve bu gece, neredeyse
onu kaybediyordum.

Ama Gabriel ve Caleb... onlar insan kaybettiler.

"Felix ve Finn için üzgünüm," diye teklif ettim, sesim bana boş geliyordu. İkisini de iyi tanı mıyordum ve bildiklerimi de beğendiğimi söyleyemem ama Gabriel ve Caleb'in patlamadan sonraki dehşet dolu ifadelerinden ve o zamandan beri sergiledikleri kasvetli tavırlarından ikizlerin onlar için önemli olduğu anlaşılıyordu. "Ve mürettebatınız hakkında da." Patlamada pilot ve bir uçuş görevlisi de ölmüştü. Toplamda dört kişi. Hepsi de Easton ailesiyle bağlantılı oldukları için. Hepsi ikincil hasar.

Easton ailesiyle bağlantım *var*.

Ben de ne zaman ikincil hasar haline geleceğim?

Düşündükçe midem bulanıyor. "Bizi kim öldürmeye çalıştı?"

"Yakıt sızıntısıydı," diyor Caleb hiç vakit kaybetmeden ve elindeki viski bardağını boğazından aşağı boşaltıyor.

"Bu bir yakıt sızıntısı değildi," diye karşı çıkıyorum. Beni aptal mı sanıyor?

Gabriel'in ağzı buruşur. "Kimse denemiyor-"

"Polislere yutturmaya çalıştığın saçmalıkları bana da yutturma. Onlar da yemedi." Bakışları, dudaklardaki "Easton" fısıltılarını gördüm. Oradaki herkes Gabriel ve Caleb'in kim olduğunu biliyordu. Bu neredeyse onların

soruşturma uçağa bomba yerleştirildiği sonucuna varacak. Tabii Gabriel sigorta amacıyla ve istenmeyen dikkatlerden kaçınmak için daha makul bir rapor satın almazsa. Ben olsam bunu yapmazdım -güçlerinin yetmeyeceği *bir şey* yok gibi görünüyor- ama FBI siyah sedanlarıyla gelirken, bu olayı halının altına süpürmek için bir fiyat etiketi olduğundan şüpheliyim.

Gabriel'in gözleri Caleb'e kayıyor ve onu bir uyarı bakışı bekliyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Gabriel yavaş yavaş kirli hayatıyla ilgili bilmesem daha iyi olacak detayları anlatmaya başladı. Ailesinin parasını dürüstçe kazanmadığını, Caleb'la birlikte sahip oldukları kulübün yasal bir iş olsa da, muhtemelen yasal olmayan pek çok şey olduğunu bilmem için yeterince ipucu verdi. *Ozark*'ı izledim. Muhtemelen uyuşturucu parasını oradan akıyorlardır.

Ancak Caleb burada yalanlar söyleyip küçük kardeşinin dilini korurken Gabriel'den bu geceki saldırı hakkında pek bir şey öğrenemeyeceğim.

"Neden gidip bir duş almıyorsun? Birazdan sana katılacağım." Gabriel kalçamı sıkıyor.

Normalde onun uzman ellerinin vücudumda gezineceği vaadi hormonlarımı aşırı hızlandırır. Ama henüz bu kadar kolay vazgeçmeye hazır değilim, hele de hayatım söz konusuysen. "Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Caleb'in dediği gibi, bir kazaydı."

Öfkem alevlendi. "Sorun nedir? İkinizin de ölmesini isteyen takip edemeyeceğim kadar çok insan mı var?" Listenin uzun olabileceğini hayal ediyorum.

" gel." Gabriel ayağa kalkıyor ve ben de ayağa kalkana kadar ellerimi tutuyor. "Canım duş almak istemiyor-"

"Tanrı aşkına, bir kez olsun dinler misin?" Birkaç dakika önce yumuşak bir ses tonuyla söylediği sözler sabırsızlıkla buharlaştı.

"Tabii. Sen bana yalan söylemeyi bıraktıktan sonra!" Gabriel'in hayatı ve kim olduğu hakkında yalan yanlış hikâyeler anlatmayacağına dair bir anlaşma yapmıştık. Unutmayın, "sorma, söyleme" kuralına uymayı kabul etmiştik. Sanırım anlaşmayı ilk bozan benim, çünkü ben soruyorum.

Metal bir klik sesi dikkatimi bara çekiyor. Caleb'in bir tabancanın mermi yatağını kontrol ettiğini görünce vücudum geriliyor, yakışıklı yüzü acımasız bir kararlılık maskesi.

Eminim bu malikanenin her yerinde, her ihtimale karşı hazırda bekleyen bir sürü silah vardır. Bu gördüğüm ilk silah olmasa da - babam hapse girdiğinde evi korumam için bana aldırıldığı tabanca hala

Ayakkabı kutusundan çıkarıp daracık apartman dolabımın arkasına tikiştrdım - bu ikisini de ilk kez bu kadar açık bir şekilde sallarken görüyorum. Şimdi düşünüyorum da, kim oldukları düşünüldüğünde bu garip.

"Kardeşimle birkaç şey konuşmamız gerekiyor ve sen bu konuşmanın bir parçası olamazsın. Neden gidip duş almıyorsun? *Şimdi*. " Caleb'ın sesi ürkütücü derecede sakindi.

Easton'daki iki adam da taleplerini yerine getirmediğim takdirde bana fiziksel olarak zarar vereceklerine dair herhangi bir işaret vermemişti ama işler değişti. Tehlikeli. Belki de bu adamlara tavır almak şu anda yapılacak en akıllıca hareket değildir.

Gabriel'in iri boyu ve kaslı gövdesi birden kendimi küçük ve güçsüz hissetmeme neden oluyor. "Hadi gel. Hemen arkanda olacağım," diye fısıldıyor. Şakağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor, sonra da sert bir eliyle sırtımın alt kısmına bastırarak beni evin özel kanadına doğru çekiştiriyor.

Caleb tezgahın altından ikinci bir silah çıkarırken bir kez daha bakıyorum. *Hemen arkanda olacağım, kışımın* kenarı. İçimden bir ses bu ikisinin olası şüpheliler ve nasıl intikam alacakları konusunda komplo kuracaklarını söylüyor. -Kolluk kuvvetlerini ve tutuklamaları içermeyen türden. Hedeflerinin bu gece beni neredeyse öldürdüğü düşünüldüğünde, bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Artık *hiçbir şey* hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Gabriel de dahil.

Yatak odasına doğru ilerlerken bacaklarım titriyor, sıcak bir duşun uzuvlarımı ele geçiren bu buz gibi hissi atmama yardımcı olacağını umuyorum.

Gabriel

Mercy'nin ince, seksi bedeninin köşede kayboluşunu izliyorum. Onunla birlikte tüm soğukkanlılık da gidiyor. "Bu gece bizi kim öldürmeye çalıştı?" Gıcırdayan dişlerimin arasından zorla çıkardım. Yumruğum Mercy'nin boş bardağını kavrarken, onu odanın diğer ucuna fırlatıp binlerce parçaya ayrılmasını izlemek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıyorum. Biri uçağımızı havaya uçurduğundan beri adrenalın damarlarımda saatlerdir çift zamanlı olarak dolaşıyor - ve en iyi iki arkadaşımızla birlikte iki masum personel.

Finn ve Felix gittiler. Düşündükçe içim daralıyor. Henüz kafama dank etmedi. Hâlâ pazar sabahı o iki salakla uyanmayı bekliyorum.

içmek için likör ve düzüşmek için kadın arıyor. Ama böyle bir şey olmayacak. Bunun yerine, tatlı anneleri satın alabileceğimiz en pahalı çiçek aranjmanını alacak ve biz çifte cenaze törenini ödemek için açık bir çekle verandasında belireceğiz.

Onların yasını tutmak için bolca zamanımız olacak. Şu anda, bizi kimin vurduğunu ve başarısız olduklarını öğrendiklerinde ne zaman tekrar saldıracaklarını bulmamız gerekiyor.

"Seç bakalım." Caleb'in çenesindeki kaslar geriliyor. Tahmin edilemez, ürpertici ve kışkırtıldığında düpedüz ölümcül olabilen o karanlık ruh hali içinde kaynıyor. Mercy sonunda gittiğinde rahatlamıştım. Ona elini bile sürmezdi ama sözleri de bir o kadar yıkıcı olabilirdi ve bu gece zaten yeterince şey yaşadı. "Bunu kartelin yapmadığını biliyoruz. O şerefsizler kafalarımızı babam için Fulcort'a göndermeyi tercih ederler. Yani ya Peter Amca ya da Perris. Bu kadar basit."

Tüm Easton imparatorluğunu ele geçirmek için manevralar yapan babamızın kardeşi ya da ailemizin ezeli düşmanları.

"Gerçekten Peter Amca'nın uçağımızı böyle havaya uçuracağını mı düşünüyorsun?" Kendi etimiz ve kanımız mı?

"Onun Federallerle yatakta çekilmiş fotoğrafını babamın kucağına bıraktıktan sonra mı?" Caleb homurdanıyor. "Aslında onun ölüm fermanını imzaladık. Muhtemelen bunu kısasa kısas olarak görüyor ve kaybedecek bir şeyi yok, özellikle de suçluysa. Ayrıca, hepimiz biliyoruz ki bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor."

Ve şimdi babam parmaklıklar ardında olduğuna göre, Peter Amca bizi ortadan kaldırırsa, o ve fare kuzenlerimiz Harriet'i, yani babamın kârlı aile uyuşturucu işinin kod adını kontrol edecekler. Bizi denklemden çıkarmak için eski moda misilleme dışında kesinlikle bir nedeni var - her zaman sevdiği bir şey. "Ama onun peşinde olduğumuzu anladı mı? Peter'ı öldürmek isteseydi babam bizi uyarırdı, değil mi?"

Fulcort'a son ziyaretimden bu yana neredeyse bir hafta geçti, Vladimir Easton'a öz kardeşinin onu bir güç ve para hırsıyla FBI'a sattığını söyledim. Beklenildiği gibi iyi geçti. Babam havlamalarıyla baş döndürdü ve sonra hışımına çıkıp gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadık. Doğru olup olmadığını ve Peter'ın ona ihanet edip etmediğini öğrenmek için araştırma yaptı mı? Peter'dan kendini açıklamasını mı istedi? Yoksa buruşuk resmin kendi adına konuştuğuna karar verdi ve en sevdiği güvenilir uşağı, en kirli işlerini yapacağına güvendiği tek adam olan Bane'i mi aradı?

"O nefret dolu yaşlı herifin harekete geçmesi uzun sürmez. Ama hayır, bizi uyarmadan Bane'i oyuna soktuğunu düşünemiyorum. Bilirsin, biz onun gururu ve neşesiyiz," diye mırıldanıyor Caleb, babamıza duyduğu nefret her heceden sızıyor.

"O zaman bu gecenin arkasında nasıl olabilir?"

"Belki de Peter, Perris'le yaptığımız anlaşmadan haberdar olmuştur. O tekerlekleri harekete geçirdiğimizde işlerin hızlı ilerleyeceğini biliyorduk." Caleb'in bakışları oturma odamızdaki cam duvarın ötesindeki gece gökyüzüne kilitlenmiş durumda. Camelback Dağı'nın tepesinden aşağıdaki Phoenix şehir ışıklarının manzarası, bu malikâneyi satın almamızın en başta gelen nedeni. Bu ve burada meraklı gözler olmadan istediğimiz gibi yaşayabilmemiz için bize sağlanan mahremiyet.

Ama şimdi dışarıda bir yerlerde görünmeyen düşmanlar var; bizi izliyorlar, bizi ortadan kaldırmak için bir sonraki fırsatı bekliyorlar. Bu gece kıl kurtulduk. Şimdiye kadarkilerin en yakını.

Caleb haklı. Merrick ve Vince Perri ile bizi aile şirketlerimizden ve parmaklıklar ardındaki olası bir gelecekte kurtaracak planı yaptığımız gece, bizimkiler de dahil olmak üzere, haberdar olmaları halinde misilleme yapacak aile üyeleri olacağını biliyorduk.

Ama durum bu mu? Eğer öyleyse, Peter bunu nasıl bu kadar çabuk öğrenmiş olabilir? Kim konuştu? "Akla yatmayan bir şeyler var."

Caleb bir bardak dolusu viskiyi daha bitirmek için başını arkaya eğiyor. Şişeye uzanıyor.

"Bu gece beyninin çalışmasına ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ama kendine bir içki daha doldurmaktan vazgeçiyor, onun yerine sigara paketine uzanıyor. Yakıyor. Bu onun sarsıldığının bir işareti. Evde *asla* sigara *yakmaz*. Başkalarının onun etrafında sigara içmesinden bile hoşlanmaz. "Belki de Peter'ın bununla bir ilgisi yoktur. Yeni dostlarımızı arayıp onlara patlayıcılar hakkında birkaç önemli soru sormanın zamanı geldi."

"Bunun için Perris'i göremiyorum." En azından Merrick ya da Vince. O ikisi de bizim gibi. Aile işinden *çıkma*k istiyorlar, daha derine inmek değil. Annemizin ölümü hakkında neredeyse yirmi yıldır istediğimiz cevaplarla bize gelen onlardı:

Silahın tetiğini Camillo çekmişti ama öncesinde ona vahşice tecavüz eden ağabeyleri Miles'tı. "Camillo iki kere düşünmezdi," diye mırıldanıyor Caleb nefes verirken. Bir bobin

Dudaklarından dumanlar yükseliyor. "Eğer o ya da onun psikopat oğlu

Merrick ve Vince ile küçük sohbetimiz, eğer son oyunumuzu bilselerdi? Bizden sonsuza dek kurtulmak için şimdi bir hamle yaparlardı."

Camillo'nun dört oğlundan en büyüğü olan Miles Perri gerçekten de katil bir psikopat. Leo konusunda jüri hâlâ kararını vermedi.

"Miles anlaşmamızı öğrenirse kardeşlerini öldürür." "Bu yüzden temasa ."

Miles'a henüz ulaşamadık.

Merrick ya da Vince'e bu gece Vegas'a varamayacağımızı söylemek için. Bu işin arkasında Perris'lerin olma ihtimaline karşı "bizi özlediniz, sizi aşağılık herifler" bayrağını sallayarak dışarı çıkmadan önce durumu kavramak istedik. Tek bildiğimiz, en büyük ağabeylerinin onları sandalyelere bağlayıp bilgi aldığı.

Caleb'in telefonu bir mesajla çalar. Hemen kontrol eder.

"Farley?"

"Evet. Temiz."

Rahatlayarak iç çektim. Empire çarşamba günleri kapalıydı, bu da güvenlik ekibimizin bu gece bizi öldürmeye çalışan kişinin üç katlı depoya da dinleme cihazı yerleştirmediğini doğrulamak için köpekleri getirmesini kolaylaştırdı. İçinde bir avuç insan olan küçük bir uçağı havaya uçurmak başka bir şey. Tıka basa dolu bir gece kulübünü havaya uçurmak tam bir delilik. Ama kiminle karşı karşıya olduğumuzdan henüz emin değiliz ve bu kişi pekâlâ bir deli olabilir. "Olayı çözene kadar hem kulüpte hem de evimizde güvenlik önlemleri almamız gerekiyor. Buraya doğru mu geliyor?"

Caleb uzun bir nefes daha çekerek başını sallıyor. "Üç kişi burada kalacak, üç kişi de bizimle gelecek."

İçimde uzun bir gece olacağına dair bir his var. "İlk önce kime sesleneceğiz? Merrick ve Vince'e mi yoksa babama mı?" Patriğimiz hakkında ne düşünersek düşünelim, biri beni öldürmeye çalışıyor bloğunun etrafında birkaç tur atmıştır. Sağlam tavsiyeleri olacaktır.

Caleb bana kaşlarını çatıyor. "Babamla uğraşmak lanet bir telefon görüşmesi değil, Gabe. Bu yüz yüze bir konuşma. Özel bir görüşme."

İnledim. "Evet. Tamam." *Siktir*. Caleb ve babamızın en iyi koşullarda bile aynı odada olması berbat bir fikir, bu yüzden Caleb onu hiç ziyaret etmiyor. Bu nadir karşılaşmaya tanıklık edeceğimi düşündükçe başım ağrımaya başladı bile. "Donny'yi arayacağım. O bunu gerçekleştirebilir." Yıllar boyunca Fulcort gardiyanının cebini ziyaret saatleri dışında ara sıra özel bir görüşme yapmamıza yetecek kadar parayla doldurduk. Yine de zavallı ahmak için üzülüyorum. Vlad hücrelerinden sürüklenerek çıkarılmayı pek hoş karşılamayacaktır.

Gecenin bir yarısı yatakta. Muhtemelen sallanarak kalkacaktır. "İki dakika içinde orada olacağımızı söyle?"

"Üç. Belki dört, eğer beslenen bir kuyruğu sallamamız gerekirse." Caleb yarısı yanmış sigarasını boş bir atıyor. "Önce Peter Amca ve Vic ile dostça bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Onu görmek için oraya *gitmek* gibi mi?" Caleb'a aptalmış gibi bakma sırası bende. "Eğer bu işin arkasında o varsa, bizi bekliyordur."

"Umarım öyledir." Tezgâhın altına uzanır ve iki silah şarjörü daha çıkarır.

"Sadece dostça bir sohbet, ha?" Hiçbiri komik olmasa da kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Caleb'ın içinde bulunduğu ruh haliyle, kuzenimizi bir merhaba bile demeden gözlerinin ortasından vurabilir. Çenesinin keskin duruşu da bana tam olarak bunu yapmayı planladığını düşündürüyor. Bu ikisi hiç anlaşılmadı ve Vic bir hamamböceği. Dünya onsuz da yaşayabilir.

Ama gün doğmadan önce işlerin ne kadar kötüye gideceğini merak etmeden duramıyorum. İkimiz de güneşin doğuşunu görebilecek miyiz?

"Farley ve çocuklar on dakika içinde burada olacak ve sonra yola çıkacağız." Caleb evin benim tarafıma doğru başını sallıyor. "Ona gideceğimizi haber vermek ister misin?"

"Eğer taşaklarım bağlı olarak uyanmak istiyorsam, evet." Bu kadının keskin bir öfkesi var ve Easton ismi onu korkutmuyor gibi görünüyor. Bu yönüne hayranım.

Caleb evin kendi kanadına, o sevimli sarışının duş aldığı yere bakıyor ve ben kafasının nereye gittiğini zaten biliyorum. İki kafasının da.

Normalde onu sikini pantolonunda tutması için uyarırdım. Mercy, kardeşimin en iyi arkadaşını akılsızca yattığı sonsuz geçit törenine eklememesi konusunda kararlıydı. Ama bu gece olanlardan sonra herkes gergin. Bu kadar gerginken onu engelleyecek . Belki birine boşalması bu gece bir savaş başlatmayacak kadar kafasını toparlar.

Ayrıca, Michelle tanıştıkları geceden beri onunla göz göze geliyordu. Eğer anlattıkları doğruysa, onu eve bıraktığı gece neredeyse kucağına yapışmış. Kardeşimin bundan faydalanmamış olması bir mucize.

"Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz," diye acımasız bir kararlılıkla duyuruyor ve kanadına doğru yürüyor.

Sırıttıyorum. "On dediğini sanıyordum."

"Sikin bana sonra teŖekkür eder."

Yirmi dakika. Geri dönmezsem Mercynin beni hatırlayacağından emin olmak için yeterli bir süre.

Kirli İmparatorluğu Şimdi Oku

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Kurt Otelı Serisi : [Ayart](#)

[Beni](#) (#1)

[Kır Beni](#) (#2)

[Öğret Bana](#) (#3) [Teslim](#)

[Ol Bana](#) (#4)

Empire Gece Kulübü Serisi:

[Tatlı Merhamet](#) (#1)

[Gabriel Fallen](#) (#2)

[Kırlı İmparatorluk](#) (#3)

[Düşmüş İmparatorluk](#) (#4)

K.A. Tucker'ın Çağdaş Romantizm, Kadın Kurgu ve Romantik Gerilim [kitapları katuckerbooks.com adresini](http://katuckerbooks.com) için ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker, Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır. Daha fazla bilgi için lütfen katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi